Οι Ζαπατίστας στην Ευρώπη- Πρώτο μέρος: Μία διακήρυξη… για τη ζωή

Πρώτο μέρος: **ΜΙΑ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ…**
ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ
http://enlacezapatista.ezln.org.mx/2021/01/01/primera-parte-una-declaracion-por-la-vida/
1η Ιανουαρίου του έτους 2021.
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ:
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ:
ΑΔΕΛΦ@Σ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦ@Σ:
Όλους αυτούς τους μήνες έχουμε χτίσει ανάμεσά μας μια επικοινωνία με ποικίλους τρόπους. Είμαστε γυναίκες, λεσβίες, gays, αμφισεξουαλικ@, διεμφυλικ@, τραβεστί, τρανσέξουαλ, ίντερσεξ, queer και άλλ@, άντρες, ομάδες, συλλογικότητες, σωματεία, οργανώσεις, κοινωνικά κινήματα, αυτόχθονες λαοί, οργανώσεις γειτονιών, κοινότητες και ένα εκτενές και λοιπά που μας δίνει ταυτότητα.
Μας διαφοροποιούν και μας χωρίζουν γη, ουρανοί, βουνά, κοιλάδες, στέπες, ζούγκλες, έρημοι, ωκεανοί, λίμνες, ποτάμια, ρυάκια, λιμνοθάλασσες, φυλές, κουλτούρες, γλώσσες, ιστορίες, ηλικίες, γεωγραφίες, σεξουαλικές και μη ταυτότητες, ρίζες, σύνορα, τρόποι οργάνωσης, κοινωνικές τάξεις, αγοραστική δύναμη, κοινωνική θέση, φήμη, δημοτικότητα, ακόλουθοι, *likes,* νομίσματα, μορφωτικά επίπεδα, τρόποι ζωής, εργασίες, αρετές, ελαττώματα, υπέρ, κατά, αλλά, ωστόσο, αντιπαλότητες, εχθρότητες, αντιλήψεις, επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα, αντιπαραθέσεις, διαφωνίες, καταγγελίες, κατηγορίες, προσβολές, φοβίες, συμπάθειες, εγκώμια, απορρίψεις, γιουχαΐσματα, χειροκροτήματα, θεότητες, δαιμόνια, δόγματα, αιρέσεις, χαρές, στενοχώριες, τρόποι, και ένα εκτενές και λοιπά που μας κάνει διαφορετικούς και ουκ ολίγες φορές, αντίπαλους.
Μας ενώνουν μόνο πολύ λίγα πράγματα:
Μας ενώνει το ότι νιώθουμε δικούς μας τους πόνους της γης: τη βία κατά των γυναικών˙το διωγμό και την περιφρόνηση εκείνων που έχουν διαφορετική συναισθηματική, ψυχολογική και

σεξουαλική ταυτότητα· τον αφανισμό της παιδικής ηλικίας· τη γενοκτονία των αυτόχθονων· το ρατσισμό· τη στρατιωτικοποίηση· την εκμετάλλευση· τη λεηλασία· την καταστροφή της φύσης.

Μας ενώνει η αντίληψη ότι για τους πόνους αυτούς ευθύνεται ένα σύστημα. Ο δήμιος είναι ένα σύστημα εκμετάλλευσης, πατριαρχικό, πυραμιδοειδές, ρατσιστικό, ληστρικό και εγκληματικό: ο καπιταλισμός.

Μας ενώνει η γνώση ότι είναι αδύνατο να μεταρρυθμίσουμε αυτό το σύστημα, αδύνατο να το εκπολιτίσουμε, να το αμβλύνουμε, να το λειάνουμε, να το εξημερώσουμε, αδύνατο να το εξανθρωπίσουμε.

Μας ενώνει η δέσμευσή μας να αγωνιστούμε, παντού και κάθε ώρα και στιγμή – ο καθένας και η καθεμιά στο χώρο της – ενάντια σε αυτό το σύστημα μέχρι να το καταστρέψουμε ολοκληρωτικά. Η επιβίωση της ανθρωπότητας εξαρτάται από την καταστροφή του καπιταλισμού. Δεν παραδινόμαστε, δεν ξεπουλιόμαστε, δεν υποτασσόμαστε.

Μας ενώνει η βεβαιότητα ότι ο αγώνας για την ανθρωπότητα είναι παγκόσμιος. Όπως η εν εξελίξει καταστροφή δεν γνωρίζει σύνορα, εθνικότητες, σημαίες, γλώσσες, κουλτούρες, φυλές, έτσι και ο αγώνας για την ανθρωπότητα είναι σε όλους τους τόπους κάθε στιγμή.

Μας ενώνει η πεποίθηση ότι είναι πολλοί οι κόσμοι που ζουν και αγωνίζονται στον κόσμο. Και ότι κάθε αξίωση για ομογενοποίηση και ηγεμονία είναι επίθεση ενάντια στην ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης: την ελευθερία. Η ισότητα της ανθρωπότητας βρίσκεται στο σεβασμό της διαφορετικότητας. Η ομοιότητά της βρίσκεται στην ποικιλομορφία της.

Μας ενώνει η συνειδητοποίηση ότι αυτό που θα μας επιτρέψει να προχωρήσουμε δεν είναι το να επιβάλλουμε το βλέμμα μας, τα βήματά μας, τις συντροφιές, τους δρόμους και τους προορισμούς μας, αλλά το να ακούσουμε και να κοιτάξουμε τον άλλον που, αν και διαφορετικός, έχει την ίδια λαχτάρα για ελευθερία και δικαιοσύνη.

Για όλους αυτούς του κοινούς λόγους, και χωρίς να εγκαταλείπουμε τις πεποιθήσεις μας ούτε να πάψουμε να είμαστε αυτό που είμαστε, συμφωνήσαμε τα εξής:

Πρώτο – Να πραγματοποιηθούν συναντήσεις, συζητήσεις, ανταλλαγή ιδεών, εμπειριών, αναλύσεων και εκτιμήσεων μεταξύ όσων, με τις διαφορετικές μας αντιλήψεις και στους διαφορετικούς μας χώρους, δεσμευόμαστε στον αγώνα για τη ζωή. Μετά ο καθένας και

η καθεμία μπορεί να ακολουθήσει το δικό της δρόμο, μπορεί και όχι. Το να ακούσουμε και να δούμε το άλλο ίσως και να μας βοηθήσει –ίσως και όχι- στα βήματά μας. Αλλά το να γνωρίσουμε το διαφορετικό, είναι επίσης κομμάτι του αγώνα μας και της δέσμευσής μας, είναι μέρος της ανθρώπινης φύσης μας.

Δεύτερο – Να πραγματοποιηθούν αυτές οι συναντήσεις και δράσεις στις 5 ηπείρους. Όσον αφορά την ευρωπαϊκή ήπειρο να λάβουν χώρα τους μήνες Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβρη και Οκτώβρη του έτους 2021, με την άμεση συμμετοχή μιας μεξικανικής αντιπροσωπείας που θα αποτελείται από το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης, το Μέτωπο των Λαών για την Υπεράσπιση του Νερού και της Γης των πολιτειών Morelos, Puebla και Tlaxcala και τον EZLN. Και σε μεταγενέστερες ημερομηνίες που μένει να οριστούν, να στηρίξουμε, ανάλογα με τις δυνατότητές μας, την πραγματοποίηση αυτών των συναντήσεων στην Ασία, την Αφρική, την Ωκεανία και την Αμερική.

Τρίτο – Να καλέσουμε όσες και όσους μοιράζονται τις ίδιες ανησυχίες και παρόμοιους αγώνες, όλους τους έντιμους ανθρώπους και όλ@ς τ@ς *από κάτω* που εξεγείρονται και αντιστέκονται στις πολλές γωνιές του κόσμου, να συμπορευτούν μαζί μας, να συνεισφέρουν, να στηρίξουν και να συμμετέχουν σε αυτές τις συναντήσεις και τις δράσεις. Και να συνυπογράψουν και να κάνουν δική τους αυτή τη διακήρυξη ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ.

Από μια από τις γέφυρες της αξιοπρέπειας που ενώνουν τις πέντε ηπείρους.

Εμείς.

Πλανήτης Γη

1ηΙανουαρίου 2021.

Από διάφορες, αλλιώτικες, διαφορετικές, ανόμοιες, άνισες, μακρινές, ξεχωριστές γωνιές του κόσμου (της τέχνης, της επιστήμης, του αγώνα, της αντίστασης και της εξέγερσης):

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Από τις γυναίκες, άντρες, τουις άλλουες, τα παιδιά και τ@ς ηλικιωμέν@ς του

Ζαπατιστικού Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης:

Grecia

Alto a la Guerra contra l@s Inmigrantes

Acción Alternativa para la Calidad de Vida

Acción contra la Regeneración y Gentrificación (AARG!)

Adespotos Athinon: equipo deportivo autogestionado y sin dueño

(déspota) de la ciudad de Atenas
Agrupación Ciudadana Autónoma de Icaria
Alterthess, medio alternativo
AMOQA Museo de Artes Queer de la ciudad de Atenas
Apoyamos a la Tierra
Asamblea Abierta de defensa de la arboleda de Agios Dimitrios (municipio de Ag. Dimitrios, ciudad de Atenas, Grecia)
Asamblea Abierta de Samos
Asamblea abierta «siembra»
Asamblea Abierta Contra El Desarollo Verde y La Energia Eólica en la Sierra de Agrafa
Asamblea abierta de anarquist@s de la ciudad de Patras
Asamblea Abierta de Lucha de Toumpa (ciudad de Tesalónica)
Asamblea de la Okupa Prosfygika en la ciudad de Atenas
Asamblea de recepción de l@s zapatistas en la ciudad de Corfú
Asamblea de recepción de l@s Zapatistas en la ciudad de Veria
Asamblea de Resistencia y Solidaridad (Kipseli/Patisia) – parque Chipre y Patision str. (Atenas)
Asamblea En Común, por el Decrecimiento, el Comunalismo y la Democracia Directa
Asamblea libertaria autoorganizada Paliacate Zapatista
Asamblea para la defensa de los espacios públicos y del “Elliniko”
Asociación Anarquista Sabaté Asociación Cultural Ambiental de la península de Mani (Grecia)
Asociación Sindical De Trabajadores En Librerias, Papelerias, Editoriales Y Medios Digitales, De La Diputación De Attica (Atenas)
Asyntaktos Press – journalists movement (ciudad de Tesalónica)
Atenecalling
Autoacción – Colectivopolítico Bonita, Papastathi
Brotes Libres – Colectiva para la expresión y la libertad (ciudad de Tesalónica)
Centro Autónomo de Investigaciones Feministas
Centro social «Respiro di libertà» (ciudad de Tesalónica)
Centro social anarquista antiautoritario Antipnia Centro Social Libre «Scholio» (Tesalónica)
Chispa de solidaridad con l@s Zapatistas y los Pueblos Indígenas
Chispa de solidaridad con la lucha de l@s zapatistas y los pueblos indígenas

Ciudadanos Despiertos
Ciudades Invisibles
Clandestina- inmigración y lucha en Grecia (Grecia)
Clínica Social Solidaria de Tesalónica (ciudad de Tesalónica – Grecia)
Clínica Social y Farmacia Solidaria de Ilio (municipio de Ilio, ciudad de Atenas – Grecia)
Club de trabajodor@s de Kallithea
Club deportivo Apáleftos (ciudad de Tesalónica)
Club deportivo autoorganizado «Marinos Antypas» (ciudad de Larisa,Grecia)
Club Laboral Nea Smyrni (municipio de Nea Smyrni, ciudad de Atenas-,Grecia)
CoLab House Espacio Cooperativo
Colectiva Anarquista «Círculo del Fuego» (Atenas)
Colectiva Anarquista «Omikron 72» (Atenas)
Colectiva Anarquista Pueblo-miembro de la federación anarquista
Colectiva por el Anarquismo Social "Negro y Rojo" (Tesalónica-Grecia)
Colectiva por el Comunismo Libertario – "Libertatia" (Tesalónica_ Grecia)
Colectivo «Calendario Zapatista»
Colectivo Anarquista Retroacción
Colectivo Calendario Solidario con l@s Zapatistas
Colectivo comunista libertario "Fiore Nero" (Grecia)
Colectivo de anarquist@s del este (ciudad de Tesalónica)
Colectivo de trabajo »Ser colectivxs»
Colectivo feminista "Sabbat Quema a los ricos, no a la bruja"
Comedor Colectivo EL CHEF (Grecia)
Comité de Lucha contra las minas de oro, (pueblo de Megali Panagia, región de Calcídica, Grecia)
Comunidad Cooperativa de Autosuficiencia "Apo Koinou"
Confrontacion, grupo de comunist@s
Cooperativa »To Kivotio», ciudad de Rethimno – isla de Creta
Cooperativa de Comercio Solidario "SYN ALLOIS"
Cooperativa de trabajador@s VIOME (Grecia)
Cooperativa de Trabajo PAGKAKI (ciudad de Atenas)
Cooperativa Syn-trofi de la ciudad de Rethimno-Creta
Coordinación de Asambleas Vecinales en Atenas (Asamblea Popular Abierta de Peristeri, Asamblea Abierta de residentes

de Agia Paraskevi, Asamblea Abierta de residentes de Petralona-Thiseio-Koukaki)
Coordinación de la ciudad de Ioannina para el viaje de l@s zapatistas a Europa
Coordinación de la ciudad de Tesalónica para el viaje de l@s zapatistas a Europa
Coordinación de la ciudad de Volos para el viaje de l@s zapatistas a Europa (Grecia)
Coordinación del Peloponeso para el viaje de l@s Zapatistas
Desobediencia de género
Editorial de extranjer@s (editorial colectiva en la ciudad de Tesalónica, Grecia)
El Coro Intercultural de Lesvos «CANTALALOUN» (isla de Lesvos ,Grecia)
El Pequeño Árbol que se convertirá en Bosque (ciudad de Tesalónica,Grecia)
Encuentro Autónomo de Lucha contra las represas y la desviación del río Aqueloos (Grecia)
Escuela de Permacultura y Academia Autónoma (Grecia)
Espacio Autogestionado «Epi ta Proso (Hacia Adelante)» (ciudad de Patras, Grecia)
Espacio Autogestionado de Karditsa
Espacio de los Movimientos – Local para l@s inmigrantes (ciudad de Volos, Grecia)
Espacio libertario y publicaciones “Aftoleksi” (Grecia)
Espacio Social Abierto del Xanadu
Espacio Social Autogestionado del Pasamontaña
Espacio social de Paratod @ s (miembros y particulares) (ciudad de Larisa, Grecia)
Espacio Social Libre Nosotros (ciudad de Atenas, Grecia)
Espiral de solidaridad – semilla de Resistencia
Estrógenas (Grecia)
Estructura de Salud Autogestionada de Exarcheia (ciudad de Atenas, Grecia)
Eutopia: Ciclo de acción para el municipalismo libertario (Grecia)
Federación Anarquista (Grecia)
Femctoria por la difusión del feminismo de clase (Grecia)
Geppetto Cooperativa (Grecia)
Glub político Lesxi Aneresis de Tesalónica, (ciudad de Tesalónica, Grecia)

Grupo anarquista “Baruti” (ciudad de Veria, Grecia)
Grupo Anarquista “Disinios Ippos” (caballo indomable) (Patras-Grecia)
Grupo Anarquista “Iterimpia”
Grupo de Salud Mental -¬ Covid19: Solidaridad de Tesalónica, (ciudad de Tesalónica, Grecia)
Grupo de Teatro del Oprimido, “boalitaria” (Grecia)
Grupo político “Camino Libertario” (Grecia)
Guerreros del agua
infolibre.gr – cooperative media for independent information (medio cooperativo para la información independiente) (ciudad de Thessaloniki, Grecia)
Iniciativa Antifascista de Lesvos – contra los centros de detención (isla de Lesvos – Grecia)
Iniciativa Antiracista de la ciudad de Larisa, (Grecia)
Iniciativa de Atenas contra las extracciones de hidrocarburos
Iniciativa de Atenas para la protección de Ágrafa
Iniciativa de habitantes de Kalamata
Iniciativa de Lucha por la Tierra y la Libertad (ciudad de Atenas-Grecia)
Iniciativa de Trabajadorxs y Desempleadxs en la educación privada (Grecia)
Iniciativa Libertaria “Ágria Neda”
Iniciativa para la protección del medio ambiente de la región de Kavala (Grecia)
Jardín Botánico de Petroupolis (municipio de Petrupolis, ciudad de Atenas, Grecia)
Kukuva, Empresa Social Cooperativa de Beneficio Colectivo y Social
LA PEONZA, cooperativαde economía solidaria (ciudad de Atenas-Grecia)
La vieja escuela de Ormos, isla de Samos(Grecia)
Laboratorio Libertario de infraestructura de movimiento (Grecia)
Las ediciones de colegas (ciudad de Atenas,Grecia)
La Cuña Centro político, social y cultural autogestionado de la ciudad de Tebas
Livas Club de Futbol Autogestionado
Local Anarquista UTOPIA A.D.
Local Autónomo de la ciudad de Kavala
Local Autónomo de la ciudad de Xanthi

Local para l@s inmigrantes- Centro Social (ciudad de Atenas)
Mano Aperta: comedor social y autogestionado
Mercado autónomo de Volos (ciudad de Volos)
Movimiento Anti-autoritario de Atenas
Movimiento Antiautoritario de Larisa
Movimiento Antiautoritario de Tesalónica (ciudad de Tesalónica)
Movimiento Antifascista de Kalamata
Movimiento Antifascista de Samos
Movimiento Ciudadano de Volos-Pelion para agua (Ciudad de Volos y Pelion)
Movimiento Ciudadano Rajes Icaria
Movimiento de personas que escuchan voces
Mujeres Defendiendo Rojava Comité de la ciudad de Atenas
Odo, Colectivo colectivo libertario
Ocupa de “Analipsis”
Ocupa de “Apertus”. Espacio Social Libre de la ciudad de Agrinio
Ocupa de “Dougrou” (ciudad de Larisa)
Ocupa de “Libertatia”
Ocupa de “Matsangou” (ciudad de Volos)
Ocupa de “Mundo Nuevo”
Ocupa de “Patmos y Karavia”
Ocupa de “Tierra Desconocida” (ciudad de Tesalónica)
Ocupa de Rosa Nera, (ciudad de Canea, isla de Creta)
Ocupa Lelas Karagianni 37 (LK37) (ciudad de Atenas)
Optikamultietnica
Organización Política Anarquista – Federación de Colectivas
OXO (Grupo Sin Nombre)
Piso Thrania Iniciativa de educación sin discriminación
Plotinos (Isla de Quios – Grecia)
Red de “Mesochora – Acheloos SOS”
Red de Derechos Políticos y Sociales
Red de Movimientos por Tierra y Libertad
Red Solidaria de Clínicas Sociales de Exarcheia, N Smyrni, Ilio y Agios Nektarios en la ciudad de Volos (Grecia)
Revista Política Babylonia
Spori: Asociación de ciudadan@s por el estudio de la educación libertaria (ciudad de Rethimno, isla de Creta, Grecia)
Sporos – Semilla (isla de Lesvos)
Tienda cooperativa “Hochlios”

Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Ioannina
Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Atenas
Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Rethimno
Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Tesalónica
Vacio Ciclo-Miembro de la Federación Anarquista
Women’s initiative against depth and austerity measures Thessaloniki, Grecia) (ciudad de Tesalónica)
Bonita, Papastathi
Chryssikopoulou, Maro
Geroy, Katia
Dimitris, S.
Istres, Jacques
Kapadelis, Panagiotis
Katzourakis, Kyriakos
Kouniaki, Eugenia
Mouka, Nikoletta
Siafliaki, Iro
Thalia P.
Tomsin, Marc

Alemania

AG Ventana al Sur
AK Asyl Göttingen
Alerta! – Lateinamerika Gruppe Düsseldorf
Attac Frankfurt
Borderline-europe Human Rights without Borders e.V.
Campaña cafe mesoamericana
Carea e.V.
Colectivo gata-gata
Colectivo Konfront
Collectif kom.post
DunyCollective
Feministische Organisierung für Selbstbestimmung und Demokratische Autonomie
Flüchtlingscafe Göttingen
Frauen * Streik Bündnis
Freie Arbeiter * innen-Union
Fridays for Future Frankfurt am Main
Gärtnerei Ra.Baba
Gruppe B.A.S.T.A.
Gruppe B.A.S.T.A. Berlin
Guerrero, Christa

Holtmann, Susann
Informationsbüro Nicaragua
Internationalistisches Bündnis Frankfurt a.M.
Jineolojî Komitee Deutschland
Kaffeekollektiv Aroma Zapatista
Kampagne «Grüne Lunge bleibt – Instone stoppen!»
Kollektiv Transgalaxia
KOMMUJA – Red de comunidades solidarias
Mietshäusersyndikatsprojekt Grafschaft 31 Münster
Ökologisch-Radikal-Links Frankfurt
Onbones Collective – Fairdruckt eG
Our House #OM10
Partner Südmexikos e.V.
Perspektive Rojava – Solidaritätskomitee Münster
Prison´ Dialogue- Frauen AG
Projekt Knotenpunkt Schwalbach
Red Ya-Basta-Netz
Riseup 4 Rojava Frankfurt a.M.
Roots of compassion eG
ROSA – Revolutionäre Linke
Tres Gatas – producción en Colectivo
Undogmatische Radikale Antifa
Unrast Verlagskollektiv
Wohnprojekt Grafschaft 30 e.V.
Women Defend Rojava Deutschland
Women defend rojava Frankfurt am Main Deutschland
WUMS-Kollektiv
Ya Basta Rhein Main
YXK Frankfurt a.M.
Zwischenzeit e.V. – Initiative für soziale, interkulturelle und ökologische Forschung, Analyse und Bildung
Daddy Longleg
Ende Gelände
Massiah, Gustave
Schmidt, Edo

Francia

Agate, armoise et salamandre – corps et politique
èssi Dell'Umbria
Anne Hocquenghem et les acheteurs de café du sud-est du massif central en France
Associacion Espoir Chiapas

Association AMERICASOL du réseau Escargot
Association GERMINAL
Association ONYVA
Association SOL’QUERCY du RESEAU ESCARGOT
Caen Entraide Populaire
Caracole
CDP13
Coignard, Elisabeth
Colectivo Mi abuelita
Collectif «Coordinacion DZLN
Collectif Chiapas Ariège
Collectif de l’Université populaire de la Terre
Collectif des Immigrants en France (C.I.F.)
Collectif douarneniste en lutte pour les solidarités
Collectif féministe Les Rosies d’A cause de macron
Collectif Grains de Sable
Collectif inter-collines des 2 rives de la rivière Aveyron
Collectif Mutvitz11
Collectif surnatural
Comité Amérique latine de Caen – Normandie
Comité Amérique latine du Calvados
Comité d’accueil intergalactique de la zad de Notre-dame-des-Landes
Comité d’Accueil Sud Est France PACAZ
Comité de coordination des 17 contre la réintoxication du monde
Comité de Solidarité avec les Indiens des Amériques (CSIA-Nitassinan)
Comité de Solidarité avec les Peuples du Chiapas en Lutte (CSPCL)
Comité Populaire Quartier Latin
Compañía Jolie Mome
Compañía Isidoria
Confédération paysanne
Coordination des sans papiers 75
Corsica Internaziunalista
CSPN (Collectif de solidarité avec le peuple du Nicaragua de Francia)
DAL-Droit au logement
CNT-F
Des femmes de la montagne Limousine

Échanges Solidaires
Editions Divergences
Éditions Libertalia
El Cambuche de Toulouse
Ensemble Finistère! Ensemble 29!
Fondation Frantz Fanon
Foro Cívico Europeo
France Amérique Latine
Front Uni des Immigrations et des Quartiers Populaires
Gilets Jaunes de Montreuil
Gilets jaunes Les Lilas
Groupe Henri Laborit de la Fédération Anarchiste
GROUPE LIBERTAD DE LA FEDERATION ANARCHISTE
Groupe toutes en grève
Jean-Jacques M'U
Initiativ Oury Jalloh Allemagne et la CISPM
InterLieuxInterCollectifs Montreuil
Kafe kapel, red escargot
L'espace autogéré des Tanneries
L'Union Communiste Libertaire
La Bad'j
La Compañía Tamerantong
La Gueule ouverte
La Maison Ouverte Montreuil
La Parole Errante Demain
La Révolution est en marche
«Laboratoire Autonome de Biologie : Alternatif, Solidaire et Expérimental (LABASE)»
Le BIB-Hackerspace
Le collectif «Chabatz d'entrar»
Le Front Uni des Immigrations et des quartiers Populaires (FUIQP)
Le Quartier libre des Lentillères
Le Surnatural Orchestra
Les Communaux
Les Gilets Jaunes de Pantin
Lesconstituants78
l'association Fraternité Douarnenez
Mani Rosse Antirazziste
Marseille avec les Grecs
Mouvement Contre le Crime Atomique Colectivo

Mut Vitz 13
MUT VITZ 31
Mut-Vitz 34
PEPS (Pour une écologie Populaire et Sociale)
Primitivi
Producciones Débrid’arts
Producciones Djab
Rédaction de CERISES LA COOPÉRATIVE
Renaud
Revue Chimères
Revue De(s)générations
Séminaire «Penser les décolonisations»
Solidaires09
Solidarité migrants Wilson
STE-75 Syndicat des travailleurs.euses de l’éducation Paris
Surnatural Orchestra, groupe de musique
Syndicat CNT Éducation Social-Services 34
Syndicat CNT INTERPROFESSIONNEL de l’Ardéche
Tatcha compagnie
Terrestres. Revue des livres, des idées et des écologies
Toulouse Anti CRA
UCL Caen
Union Départementale des syndicats CNT de Haute-Garonne
Union Syndicale Solidaires
Alliez, Éric
Annette Revret
Arsenault, Judith
Assael, Ivan
Astolfi, Nathalie
Ateya, Rim
Attac France
Bachkine, Patricia
Bajon, Jean Baptiste
Baschet, Jérôme
Berling, Maïa
Bertille, Gendreau
Besancenot, Olivier
Beynel, Eric
Bohet, Odile
Boitière, Isabelle
Bonfanti, Brice

Bonvalet-Girou, Thomas
Bosson, Marc
Buisson, Manon
Candore, Marco
Casillas, Jeanne
Castillo, Carmen
Catelain, Jennifer
Causeries Populaires
Chao, Antoine
Chirón, André
Cibele
Corcuff, Philippe
Dardot, Pierre
de los Santos, Marie
Dekel, Tom
Demoron, Sandrine
Dervin, Alain
Desclozeaux, Aurelien
Diawarra, Youssef
Duran, David
Faucheux, Grégoire
Fautrier, Pascale
Fraunié, Laurent
Gaillanne, Fanny
Galasso, Franca
Gau, Gabriel
Gaudichaud, Franck
Gerschel, Anne
Gianinazzi, Willy
Gilles Bertrand
Giner, Stephanie
Glowczewski, Barbara
Godard, Alice
Godard, Carine
Godard, François
Goutte, Guillaume
Guest, Andreas
Hansma, Marie-Christine
Hélier, Odile
Hocquenghem, Joani
Ibañez, Amparo

Jacob, Mat
Jacques Istres
Jappe, Anselm
Jean-Louis Tornatore
Kempf, Joseph
Krzywkowski, Isabelle
Lagneau, Antoine
Latorre, Paule
Latouche, Serge
Laure de Saint Phalle
Le Bot, Yvon
Long, Olivier
Longo Mai
Lopez, Francis
Loutre Barbier, Laurence
Lowy, Michael
Madame Miniature
Marin, Maguy
Martinot, Alex
Mathieu, Dominique
Mavic, Béatrice
Maymat, Philippe
Melo St-Cyr, Viviana
Mesnard, Cécile
Michèle Leclerc-Olive
Monique Amade
Monsieur Jack
Mourrat, Philippe
Navajo, Métie
Normandon, Aurélie
Nugon, Arièle
Odille, Laurie
Pailler, Aline
París Ayotzinapa
Parrot, Karine
Pellicane, Christine
Perez, Ampari
Piet, Sarah
Pirou, Fanny
Prieur, Sébastien
Quillateau, Patrick

Rafanell iOrra, Josep
Robin, Vincent
Romanet, Martine
ROME, Daniel
Roux, Fatima
Salvatori, Jeannot
Salama, Pierre
Sardinha, Diogo
Saurin, Patrick
Secheppet, Camille
Sechet, Sylvain
Soussi, Claire kachkouch
Straeli, Celia
Studer, Jeanne
Tefnin, Garance
Tiburcio, Nicco
Toulouse, Rémy
Triantaphylides, Paul
Untereiner, Jean Luc
Varikas, Eleni
Viennot, Sarah
Vollaire, Christiane
Yoga Nomade
Yvette Dorémieux
Collectif la Digne Rage de Lille
Centre Culturel Libertaire
Association Unidos
Compagnie de théâtre Proteo
Torre Latino Radio.

País Vasco

Abantoko Talde Feminista
Basoa, Defendatsaileen etxea
Bizilur – Lankidetzarako eta Herrien Garapenerako Erakundea
EH Bildu Abanto
Eskozap Kolektiboa
Etxalde – Nekazaritza Iraunkorra
Euskal Herriko Emakumeon Mundu Martxa
Fundación Paz y Solidaridad de Euskadi
Gabiltza
Gogoaren indarra taldea Las Karreras
Harri Barri Kultur Elkartea

Karabana Mugak Zabalduz
Lumaltik Herriak
Mugarik Gabe
Mujeres del Mundo Babel / Munduko Emakumeak
Plataforma Ongi Etorri Errefuxiatuak
Radio Alegría Libertaria
Tadamun elkargunea
TxiapasEKIN kolektiboa
Zabaldi elkartasunaren etxea
Muguruza, Fermin
Perales Arretxe, Iosu

Estado Español

Confederación General del Trabajo (CGT)
CNT Fraga
CNT Sierra Norte
Afromurcia en Movimiento
Asamblea Plaza de los Pueblos
Asociación Brasileira Maloka
Asociación en medio de abril
Assemblea de Solidaritat amb Mèxic del País Valencià
Centro de Documentación sobre Zapatismo (CEDOZ)
Centro Social La Ingobernable
Centro Social La Villana de Vallekas
CNAAE (Comunidad Negra, Africana y Afrodescendiente en España)
COLECTIVO Pallasos en Rebeldía de Galicia
COLECTIVO Pallasos en Rebeldía de Madrid
Confederación Sindical Solidaridad Obrera
Coordinación Baladre
Coordinadora de Desemplead@s y Precari@s de la Comunidad de Madrid
Derechos Humanos Madrid
Ecologistas en Acción
Espacio Común 15M
Esteve Morlan, Tirso
FIRMES Federación Internacional de Resistencia Migrante en España.
Foro Social de Segovia
Fundación de los Comunes
La Casa Invisible
La Medusa Colectiva
Luisa Martín Rojo

Lumaltik Aragón
Madrid 43 Ayotzinapa
Org. Anticapitalistas
Partido Socialista Libre Federación PSLF
Red de Hondureñas Migradas en España
Redal Montané, Clara
REVISTA VIENTO SUR
Solidaridad con el pueblo Mexicano-Málaga
Synusia
TRAWUNCHE MADRID
Yretiemble
Amorós, Miguel
Ibáñez, Tomás
Taibo, Carlos
Capanegra, Juan Carlos
Carretero Miramar, José Luis
Claveria Iranzo, Olga
De Lera López, Cristina
González de Chávez Fernández, Teresa
Gonzalo Serrano, Andrés
Gonzalo, Pilar
Héctor Grad Fuchsel
Humanes Bautista, José Luis
Martín, Fátima
Merino Escribano, Rosa
Otero González, Isabel
Pastor, Jaime
Pérez Orozco, Javier
Roitman Rosenmann, Marcos

Italia

A.N.P.I. Associazione Nazionale Partigiani Italiani
ADL COBAS
All Reds Rugby Roma
Altro Modo Flegreo
Ambasciata dei Diritti delle Marche
Ambiente&Salute
Annestus – Agoa
ARCI Noerus
Ardita Due Mari
Assalti Frontali
Assemblea Antirazzista Antifascista Di Vicofaro

Associazione «Cultura È Libertà
Associazione ATTAC Italia
Associazione Casa dei Popoli
Associazione centro socio culturale ARARAT a Roma
Associazione Città Migrante
Associazione Culturale GIShub
Associazione di Promozione Sociale
Associazione Giuseppe moscati Parrocchia San Sabino
Associazione Jambo- commercio equo Fidenza Italia
Associazione Nova Koiné
Associazione politico-culturale Tempi Post Moderni
Associazione Senza Barriere Due
Associazione senza paura Genova
Associazione Taiapaia
Associazione Verso il Kurdistan e Rete Jin
Associazione Ya Basta Caminantes Padova
Associazione Ya Basta Moltitudia Roma
Associazione YA BASTA! ÊDÎ BESE Y Centri Sociali del Nordest
Associazione Ya Basta! Milano
Associazione YaBasta! – Casa Della Solidarietà Sabino Romano
Ateneo Libertario
Azione Antifascista Roma Est
Brigata Sanitaria Soccorso Rosso
Brustolin, Maryline
Buscemi, Marquito
C.S.A NEXT EMERSON
Cadtm (Comitato per annullamento debiti illegittimi)
Camera del Non Lavoro
Cantiere
Carovane Migranti
Casa Bettola
Casa dei Circoli, Culture e Popoli
Casa Dei Diritti Dei Popoli
Casa del Popolo Campobasso
Casa della Cooperazione
Casa delle Donne di Milano
Casa delle Donne Lucha y Siesta
Casa delle Donne-Nudm
Casa Madiba Network
Cattive Ragazze
Centro giovanile Batti il tuo tempo

Centro Sociale Anomalia
Centro sociale Anomalia Palermo
Centro sociale autogestito «INTIFADA» Empoli (FI)
Centro Sociale Autogestito Magazzino47
Centro Sociale CasaLoca
Centro Sociale Occupato Autogestito «Angelina Cartella»
Centro Sociale Tpo
Chichimeca
CIAC (centro immigrazione, asilo, cooperazione internazionale)
Circolo «D. Lazzari» di Legnano
Circolo ANPI Renato Biagetti
Circolo ARCI Barbun KM0
Circolo Arci Nausicaa
Circolo Fratellanza Casnigo
Ciss-ong Palermo
Clown Army Roma
COBAS Confederazione dei Comitati di Base
COBAS Napoli
Collettiva Una volta per tutte
Collettivo 20ZLN
Collettivo Caffè Malatesta
Collettivo Femminista Lotto
Collettivo Lsoa Buridda
Collettivo Nodo Solidale
Collettivo Popolare «Ramona»
Collettivo redazionale della rivista LEF Libertè Egalitè Fraternit
Comitato Abitanti San Siro
COMITATO AMIG@S MST
Comitato antirazzista cobas Palermo
Comitato Chiapas «Maribel»
Comitato Città Vecchia Taranto
Comitato Jineoloji
Comitato Madri per Roma Città Aperta
Comitato No Muos – No sigonella
Comitato per non dimenticare Abba
Comitato Piazza Carlo Giuliani
Comitato Roma Xii Per La Costituzione
Comité por la Anulación de la Deuda del Tercer Mundo
Comune del Crocicchio

Comunità curda in Italia
Comunità di Resistenza Contadina Jerome Laronze
Comunita’ RNCD
Contadinazioni-fuori mercato
Cooperativa Sociale Le Rose Blu
Coordinamento Calabrese Acqua Pubblica «Bruno Arcuri»
Coordinamento dei Collettivi Studenteschi di Milano e Provincia
Coordinamento Nazionale No Triv
CORTOCIRCUITO Flegreo
Csa Astra/Lab Puzzle/cs Brancaleone
Csoa Ex Snia
Csoa Forte Prenestino
Csoa Gabrio
Csoa La Strada
Csoa la torre
Dinamopress
Dipende da Noi
Enoize
ESC Atelier Roma
Ex Caserma Liberata
Ex caserma occupata
Federazione Anarchica Siciliana
Foro Italiano de los Movimientos per el Agua
Forum Antirazzista Palermo
Fridays For Future
Fuorimercato, autogestione in movimento
GAS Caracol Franciacorta
Genuino Clandestino Firenze
Giovani Comunisti
«GIShub – Associazione Culturale GIScience for Humanity, Urban space and Biosphere
Gruppe B.A.S.T.A.
Gruppo Anarchico «Bakunin» – FAI Roma e Lazio
Gruppo Autonomo LiberidiAmare Autonomia Contropotere
Gruppo Consiliare Sinistra Progetto Comune – Comune di Firenze
Gruppo di Acquisto Solidale – Cosenza
Gruppo lampi
Il Cantiere delle Idee
IFE (Iniziativa Femminista Europea)
L’associazione G.L.R.

L’associazione politico culturale Resistenza Gallura
L38squat
La Milpa Orto Collettivo
La Panchovilla in Sabina
Laboratorio Andrea Ballarò
Laboratorio Aq16
Laboratorio Crash!
Laboratorio Decoloniale Femminista e Queer
Laboratorio di economia solidale ambientale e sociale
Laboratorio di Mutuo Soccorso ZERO81
Laboratorio Occupato Autogestito Acrobax – LOA Acrobax
Laboratorio Occupato Insurgencia
Laboratorio Sociale Alessandria
Le Mafalde
Liberation queer+ Messina
Lisangà, culture in movimento
Malanova
Manituana – Laboratorio Culturale Autogestito
Mediterranea Saving Humans
Mondeggi Bene Comune, Fattoria Senza Padroni
Movimento NO MUOS
No Border APS
Non Una Di Meno – Milano
Non Una Di Meno – Modena
Non Una di Meno Alessandria – Casa delle Donne Alessandria
Non Una Di Meno Lucca
Non Una di Meno Palermo
Non Una Di Meno Piacenza
Non Una di Meno Ravenna
Non Una Di Meno Reggio Emilia
Non Una di Meno Roma
Non Una di Meno Torino
Non Una di Meno Venezia
Nudm Palermo
Officina Rebelde Catania
Operai /e dello Spettacolo Associati/e
Osservatorio Repressione – Italia
Palermo Pride
Palermo ribelle
Partito della Rifondazione Comunista
Partito della Rifondazione Comunista – Sinistra Europea

Potere al Popolo!
Presidio salute solidale – Napoli
Progetto 20k
Quarticciolo Ribelle
R.A.S.P.A. Rete Autonoma Sibaritide e Pollino per l’Autotutela
Radio Sherwood
Re:common
Resistenza Casa Sportello Solidale
Rete Antifascista Roma Sud
Rete antirazzista catanese
Rete Antirazzista Catanese e Comitato NoMuos/NoSigonella
Rete Jin
Rete Kurdistan Italia
Rete Kurdistan Roma
ReteJin
Reti di Pace
Ri-Make Bene Comune
RiMaflow, fabbrica recuperata in autogestione
Scomodo
Scuola Popolare Piero Bruno
Signoretti, Claudia
Siracusa Ribelle
Spazio di Mutuo Soccorso
Spazio Libertario Pietro Gori
Spazio sociale 100celle aperte
TATAWELO
TeatrOfficina Refugio
Termoli Bene Comune- Rete della Sinistra
terraTERRA
Ufficio Informazione del Kurdistan in Italia
Unione Sindacale di Base
Verità e Giustizia per i Nuovi Desaparecidos
Vivèro- luogo di quartiere
Ya Basta Bologna
Ya Basta! Marcas Italia
Alberi, Urbani
Amicucci, Caterina
Berti, Stefano
Boffa, Daniela
Botti, Andrea
Bresciani, Marco

Capezza, Iolanda
Caudo, Melina
Celestini, Ascanio
Cesi, Alessandro
Clerici, Naila
Crabuzza, Claudia
De Luca, Mariano
Della Corte, Raffaele
Devastato, Giovanni
Fabiano, Pino
Garelli, Annamaria
Garibaldi, Casale
Indiano, Carlotta
Kaveh, Afshin
Luca Pandolfi
Medici, Sandro
Nicotra, Alfio
Piccinini, Massimiliano
Proia, Veronica
Rossa, Casetta
Sandroni, Doriana
Santoro, Alessandro
Saverio Calabresi, Francesco
Traverso, Enzo
Valcamonica, Adarosa
Vigo, Adele
Vitalesta, Enzo
Zanchetta, Aldo
Zanchetta, Brunella

Austria

Kinoki Asociación Autogestión Audiovisual

Bélgica

Actrices et Acteurs des temps présents
Ad Lilithum
ADES
Capitane Records
Casa Nicaragua
Centre Tricontinental (CETRI)
Écologie sociale Liège
Collecti.e.f 8 maars Bruxelles
Collectif de Solidarité Liège-Rojava

Collectif KAWAZ
Collectivo Mala Hierba
Comité Chiapas Bruselas
Comité Jineolojî Europa
Groupe CafeZ, Liège
Jineolojî Center
L’Union Communiste Libertaire
La Santé en Lutte
Le DK
Sororidad Sin Fronteras
VaVeA Semeurs de Possibles
Zablière – ZAD Arlon
Chauvier, Maïa
Coppens, Diego
Despret, Vinciane
Diaz Aranda, Karmen
Duterme, Bernard
Eric Toussaint CADTM internacional
Fox, Ivan
Geert Carpels
Gerardy, Martine
Mekhitarian, Juliette
Quinoa Bruxelles
Vaneigem, Raoul

Bulgaria

Iniciativa de apoyo a l@s zapatistas

Cataluña

Adhesiva Espai de Trobada i Acció
Asociación Mujeres Migrantes Diversas
Associació Cultural el Raval «El Lokal»
Associació Entrepobles
Associació Solidaria Cafè Rebeldía-Infoespai, Barcelona
Ateneu Candela
Ateneu La Torna
Ateneu Popular La Falç
Ateneu Popular Rocaus
Azadi Jin
Azadi Plataforma de Solidaritat amb el Poble Kurd
Cal Cases
Can Tonal de Vallbona
Col•lectiu Maloka

Colectiva Katari
COLECTIVO Pallasos en Rebeldía de Catalunya
Ecoxarxa del Bages
Espai defensa legal Manresa
Fundació Salvador Seguí
Grup de consum autogestionat Pinyol Vermell
Horts Comunals de Sant Celon
La Garriga Societat Civil
La Pallejana
LA RAVAL. Cooperativa d'habitatge generacional a Manresa
Mediterranea Saving Humans
Plataforma d'Afectades per l'Habitatge i el Capitalisme del Baix Montseny
Poc a Coop
Sindicato Popular de Vendedores Ambulantes de Barcelona
Taula per Mèxic
Xarxa de Suport Mutu de la Trini
Bosqued, Àngel
García Sanagustin, Carina
González, Ixchel
Pere Ortín, Andrés
Villalobos, Juan Pablo

Chipre

300000 Arboles en Nicosia
Aeriko en las montañas de Troodos-por la justicia social y ambiental
antifa λευκοşa
Centro Social «Kaymakkin»
Club Atlético Popular «Omonoia»
Colectivo «Ramona»
Colectivo Ecopolis
Iniciativa para el Rescate de costas naturales
Movimiento de Izquierda, Queremos Federación
PUERTA 9 OMONOIA
Sispirosi Atakton
Spirithkia

Escocia

Coordinadora Zapatista North UK

Eslovaquia

Akimov, Ivan
Kesaj Tchave

Europa
ASSI (Acción Social Sindical Internacionalista)
Colectivo iraní Andeesheh va Peykar
Coordinadora Europea De Via Campesina
CUP Exterior
Flor de la palabra – colectivo de traducción de la sexta francófona
Mujeres y Disidencias de la Sexta en la Otra Europa y Abya Yala – Red de Resistencia y Rebeldía
Never again 88
Watch the Med Alarm Phone
Louis, Camille
Philippe Cordier
Inglaterra
Coordinadora Zapatista North UK
Hunter Dodsworth, Siân
Irlanda
Talamh Beo
Noruega
Alerta
Chiapasgruppa LAG
CROTONICX v/ Loan TP Hoang
Karlsøyfestivalen
Kvinneutvalget (LAG)
LAG Noruega
Latin-Amerikagruppene i Norge (LAG)
López Kunst & Produksjoner
Motmakt
Bokkafe, Anarres
Fadnes, Åse
Fadnes, Astrid
Fadnes, Ingrid
Gulli, Marianne
Haugdahl Solberg, Inga
Haugsnes, Vilde
Heiret, Yngve Solli
Luna Evjen, Solveig
Muñoz Llort, Sonia
Pålsrud, Mads
Pedersen, Ole
Solberg, Jarl

Thamdrup Lund, Herman
Watn, Bård

Nigeria

Engert, Klaus

Portugal

Jornal MAPA
Rádio Paralelo
Revista Flauta De Luz
Cunha, António Eduardo
Pereira Ribeiro, Natacha Alexandra

República Checa

Družstvo Black Seeds
Kolektiv 115

Rusia

Cooperativa Molotov
Svora collective
Severnaja, Ekaterina
Saepmie, pueblo Saami
Fjellheim, Eva Maria

Suiza

Bloque Feminista Abya Yala Suiza
C.S.O.A. il Molino
Casa Colectiva de Malagnou
Ceibavieja
Circolo Carlo Vanza Bellinzona
Collectif Breakfree Suisse
Collettivo R-Esistiamo
Collettivo Zapatista di Lugano
Direkte Solidarität mit Chiapas
Encuentro Feminista Zapatista Zürich/ Basel
Grève du Climat Genève
Groupe écosocialiste de solidaritéS
Grupo de Coordinación zapatista del territorio suizo
HumanrightsChiapas Suiza
Jeunes POP Genève
Mouvement pour une agriculture paysanne et citoyenne
Théâtre Tête dans le sac – marionnettes
Voce Libertaria Ticino
Women Defend Rojava Zürich
Gioventù Biancoblu

Togo

Les compas de Kpalimé
Adjetey, Rudy

Argentina

Colectiva Corazón del Tiempo
Comité de Solidaridad Latinoamericana
Grupa de Lesbianas Feministas Sudakas Pro Sexo Anticapitalistas de Nvwvrken WajMapu
Blasco, Hugo Antonio
Gambina, Julio C.
Grodziñski, Silvina Alejandra
Imas, Hilda
Luis Ronconi, José

Brasil

Ação Antifascista São Paulo AFA-SP
Centro de Mídia Independente do Rio de Janeiro
Felício, Erahsto
Rabelo Nogueira, Mônica Celeida

Canadá

No One Is Illegal

Chile

Comité Socioambiental de la Coordinadora Feminista 8M
Cooperativa La Cacerola
Gaceta Ambiental
Instituto Patagónico de estudios culturales
Somos Cerro Blanco
Fermandois, Eduardo

Colombia

La Subterránea
Pueblos en Camino, Abya Yala
Centro de Estudios y Memoria Antifascista CEMA
Colectivo Darío Betancourt Echeverry
Colectivo José Martí
Puello-Socarrás, José Francisco
Henao Gaviria, Adriana María

Ecuador

Walsh, Catherine

Estados Unidos

Eagle and the Condor Liberation Front
El Kilombo, EEUU
Saving Humans USA
Semillas Collective

Sexta Grietas del Norte (Estados Unidos)
Universidad para el estudio de los movimientos sociales
Estados Unidos
Zapatista Solidarity Network NY
Agita Perales
Bergasa, Sara
Boyzo, Ivette
Sáenz-Ackermann, Elizabeth
Galván, Mario
Mesbah, Targol
Nelson, Anthony
Padilla, Tanalís
Quiquivix, Linda
Rodriguez, Chris

Perú

Blanco Berglund, María
Blanco Galdos, Hugo

México

González Casanova, Pablo
Beristain, Arturo
Beristain, Natalia
Boullosa, Carmen
Cabrera Castro, Emilio
Cruzvillegas, Abraham
de Tavira, Luis
García Bernal, Gael
Giménez Cacho, Daniel
Goded, Maya
Leduc Navarro, Valentina
Leduc, Valentina
López Austin, Alfredo
López Luján, Leonardo
Monge, Emiliano
Navarro, Bertha
Rea, Daniela
Rulfo, Juan Carlos
Stavenhagen, Marina
Tovar, Miguel
Turati, Marcela
Villoro, Juan
Wolffer, Lorena

Aeromoto (colectivo)
Aguilar, Yasnaya
Álvarez, María
Arêchiga, Cesar
Burkhard, Christiane
Calva, Maru
De Cea, Marta
Diaz, Alfonso
Coppel, Carolina
Cordera Rascón, Inti
Cosío, Joaquín
Fondo Semillas
Fuentes Mendoza, Ivonne
Heiblum, Leo
Heredia, Dolores
Hernandez, Macarena
Ibrahim Hakim, Jessica Samara
Kaplan, Luciana
López Aréchiga, César Adolfo
López, Modesto
Marcin, Mauricio
Medina Mora, Katina
Miller, Elisa
Montaño, Pablo
Nettel, Guadalupe
Niembro, Mariana
Petrus Brienen, Jacobus Johannes
Quintana, Vivir
Ríos Almela, María Fernanda
Reyna, Pablo
Roqué, María Inés
Ruedi, Jeronimo
Sarquis, Daiset
Sejenovich, Ivana
Springall, Alejandro
Terrazas, Kyzza
Turner, Tania
González Contreras, Mario e Hilda Hernández Rivera, (padres de Cesar Manuel González Hernández, Normalista desaparecido de Ayotzinapa)
Aguado García de Alba, Mónica

Armengol Niño, Lourdes
Arroyo Pineda, Maria de la Luz
Avendaño, Lucas
Anguiano, Arturo
Barojas Ortuño, Martha Desiree
Barrios el Mastuerzo, Francisco
Barrios Rodríguez, David
Batta Fonseca, Jesús
Bazar Rebelde
Becerra Absalon, Itzel
Belém Huerta Lastra, Matilde
Benavides, Elisa
Benitez Oliva, Alberto
Bernal Ocampo, Sandra Fernanda
Berti, Stefano
Bolio, Roxana
Bosch, Lolita
Briseño, Maria del Carmen
Burgoa, Brenda
Calleja, Max
Cárdenas Pimentel, Cassandra
Carrillo, Alejandra
Castañeda, América
Castellanos, Alicia
Castellanos, Polo
Castellanos, Teresa
Castillo Solis, Perla
Castorena, Lorella
Castro Hernádnez, Enriqueta
Cázares Torres, Jorge
Celeste Cruz Avilés, Sohuame Tlatzonkime
Cervantes Maya, Georgina
Cevallos Rodríguez, Trinidad
Chapa Romero, Ana Celia
Cid Castro, Carolina
Cisneros, Ixchel
Citalán, Antonio
Colin Huizar, Alberto
Cortés Martínez, Gudelia
Colin Huizar, Alberto
De Boni, Ignacio

De Parres Gómez, Francisco
Delgado Wise, Raúl
Díaz Iñigo, Carolina Elizabeth
Díaz, Alfonso
Echenique March, Felipe Ignacio
Eizaga, Safia
Elkisch, Mariana
Eraña, Angeles
Escutia, Sandra
Esteva, Gustavo.
Etchegaray, Juan Carlos
Fautsch Arranz, Marlene
Favela, Mariana
Felício, Erahsto
Ferrer Amarillas, Elena
Fierro Resendiz, León Sedov
Fierro Resendiz, Sashenka
Fiordelisio, Tatiana
Flores Ordóñez, Ramón
Flores Villagómez, Mayvelin
Flores, Ana Lydia
Fong Fierro, Salvador
Fuentes, Andrea
Fuentes, Citlali
Gajá, Servando
Gálvez de Aguinaga, Fernando
Gallaga Hernández, Tania
García Aguilar, C. Lorena
García Ehrenfeld, Claudio
García Sánchez, Nayeli
García Torres, Lilia
García Vigil, María Hortensia
Garibay Marrón, Siria
Giraldo, Ricardo
Gómez González, Erika Olivia
Gómez Rivera, Marìa Magdalena
Gómez, Magdalena
Gómez Suarez, Abigail P.
González Arenas, Luis Alberto
González Aguilar, Mónica
González Baltasar, Julio

González Gómez, Hortensia
González López, Graciela
González, Karla
González, María Mercedes
Gritón, Antonio
Guerrero, Aracelia
Guerrero, Argelia
Guerrero, Arturo
Guerrero, Fabián
Guerrero McManus, Siobhan
Guijosa Hernández, Ernesto
Gutiérrez Luna, Diana Itzu
Guzmán Delgado, Xóchitl
Guzmán Romero, Jorge Adrián
Hansen, Tom
Hernández Alpizar, Javier
Hernández Baños, Blanca
Hernández Crespo, Tania
Hernandez Flores, Bonifacio
Hernández Navarro, Luis
Hernández Ramírez, Tania Paloma
Hernández Reyes, Itzamna Jesús
Hernández Vargas, Humberto
Hernández, Donovan
Hernández, Valeria
Henao Gaviria, Adriana María
Huacuja del Toro, Malú
Inclán, Daniel
Islas Vargas, Maritza
Iturriaga, Ana María
Iturriaga, Enrique
Iturriaga, Josefina
Iturriaga, Susana
Jarquín, Mauro
Jauregui, Gabriela
Javier Trujillo, Francisco
Jimenez, Luis Felipe
Joselevich Aguilar, Camila
Kaplan, Luciana
Katzestein Ferrer, Elena
Kavi, Ernesto

Lechuga Luna, Martha
Ledesma, Araceli
Leija Salas, Alfonso
Lengualerta
León, Paniagua, Livia
Leyva, Cristian
Loeza Limón, Diana
López Castellanos, Nayar
López De Cea, Ana Valentina
López Lujano, Alejandra
López y Rivas, Gilberto
López, Leonel
López, Modesto
Lozada, Mari
Luna Resonante, Yazz
Luz Lopez, Aida
Macías Esparza, Carlos
Macías Esparza, Rubén
Maldonado, Oreandy
Marcial Urbano, Ivonne
Marcos, Sylvia
Maya, Ytzel
Medina Guerrero, Daniel Omar
Medina Romo, Tonantzin
Mejía Aguilar, María de Lourdes, madre de carlos Sinuhé Cuevas
Mejía, estudiante asesinado
Mejía Iturriaga, Belzaín
Mejía Iturriaga, Berenice
Mejía, Felix
Mejía, María de Lourdes
Mendoza Jiménez, Florina
Mendoza Pérez, Arbel Ángel
Merino Lubetzky, Alonso
Millán, Margara
Miranda Herrera, Gregorio
Moedano, Maria Guadalupe
Molina Álvarez, Hugo
Molina Zúñiga, Mónica
Mónaco Felipe, Paula
Mozqueda Martínez, Leticia
Muñoz, Adriana

Muñoz, Lucia Joselin
Nava Gómez, Juan Pablo
Navarro Corona, Claudia Ivette
Ochoa, Sarasuadi
Olea Franco, Adolfo
Ortega Erreguerena, Joel
Ortíz Rosales, Sergio Araht
Ortiz, Verónica
Ortuño Vilchis, Matilde
Osorno, Diego
Padierna Jinenez, Pilar
Paredes Coronel, Heriberto
Parra Sosa, Vicente
Peña, Laura
Peralta Casillas, Maria Cristina
Peregrina, Francisco Humberto
Pérez, Martha Alicia
Portillo Elías, Mercedes Adriana
Quintana Rodríguez, Viviana
Quintanar González, Rafael
Radaelli Martinazzo, Sonia
Radilla, Miguel
Ramos Morales, Patricia
Rangel Chabolla, César
Rentería Argelia
Resendiz Flores, Rosa Paulina
Resendiz Flores, Silvia
Revuelta, Gabo
Ríos Sais, Gerardo
Rivera López, Betzabé
Riviello, Bárbara
Rizo García, Marta
Rodríguez, Benita
Rodríguez Contreras, Roberto “Gato”
Rodriguez, Claudia
Rodríguez, Deni
Rodríguez, Luisa Riley
Rojas Bruschetta, Efraín
Romero Gallardo, Raúl
Rose Jameson, Tlazol Celia
Rosset, Peter Chiapas

RS, Cristina
Salgado, Alvaro
Sánchez, Jorge Alonso
Sancosme, Luis Daniel
Sandoval, Claudia
Sandoval Espinosa, Ana
Sandoval Rincón, Alma Esperanza
Sandoval Uhthoff, Ángela
Santiago Santiago, José Jorge
Santos Baca, Andrea
Schmelz Herner, Itala
Segal, Claudia
Segura, Lourdes
Segura, Paulina
Serna Moreno, J. Jesús María
Solorio Sandoval, Israel Felipe
Sohuame Tlatzonkime
Struck King, Juan Manuel
Suárez Rodríguez, Luis David
Tassinari Azcuaga, Aidee
Torres Alamilla, Silvia
Torres Villalvazo, Santos Emanuel
Trejo Muñoz, Rubén
Troncoso, Mariana Lourdes
Trujano Alfaro, Darío Esteban
Uribe Cevallos, Rodrigo
Venegas, Cecilia
Vera Smith, Ana María
Victoria, Maricarmen
Vilchis Avilés, Dara
Villa, Mónica
Villalobos, Juan Pablo
Villegas, Armando
Volovsek, Iván
Welsh, Martha Elena
Wolffer, Lorena
Yébenes, Zenia
Zamora, Bárbara
Zapata Lillo, Paloma
Zepeda Alvarez, Vannya Yocelyn
Asamblea de Defensores del Territorio Maya Múuch’ Xíinbal

Asociación de exploración científica, cultural y recreativa «BRÚJULA ROJA»
Asamblea Nacional de Braceros
Asociación Sindical de Trabajadores del INVI de la Ciudad de México
Batallones Femeninos
Brigada de Salud Zapatista Pantitlán
Brigada Humanitaria de Paz Marabunta
Brigadas Plásticas
Café “Zapata Vive”
Casa del Centro Tijuana
Cátedra Intercultural Carlos Montemayor
Central Unitaria de Trabajadores de México
Centro Comunitario U kúuchil k Ch’i’ibalo’on -territorio maya-
Centro de Derechos de la Mujer de Chiapas
Centro de Derechos Humanos Fray Bartolomé de Las Casas A.C. (Frayba)
Centro de Investigación en Comunicación Comunitaria A.C
Centro de Lengua y Cultura Zoque de Chiapas
Centro Vía Z
CIPOG-EZ-Consejo Indígena Y Popular De Guerrero – Emiliano Zapata
Clinica de Heridas
Colectiva de Mujeres Tejiendo Resistencias
Colectiva Las Sureñas en resistencia y rebeldía
Colectiva Nuestra Alegre Rebeldía en apoyo al CNI y CIG Cuernavaca Morelos
Colectivo Aequus Promoción y defensa de Derechos Humanos
Colectivo Autogestión Libertaria
Colectivo Cuaderno Común
Colectivo de Ilusionistas Sociales
Colectivo de Profes en la Sexta
Colectivo de Psicoanalistas PSIQUEREMOS
Colectivo el Hormiguero
Colectivo La Ceiba
Colectivo La Oveja Roja
Colectivo LOCUS, México
Colectivo Lo de Menos
Colectivo lxs Hijxs del Maíz Pinto
Colectivo Mujeres Tierra AC De Mexicali BC
Colectivo Odontología Comunitaria Sembrando Sonrisas

Colectivo La Oveja Roja
Colectivo Paso Doble en Apoyo al Congreso Nacional Indígena – Concejo Indígena de Gobierno
Colectivo Rural Urbano Asociaçao Oeste (Diadema)
Colectivo Rural Urbano Solidaridad Orgánica
Colectivo Tierra y Libertad
Colectivo Transdisciplinario de Investigaciones Críticas.
Colectivo Zapatista Neza
Comité Estudiantil Metropolitano (CEM)
Comité Promotor Todos Unidos Contra el Nuevo Aeropuerto Internacional de la Ciudad de México (NAICM)
Comunidad Circular AC de Ensenada BC.
Comunidad Indígena Otomí residentes en la CDMX
Cooperativa Hierba Crecida
Cooperativa Tlapaltik
Coordinación de Familiares de Estudiantes Víctimas de la Violencia
Defensores de Tierra y Agua, municipio de Juan C. Bonilla
Desde las Nubes
EcoRed Feminista La Lechuza Buza
Editorial En cortito que' s pa' largo
Ediciones del Espejo Somos
El Bordado de Ramona
Enlace Civil
Escuelita Autónoma Otomí
Espacio de Lucha contra el Olvido y la Represión (ELCOR)
Etcétera Errante
Fémina Fatal
Frente de Trabajador@s por el Derecho a la Salud y a la Seguridad Social
Frente del Pueblo Resistencia Organizada, FPRO
Fuerzas Unidas por Nuestros Desaparecidos (as) en Nuevo León
Grietas en el Muro
Grupo de Acompañamiento Político a la familia de Lesvy Berlín Rivera Osorio
Grupo de Teatro «Los Zurdos»
Guardianas y Guardianes del Río Metlapanapa, pueblos de Ometoxtla, Coronango, Almoloya, Nextetelco, Texintla, Xoxtla, Zacatepec y Cuanalá México
Instituto Cultural Autónomo Rubén Jaramillo Ménez (Morelos)
La Bisagra TV

La red del oriente del Estado de México. Resistencia y rebeldía
La Voladora Radio
La Voz del Anáhuac / Trabajadores y Revolución
Laboratorio Popular de Medios Libres
Manu Mayeg A.C
Médicos del Mundo Suiza, Misión México
Mexican Sound
Mexicali Resiste
Meza de Café Zapatista UAM-Iztapalapa
Movimiento al Socialismo, Sección mexicana de la Unidad Internacional de las y los Trabajadores-Cuarta Internacional
Movimiento de Aspirantes Excluidos de la Educación Superior (MAES)
Movimiento Democracia Directa (MDD)
Mujeres que luchan CDMX
Mujeres que Luchan Jrz
Mujeres que Luchan, Resisten y se Organizan
Mujeres y la Sexta
Nodo de Derechos Humanos
Noticias de abajo y Laboratorio Popular de Medios Libres
Nueva Central de Trabajadores
Obeja Negra
Organización Nacional del Poder Popular-PRP
Organización Popular Francisco Villa de Izquierda Independiente
Panteón Rococó
Participantes CompArte “Báilate otro mundo”:
Partido de los Comunistas
Partido Revolucionario del Pueblo
Patrulla Roja
Plantón por los 43 de la ciudad de México
Poesía y Canto
Promotores Culturales ReintegrArte
Proyecto Libre: Educación y Autonomía
Radio Zapote
Red de Apoyo Iztapalapa Sexta (RAIS)
Red de feminismos descoloniales
Red de Mujeres “Porque Acordamos Vivir”
Red de Rebeldía y Resistrenzas
Red de Resistencia y Rebeldía Altas Montañas

Red de Resistencia y Rebeldía de Acámbaro
Red de Resistencia y Rebeldía Jo’
Red de Resistencia y Rebeldía región Este de Guanajuato de Resistencia y Disidencia Sexual y de Género
Red Universitaria Anticapitalista
Regeneración Radio
Residentes de la Honorable Casa Nacional del Estudiante
Resistencias Enlazando Dignidad – Movimiento y Corazón Zapatista
Revista FLUIR
Sector de Trabajadores Adherentes a la Sexta Declaración
Sexta Teatrito Mérida
Shakti ArtEscena S.C.
Sindicato de Trabajadores Académicos de la Universidad Autónoma Chapingo (STAUACh)
Sindicato Mexicano de Electricistas
Skaffo LaFaro
Surco Informativo
Tejiendo Organización Revolucionaria (TOR)
Tlanezi Calli (Casa del Amanecer)
Unión Popular Apizaquence Democrática e Independiente (Upadi)
Universidad de la Tierra-CIDECI, México
Universidad de la Tierra (Oaxaca)
UPREZ Benito Juárez
Urdimbre audivisual
Voces del Viento
Yoloxóchitl-Flor del corazón. Espacio para la salud comunitaria
Zapateando Medios Libres
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Aguascalientes
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Ciudad de México
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Colima
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Guadalajara
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Hidalgo
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN La Laguna
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN León
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Mazatlán
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Morelia
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Nuevo León
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Puebla
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Querétaro

Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN San Luis Potosí
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Sinaloa
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Tlaxcala
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Tijuana
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Zacatecas
Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού
Από τις γυναίκες, άντρες, τουις άλλουες, τα παιδιά και τ@ς ηλικιωμέν@ς του
Ζαπατιστικού Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης
Comandante Don Pablo Contreras και Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés
Μεξικό
Αν θέλετε να υπογράψετε αυτή τη διακήρυξη, στείλτε την υπογραφή σας στο firmasporlavida@ezln.org.mx. Παρακαλούμε ολόκληρο το όνομα της ομάδας σας, της συλλογικότητάς σας, της οργάνωσής σας ή όπως προσδιορίζεστε, και τη γεωγραφία σας στη γλώσσα σας. Οι υπογραφές θα προστίθενται ενόσω φτάνουν.

Ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ευρώπη.Τρίτο Μέρος: Η αποστολή

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ: Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Πώς η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) προσπαθεί να εξηγήσει στην Esperanza (Ελπίδα) την αποστολή του ζαπατισμού και άλλες χαρούμενες σκέψεις.

«Λοιπόν, θα σου εξηγήσω τώρα κάτι πολύ σημαντικό. Δε θα κρατήσεις, όμως, σημειώσεις. Πρέπει να το φυλάξεις στο μυαλό σου. Γιατί το τετράδιο μπορεί να το πετάξεις οπουδήποτε, αλλά το μυαλό το κουβαλάς συνέχεια».

Η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) περπατούσε πάνω κάτω,

όπως έκανε και ο μακαρίτης όταν εξηγούσε κάτι πολύ σημαντικό. Η Esperanza (Ελπίδα) καθόταν πάνω σε ένα κορμό στον οποίο, προνοητική όπως ήταν, είχε τοποθετήσει ένα νάιλον πάνω στο υγρό και γεμάτο βρύα, μανιτάρια και ξερά κλαδάκια, ξύλο.

«Άραγε θα δούμε το μέρος που μας στέλνει ο αγώνας;», αναφώνησε η Defensa (Άμυνα), δείχνοντας με τα χεράκια οπουδήποτε.

Η Esperanza (Ελπίδα) σκέφτεται λίγο την απάντηση, αλλά είναι προφανές ότι η ερώτηση της Defensa (Άμυνα) ήταν ρητορική, δηλαδή, δεν την ενδιέφερε η απάντηση αλλά τα ερωτήματα που έπονται. Κατά την άποψή της, η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) ακολουθεί την επιστημονική μέθοδο.

*«**Η** ζητούμενο, λοιπόν, δεν είναι να φτάσει κανείς κάπου, αλλά να φτιάξει ένα δρόμο. Αν, δηλαδή, δεν υπάρχει δρόμος, να τον δημιουργήσει γιατί διαφορετικά πώς;»*, λέει το κορίτσι κραδαίνοντας μια ματσέτα που ένας θεός ξέρει από πού ξεφύτρωσε – σίγουρα θα την ψάχνουν σε καμιά καλύβα.

*«Αυτό είναι, λοιπόν, **η** πρόβλημα, πως **η** πρόβλημα άλλαξε, και το πιο σημαντικό τώρα είναι ο δρόμος. Γιατί αν δεν υπάρχει ο δρόμος για εκεί που θέλεις να πας, τότε μάταια ανησυχείς. Τί θα κάνουμε, λοιπόν, αν δεν υπάρχει δρόμος για τον προορισμό μας;»*

Η Esperanza (Ελπίδα) απαντά με ικανοποίηση: *«θα περιμένουμε μέχρι να σταματήσει η βροχή, για να μη βραχούμε όταν θα φτιάχνουμε το δρόμο».*

Η Defensa (Άμυνα) τραβά τα μαλλιά της, καταστρέφοντας το χτένισμα που έκαναν μισή ώρα να φτιάξουν οι ***μαμάδες*** της, και βγάζει μια κραυγή: *«Όχι»*.

Η Esperanza (Ελπίδα) αν και στην αρχή διστάζει, τολμά να πει: *«Το ξέρω. Είπαμε ψέματα στον Pedrito ότι θα έχει καραμέλες εκεί που θα πάμε, αλλά δεν υπάρχει δρόμος. Ας βρεθεί πρώτα εκείνος που θα φτιάξει το δρόμο και μετά πέφτουμε με τα μούτρα στις καραμέλες».*

Η Defensa (Άμυνα) αντιδρά, λέγοντας: *«Σιγά μη ζητήσουμε τη βοήθεια των ηλίθιων αντρών.* ***Ποτέ ποτέ.*** *Εμείς θα τον φτιάξουμε ως γυναίκες που είμαστε.».*

«Φυσικά», λέει η Esperanza (Ελπίδα) *«για σκέψου ξαφνικά να βρούμε σοκολάτες».*

«Αλλά αν, στην προσπάθειά μας να ανοίξουμε δρόμο, χαθούμε;», συνεχίζει η Defensa (Άμυνα).

«Φωνάζουμε για βοήθεια; Ρίχνουμε φωτοβολίδες ή καλούμε με το καρακόλ το λαό να έρθει να μας βοηθήσει;», απαντά η Esperanza (Ελπίδα).

Η Defensa (Άμυνα) αντιλαμβάνεται ότι η Esperanza (Ελπίδα) παίρνει τα πράγματα κυριολεκτικά και, επιπλέον, έχει την αποδοχή των υπολοίπων. Για παράδειγμα, το γατόσκυλο γλύφει τα μουστάκια του φαντασιώνοντας μια κατσαρόλα γεμάτη σοκολάτες στο τέλος του ουράνιου τόξου, το μονόφθαλμο άλογο υποψιάζεται ότι μπορεί να υπάρχει καλαμπόκι με αλάτι και ίσως κανένα δοχείο με πλαστικά μπουκάλια. Η Calamidad (Συμφορά) προβάρει την χορογραφία που σχεδίασε ο SupGaleano, με τίτλο *«pas de Chocolat»*, η οποία περιλαμβάνει βουτιά, σε στυλ ρινόκερου, στην κατσαρόλα.

Ο Elías Contreras, από τη άλλη, είχε βγάλει τη λίμα του, ήδη από τις πρώτες ερωτήσεις, και ακόνιζε τη δίκοπη ματσέτα του.

Πιο πέρα, ένα απροσδιόριστο όν που μοιάζει με σκαθάρι και κρατά ένα πλακάτ που γράφει: *«Λέγε με, Ισμαήλ»*, συζητά με τον Γερο Αντόνιο για τα πλεονεκτήματα της ακινησίας σε σταθερό έδαφος, επιχειρηματολογώντας: *«Όντως, αγαπητέ Queequeg, καμία λευκή φάλαινα δε θα πλησιάσει στο λιμάνι».* Ο ηλικιωμένος ιθαγενής ζαπατίστας, ακούσιος δάσκαλος της γενιάς που εξεγέρθηκε ένοπλα το 1994, ακούει προσεκτικά τα επιχειρήματα του ζωυφίου, στρίβοντας ένα τσιγάρο σε φλούδα καλαμποκιού.

Η μικρή Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) υποθέτει ότι κινδυνεύει να παρεξηγηθεί, όπως οι επιστήμες και οι τέχνες:

σαν ένα *pas de deux* που προσμένει την αγκαλιά για τις πιρουέττες και τη στήριξη για ένα *porté*, σαν ένα φιλμ που περιμένει φυλακισμένο σε ένα κουτί το βλέμμα που θα το απελευθερώσει, σαν μια κούμπια σε προσμονή των γοφών που θα της δώσουν νόημα και προορισμό, σαν ένας κοίλος Cigala χωρίς το κυρτό του, σαν τη Luz Casal που πηγαίνει να συναντήσει το «υποσχόμενο λουλούδι», σαν τον Louis Lingg χωρίς τις βόμβες του πάνκ, σαν τον Panchito Varona που ψάχνει, πίσω από ένα ακόρντο, τον κλεμμένο Απρίλη, σαν ένα ska χωρίς slam, σαν ένα παγωτό καρύδι χωρίς τον Sup να του αποτίει τιμές.

Αλλά η Defensa (Άμυνα) που είναι και άμυνα και ζαπατιστική, δηλαδή συνεχώς σε αντίσταση και εξέγερση, ψάχνει με το βλέμμα τη βοήθεια του Γερο Αντόνιο.

«Αλλά οι θύελλες, είτε στη θάλασσα, είτε στη γη, είτε ψηλά στον ουρανό είτε κάτω στο έδαφος δε σέβονται τίποτε. Στρίβουν ακόμα και τα σπλάχνα της γης κάνοντας ανθρώπους, φυτά και ζώα, ανεξαρτήτως χρώματος, μεγέθους ή τρόπου, να υποφέρουν», λέει με σβησμένη φωνή ο Γερο Αντόνιο.

Όλοι σιωπούν, οι μισοί από σεβασμό, οι άλλοι μισοί από φόβο.

Ο Γέρο Αντόνιο συνεχίζει*: «Οι γυναίκες και οι άνδρες αναζητούν καταφύγιο από τους ανέμους, τις βροχές και τα ραγισμένα εδάφη, και περιμένουν να περάσει η θύελλα για να δουν τι έχει απομείνει και τι όχι. Αλλά η γη, δεν περιμένει απλά, δουλεύει, προετοιμάζεται για το μετά, γι' αυτό που έπεται. Και εκεί, στο καταφύγιό της, αρχίζει ήδη να αλλάζει. Η Μάνα Γη δεν περιμένει να τελειώσει η καταιγίδα για να δει τι θα κάνει. Αρχίζει από πριν να χτίζει. Γι' αυτό οι σοφοί λένε ότι το αύριο δεν έρχεται έτσι απλά, δεν εμφανίζεται ξαφνικά, παραμονεύει στις σκιές και, αυτός πού ξέρει να κοιτάξει, το βρίσκει στις ρωγμές της νύχτας. Γι' αυτό οι άντρες και οι γυναίκες του καλαμποκιού, όταν σπέρνουν, ονειρεύονται την τορτίγια, το ατόλε, το ποσόλ, το ταμάλε και το μαρκεσότε . Δεν υπάρχουν ακόμη, αλλά ξέρουν ότι θα υπάρξουν και αυτό είναι που οδηγεί τη δουλειά τους. Κοιτάζοντας το χωράφι τους, βλέπουν τους*

καρπούς του πριν ακόμη ο σπόρος αγγίξει το έδαφος.

Οι άντρες και οι γυναίκες του καλαμποκιού, δεν βλέπουν μόνο αυτό τον κόσμο και τους πόνους του, βλέπουν και τον κόσμο που πρέπει να αναδυθεί και φτιάχνουν το δρόμο τους. Τρία βλέμματα έχουν: ένα για ό,τι έχει προηγηθεί, ένα για το τώρα, και ένα γι' αυτό που έπεται. Έτσι ξέρουν ότι σπέρνουν έναν θησαυρό: το βλέμμα».

Η Defensa (Άμυνα) συγκατανεύει με ενθουσιασμό. Καταλαβαίνει ότι ο Γέρο Αντόνιο κατανοεί το επιχείρημα που αδυνατούσε να εξηγήσει. Δύο γενιές διαφορετικές στα ημερολόγια και τις γεωγραφίες στήνουν μια γέφυρα που πάει κι έρχεται… όπως οι δρόμοι.

«Σωστό!», φωνάζει σχεδόν το κορίτσι και κοιτάζει τρυφερά τον γέροντα.

Και συνεχίζει εκείνη: «Αν ήδη ξέρουμε πού πάμε, αυτό σημαίνει ότι ξέρουμε ήδη πού δεν θέλουμε να πάμε. Έτσι, το κάθε μας βήμα μας απομακρύνει από ορισμένα μέρη και μας φέρνει πιο κοντά σε άλλα. Δεν έχουμε φτάσει ακόμη, αλλά ο δρόμος που φτιάχνουμε μας δείχνει ήδη τον προορισμό. Αν θέλουμε να φάμε ταμάλες, δεν θα φυτέψουμε κολοκύθες.»

Όλο το κοινό κάνει μια γκριμάτσα αηδίας απόλυτα κατανοητή, καθώς φαντάζεται μια φρικτή κολοκυθόσουπα.

«Αντιμετωπίζουμε τη θύελλα με όσα γνωρίζουμε, αλλά προετοιμάζουμε ήδη αυτό που έρχεται. Και το προετοιμάζουμε από τώρα. Γι΄ αυτό πρέπει να ταξιδέψει ο λόγος μακριά. Δεν έχει σημασία αν αυτός που τον αρθρώνει δεν θα βρίσκεται πια εκεί, το σημαντικό είναι να φτάσει ο σπόρος σε γόνιμο έδαφος και να αναπτυχθεί μαζί με άλλους. Δηλαδή να τους στηρίζει. Αυτή είναι η αποστολή μας: να είμαστε σπόροι που αναζητούν άλλους σπόρους», αποφαίνεται η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) και, απευθυνόμενη στην Esperanza (Ελπίδα), ρωτά: «Κατάλαβες;»

Η Esperanza (Ελπίδα) σηκώνεται όρθια και, με όλη την

σοβαρότητα των εννέα χρόνων της, απαντά:

«Ναι, φυσικά το κατάλαβα ότι ούτως ή άλλως θα πεθάνουμε άθλια»

Και, σχεδόν αμέσως, προσθέτει: «Αλλά θα το κάνουμε να αξίζει».

Όλοι χειροκροτούν.

Για να ενισχύσει το «να αξίζει» της Esperanza (Ελπίδας), ο Γέρο Αντόνιο βγάζει από την τσάντα του ένα σακουλάκι με σοκολάτες που αποκαλούνται «φιλάκια».

Το γατόσκυλο με ένα σάλτο βουτάει μια γενναία ποσότητα και το μονόφθαλμο άλογο προτιμά να συνεχίσει να μασουλά το πλαστικό μπουκάλι του.

Ο Elías Contreras, επιτροπή έρευνας του ezln, επαναλαμβάνει σιγανά: «θα το κάνουμε να αξίζει» και στέλνει την καρδιά και τη σκέψη του στον αδελφό Samir Flores και σε ός@ς συγκρούονται, με μοναδικό μέσο την αξιοπρέπεια τους, με τον φωνακλά κλέφτη του νερού και της ζωής που κρύβεται πίσω από τα όπλα του επιστάτη, εκείνου που καλύπτει με την πολυλογία του την τυφλή υπακοή που οφείλει στο Αφεντικό : πρώτα χρήμα, μετά χρήμα, και στο τέλος πάλι χρήμα. Ποτέ δικαιοσύνη, ποτέ ελευθερία, ποτέ ζωή.

Το σκαθάρι αρχίζει να λέει πώς μια σοκολάτα το έσωσε από τον θάνατο στη στέπα της Σιβηρίας καθώς πήγαινε, από τη γη των Sami -όπου τραγούδησε το Yoik- στα εδάφη των Selkup, για να τιμήσει τον Κέδρο, το δέντρο της ζωής. «Πήγα για να μάθω. Αυτό το σκοπό έχουν τα ταξίδια. Γιατί υπάρχουν αντιστάσεις και εξεγέρσεις που δεν είναι λιγότερο σημαντικές και ηρωικές επειδή βρίσκονται σε μακρινά ημερολόγια και γεωγραφίες» λέει, καθώς απελευθερώνει με τα πολλαπλά ποδαράκια του τη σοκολάτα από την φυλακή του γυαλιστερού αλουμινόχαρτου, χειροκροτώντας και καταβροχθίζοντας ταυτόχρονα ένα κομμάτι.

Από την άλλη, η Calamidad (Συμφορά) έχει καταλάβει καλά ότι πρέπει να σκεφτούμε αυτό που έπεται, και με τα χεράκια της

πασαλειμμένα με σοκολάτα, δηλώνει ενθουσιασμένη: “Ας παίξουμε ποπ κορν!”

-*-

Από το Ζαπατιστικό Κέντρο Ναυτικής- Χερσαίας Εκπαίδευσης.

Ο SupGaleano παραδίδοντας μαθήματα ” Διεθνιστικού *Γεμετού*“.

Μεξικό, Δεκέμβριος του 2020.

Από το σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Ο θησαυρός είναι το άλλο.

«Στο τέλος, με κοίταξε αργά με το μοναδικό του μάτι και μου είπε: *«Σε περίμενα, Don Durito. Να ξέρεις ότι είμαι ο τελευταίος από τους αληθινούς πειρατές που ζει στον κόσμο. Και λέω από τους «αληθινούς» γιατί τώρα υπάρχουν αμέτρητοι «πειρατές» σε οικονομικά κέντρα και μεγάλα κυβερνητικά ανάκτορα που κλέβουν, σκοτώνουν, καταστρέφουν και λεηλατούν χωρίς ποτέ τους να έχουν αγγίξει νερό εκτός από αυτό των μπανιέρων τους. Αυτή είναι η αποστολή σου (μου δίνει ένα φάκελο με παλιές περγαμηνές): να βρεις τον θησαυρό και να τον βάλεις σε ένα ασφαλές μέρος. Τώρα, συγχώρεσέ με, αλλά πρέπει να πεθάνω».*

Και λέγοντας αυτά, άφησε το κεφάλι του να πέσει στο τραπέζι. Ναι, ήταν νεκρός. Ο παπαγάλος πέταξε και βγήκε από ένα παράθυρο φωνάζοντας: «Ανοίξτε δρόμο να περάσει ο εξόριστος της Μυτιλήνης, ανοίξτε δρόμο να περάσει ο μπάσταρδος γιος της Λέσβου, το καμάρι του Αιγαίου. Άνοιξε, φοβερή κόλαση, τις εννιά πόρτες σου, γιατί εκεί θα ξεκουραστεί ο μεγάλος Μπαρμπαρόσα. Βρήκε αυτόν που θα ακολουθήσει τα βήματά του, και τώρα κοιμάται εκείνος που έκανε τον ωκεανό δάκρυ. Με τη Μαύρη Ασπίδα θα σαλπάρει τώρα το καμάρι των αληθινών Πειρατών». Κάτω από το παράθυρο, απλωνόταν το σουηδικό λιμάνι του Γκέτεμποργκ, και, στο βάθος, ένα nyckelharpa έκλαιγε…»

Don Durito de la Lacandona. Οκτώβρης του 1999.

Παράρτημα: Τρία παραληρήματα, δύο ομάδες, και ένας αντάρτης.

Αν ακολουθήσουμε τη διαδρομή του Ναυάρχου Μαχο, νομίζω ότι θα φτάσουμε γρηγορότερα περπατώντας από τον Βερίγγειο Πορθμό.

https://vimeo.com/491289422

Με τις ωοθήκες που έχουμε δεν σταματάμε.

https://vimeo.com/491451350

Η μηχανή είναι έτοιμη, τώρα απλά λείπει… η βάρκα;!

https://vimeo.com/493600348

Το πλήρωμα Ι

https://vimeo.com/492361822

Το πλήρωμα ΙΙ

https://vimeo.com/492339543

Δεν έχουμε ακόμα πλοίο, αλλά έχουμε ήδη τον τύπο που θα ηγηθεί της ναυτικής ανταρσίας.

https://vimeo.com/492973959

3ο κείμενο των Ζαπατίστας για το ταξίδι τους στην Ευρώπη: Η ανάμνηση αυτού που έρχεται

Τέταρτο μέρος: Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΑΥΤΟΥ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

Οκτώβριος 2020

Συνέβη πριν από 35 Οκτώβρηδες.

Ο Γερο Αντόνιο κοιτά τη φωτιά που αντιστέκεται στη βροχή. Κάτω από το βρεγμένο ψάθινο καπέλο, ανάβει με ένα μισοκαμμένο κούτσουρο το τσιγάρο που μόλις είχε στρίψει. Η φωτιά διατηρείται, κρυμμένη κάτω από τους κορμούς. Ενίοτε, τη βοηθά ο άνεμος και με την πνοή του ζωηρεύει τα κάρβουνα που κοκκινίζουν από θυμό.

Το στρατόπεδο είναι το περίφημο «Watapil», στην λεγόμενη "Sierra Cruz de Plata" που υψώνεται ανάμεσα στα υγρά χέρια των ποταμών Jataté και Perlas. Βρισκόμαστε στο έτος 1985 και ο Οκτώβρης υποδέχεται την ομάδα με μια καταιγίδα, προμήνυμα των επόμενων ημερών. Η ψηλή αμυγδαλιά (που θα ξαναβαφτίσει αυτό το βουνό στην αντάρτικη γλώσσα), κοιτά με συμπόνοια στα πόδια της αυτή τη μικρή, πολύ μικρή, ασήμαντη χούφτα από άντρες και γυναίκες. Πρόσωπα χαραγμένα, δέρματα ισχνά, το βλέμμα λαμπερό (ίσως από τον πυρετό, το πείσμα, το φόβο, το παραλήρημα, την πείνα, την αϋπνία), κουρελιασμένα τα καφέ και μαύρα ρούχα, και οι μπότες παραμορφωμένες από τις λιάνες που προσπαθούν να κρατήσουν τις σόλες στη θέση τους.

Τα λόγια του Γερο Αντόνιο αργά, μόλις που ακούγονται μες στη βοή της καταιγίδας. Τους μιλά σα να απευθυνόταν στον εαυτό του:

«Ο Τύραννος θα έρθει ξανά για να επιβάλλει στο χρώμα της γης τον σκληρό του λόγο, το εγώ του που δολοφονεί τη λογική, τη δωροδοκία που μεταμφιέζεται σε ελεημοσύνη.

θα έρθει η μέρα που ο θάνατος θα φορέσει τα πιο απάνθρωπα ρούχα του. Με ενισχυμένα τα βήματά της με τροχούς και ουρλιαχτά, η μηχανή που μολύνει τα μονοπάτια, θα καλύψει την καταστροφή με το ψέμα της ευημερίας που θα σπείρει. Όποιος αντισταθεί σε αυτή την αντάρα που τρομοκρατεί φυτά και ζώα, θα χαθεί και από τη ζωή και από τη μνήμη. Με μολύβι από την πρώτη, με το ψέμα από τη δεύτερη. Η νύχτα θα γίνει μεγαλύτερη,

ο πόνος απέραντος και ο θάνατος πιο θανατερός.

Οι Aluxo´ob θα προειδοποιήσουν τότε τη μάνα γη, λέγοντας: "Έρχεται ο θάνατος, μητέρα, έρχεται σκοτώνοντας".

Θα ξυπνήσει, τότε, η μάνα γη, η πρώτη μητέρα – ταράζοντας τον ύπνο των παπαγάλων, των μακάο και των τουκάν -, και θα απαιτήσει να πάρει πίσω το αίμα των προστατών και προστατριών της. Απευθυνόμενη στα παιδιά της, θα πει:

"Οι μεν θα πάτε να χλευάσετε τον εισβολέα. Οι άλλες θα πάτε να καλέσετε το αδελφικό αίμα. Μη σας τρομάζουν τα νερά, μη σας πτοούν τα κρύα και οι ζέστες. Ανοίξτε δρόμους εκεί που δεν υπάρχουν. Σκαρφαλώστε σε ποτάμια και θάλασσες. Πλεύστε σε βουνά. Πετάξτε σε βροχές και σύννεφα. Γίνετε νύχτα, γίνετε μέρα, αχάραγα ξεκινήστε και ξυπνήστε το σύμπαν. Πολλά είναι τα ονόματα και τα χρώματά μου, αλλά μια η καρδιά μου, και ο θάνατός μου θα είναι θάνατος των πάντων. Μην ντρέπεστε για το χρώμα του δέρματος που σας έδωσα, ούτε για το λόγο που φύτεψα στα στόματά σας, ούτε για το ανάστημα, που σας κρατά τόσο κοντά σε μένα. Γιατί εγώ θα δώσω φως στα βλέμματά σας, ζεστασιά στ' αυτιά σας και δύναμη στα πόδια και τα χέρια σας. Μη φοβάστε τους διαφορετικούς τρόπους και τα διαφορετικά χρώματα, ούτε τα αλλιώτικα μονοπάτια. Γιατί είναι μια η καρδιά που σας έδωσα, ένας ο νους και ένα το βλέμμα".

Τότε, κάτω από την πολιορκία των Aluxo´ob, θα διαλυθούν οι μηχανές της θανάσιμης απάτης, θα συντριβεί η υπεροψία και η απληστία της θα καταστραφεί. Οι ισχυροί θα φέρουν ανδρείκελα από άλλες χώρες για να επιδιορθώσουν τη διαλυμένη μηχανή. Αυτοί, αφού ελέγξουν τα σπλάχνα των μηχανών του θανάτου και βρουν την αιτία της βλάβης θα πουν: "είναι γεμάτες αίμα". Στην προσπάθειά τους να εξηγήσουν την αιτία αυτού του φοβερού θαύματος, θα ανακοινώσουν στα αφεντικά τους: "δεν ξέρουμε το λόγο. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι το αίμα αυτό κατάγεται από το αίμα των αυτοχθόνων".

Και τότε, εκεί στα μεγάλα αρχοντικά όπου ο Ισχυρός μεθά και

κακοποιεί, θα πέσει το κακό πάνω του σαν βροχή. Το παράλογο θα εισβάλλει στα εδάφη του και από τις πηγές θα αναβλύζει αίμα αντί για νερό. θα μαραθούν οι κήποι του και η καρδιά όσων είναι στη δούλεψή του και τον υπηρετούν. Ο ισχυρός θα φέρει τότε άλλους υποτελείς για να τους χρησιμοποιήσει. θα έρθουν από άλλη γη. Και μεταξύ ίσων θα γεννηθεί το μίσος που τρέφει το χρήμα και ο αλληλοσπαραγμός, ο θάνατος και η καταστροφή όσων μοιράζονται την ιστορία και τον πόνο.

Εκείνοι που πριν ζούσαν και δούλευαν τη γη, θα γίνουν υπηρέτες και σκλάβες του Ισχυρού στα χώματα και κάτω από τους ουρανούς των προγόνων τους. θα δουν τη δυστυχία να πέφτει στα σπίτια τους. Οι κόρες και οι γιοί τους, θα χαθούν βουτηγμένοι στη σήψη της διαφθοράς και του εγκλήματος. θα αναβιώσει το δικαίωμα "της πρώτης νύχτας" με το οποίο το χρήμα δολοφονεί την αθωότητα και την αγάπη. Τα μωρά θα αρπάξουν από την αγκαλιά των μανάδων τους και τη σάρκα τους θα γευτούν οι μεγάλοι Άρχοντες, για να ικανοποιήσουν την αχρειότητα και την κτηνωδία τους. Για το χρήμα ο γιος θα σηκώσει το χέρι στους γονείς και ο θρήνος θα ντύσει τα σπίτια τους. Η κόρη θα χαθεί στο σκοτάδι ή στο θάνατο, δολοφονημένη η ζωή και η ύπαρξή της από τους Άρχοντες και το χρήμα. Άγνωστες ασθένειες θα χτυπήσουν όσους για ψίχουλα πούλησαν την αξιοπρέπεια τη δική τους και των αγαπημένων τους, όσους πρόδωσαν τη φυλή, το αίμα και την ιστορία τους, όσους κατασκεύασαν και διέσπειραν το ψέμα.

Η μάνα Ceiba, που βαστάζει τους κόσμους, θα φωνάξει τόσο δυνατά που ακόμα και ο πιο απομονωμένος και κουφός άνθρωπος θα ακούσει την πληγωμένη της κραυγή. Και 7 μακρινές φωνές θα την πλησιάσουν. Και 7 μακρινά χέρια θα την αγκαλιάσουν. Και 7 διαφορετικές γροθιές θα ενωθούν μαζί της. Η Μάνα Ceiba θα σηκώσει τότε τα μεσοφόρια και τα χιλιάδες πόδια της θα ποδοπατήσουν και θα ξηλώσουν τους δρόμους με τις σιδερένιες ράγες. Οι τροχοφόρες μηχανές θα βγουν από τους μεταλλικούς δρόμους. Τα νερά θα ξεχειλίσουν από τα ποτάμια και τις λίμνες, και η θάλασσα θα βρυχάται από οργή. Θ' ανοίξουν τότε σε όλους

τους κόσμους τα έγκατα της γης και του ουρανού.

> *Τότε, η μάνα γη, η πρώτη μητέρα, θα σηκωθεί και με φωτιά θα πάρει πίσω το σπίτι και τον τόπο της. Πάνω από τα υπεροπτικά κτίρια της Εξουσίας, θα μεγαλώνουν δέντρα, φυτά και ζώα, και στις καρδιές τους θα ζει ξανά ο Votán Zapata, ο προστάτης και η καρδιά του λαού. Και ο ιαγουάρος θα βαδίσει εκ νέου στα αρχαία μονοπάτια, κυριαρχώντας ξανά εκεί που κάποτε βασίλευαν το χρήμα και οι δούλοι του.*

Ο ισχυρός δε θα πεθάνει προτού δει την άξεστη αλαζονεία του να καταρρέει αθόρυβα. Και ψυχορραγώντας, ο Τύραννος θα ξέρει ότι δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια κακή ανάμνηση, σε έναν κόσμο που εξεγέρθηκε και αντιστάθηκε στο θάνατο που πρόσταζε η εξουσία του.

Αυτό λέγεται ότι λένε οι παντοτινοί νεκροί, αυτοί που θα πεθάνουν ξανά, αλλά αυτή τη φορά για να ζήσουν.

Να ακουστεί ο λόγος σε κοιλάδες και βουνά, σε λαγκάδια και πεδιάδες˙ να τον τραγουδά συνεχώς το πουλί tapacamino προαναγγέλλοντας τα βήματα της αδελφικής καρδιάς˙ η βροχή και ο ήλιος να τον φυτεύουν στο βλέμμα εκείνων που κατοικούν σε αυτή τη γη. Και ο άνεμος να τον πηγαίνει μακριά για να φωλιάσει στην συντροφική σκέψη.

Γιατί αυτοί οι ουρανοί και αυτά τα χώματα θα δουν πράγματα φοβερά και καταπληκτικά.

Και ο ιαγουάρος θα βαδίσει εκ νέου στα αρχαία μονοπάτια, κυριαρχώντας ξανά εκεί που κάποτε βασίλευαν το χρήμα και οι δούλοι του».

Ο Γερο Αντόνιο σιώπησε, και μαζί του, σιώπησε και η βροχή. Τίποτε δεν κοιμάται. Τα πάντα ονειρεύονται.

***

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

SupGaleano

Μεξικό, Οκτώβριος 2020.

Από το Σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Δεύτερο μέρος. – Οι πιρόγες.

> *Σας θυμίζω ότι τα σύνορα μεταξύ των χωρών υπάρχουν μόνο για να στοιχειοθετείται το έγκλημα του «λαθρεμπορίου» και να δικαιολογούνται οι πόλεμοι. Είναι ξεκάθαρο ότι υπάρχουν τουλάχιστον δύο πράγματα που βρίσκονται πάνω και από τα σύνορα: το ένα είναι το έγκλημα που, μεταμφιεσμένο σε εκσυγχρονισμό, μοιράζει τη δυστυχία παγκοσμίως. Το άλλο είναι η ελπίδα ότι ντροπή υπάρχει μόνο όταν δεν ακολουθούμε σωστά τα βήματα στο χορό και όχι όταν κοιτάζουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη. Για να τελειώνουμε με το πρώτο και για να κάνουμε το δεύτερο να ανθίσει, το μόνο που χρειάζεται είναι να αγωνιστούμε και να γίνουμε καλύτεροι. Όλα τα άλλα, αυτά που γεμίζουν τις βιβλιοθήκες και τα μουσεία, θα έρθουν μόνα τους. Δεν χρειάζεται να κατακτήσουμε τον κόσμο, αρκεί να τον φτιάξουμε από την αρχή. Αυτά. Σας εύχομαι υγεία και να θυμάστε ότι, για τον έρωτα, το κρεβάτι είναι μόνο μια πρόφαση, για το χορό, η μουσική είναι μόνο ένα στολίδι και για τον αγώνα η εθνικότητα δεν είναι παρά ένα ατύχημα εντελώς συμπτωματικό.*

Δον Ντουρίτο της Λακαντόνα, 1995.

Ο SubMoy έλεγε στον Maxo ότι θα έπρεπε μάλλον να δοκιμάσουν να βάλουν ξύλο από μπάλσα (εδώ το λένε «φελλό»), αλλά ο ναυπηγός ισχυριζόταν ότι, όσο πιο ελαφρύ είναι το καράβι, τόσο ευκολότερα θα παρασυρόταν από το ρεύμα. *«Μα αφού είπες ότι δεν υπάρχουν ρεύματα στη θάλασσα». «Ναι, αλλά αν υπάρχουν;»,* αντέκρουσε ο Maxo. Ο SubMoy είπε τότε στους υπόλοιπους συντρόφους της Παράνομης Επαναστατικής Ιθαγενικής Επιτροπής να προχωρήσουν στην επόμενη δοκιμή: πιρόγες.

Άρχισαν να λαξεύουν διάφορες πιρόγες. Με τσεκούρια και

ματσέτες έδιναν μορφή και ναυτική καριέρα σε κορμούς που αρχικά προορίζονταν να γίνουν καυσόξυλα. Λόγω της ολιγόλεπτης απουσίας του SubMoy, απευθύνθηκαν στον SupGaleano ρωτώντας αν θα βάφτιζαν τα σκάφη. *«Ναι, φυσικά»,* απάντησε αφηρημένος ο Sup, ενώ παρακολουθούσε τον Monarca που επιδιόρθωνε ένα παλιό πετρελαιοκινητήρα.

Άρχισαν, λοιπόν, να σχεδιάζουν και να ζωγραφίζουν ονόματα λογικά και διακριτικά στις πλευρές των σκαφών. Το ένα ονομαζόταν: *«Ο κολυμβητής και θαλασσοπηδήχτρας Chompiras*». Το άλλο: *«Ο διεθνιστής. Άλλο το ένα και άλλο το don't fuck me, κουμπάρε»*. Ή το: *«Έρχομαι σε λιγάκι, δεν αργώ αγάπη μου»*. Σε ένα άλλο πιο πέρα έγραφε: *«Αφού μας καλέσατε, ας προσέχατε»*. Οι του puy Jacinto Canek βάφτισαν τη δική τους «Jean Robert». Αυτός ήταν ο δικός τους τρόπος για να τους συνοδεύει στο ταξίδι.

Σε μια άλλη πιο μακριά καταφέρνουμε να διαβάσουμε: *«Προς τί τα κλάματα με τόσο άφθονο αλμυρό νερό;»* Και ακολουθούσαν οι λεπτομέρειες: *«Αυτό το καράβι κατασκευάστηκε από τη Ναυτική Επιτροπή του αυτόνομου εξεγερμένου ζαπατιστικού δήμου "Μας επικρίνουν που βάζουμε τόσο μεγάλα ονόματα στις MAREZ και στα Καρακόλ, αλλά ποσώς μας ενδιαφέρει", του Συμβουλίου Καλής Διακυβέρνησης "Επίσης". Βραχύβιο προϊόν. Ημερομηνία λήξης: εξαρτάται. Τα σκάφη μας δεν βυθίζονται, απλά λήγουν. Δεν είναι το ίδιο. Προσλήψεις κατασκευαστών πιρόγας και μουσικών στα CRAREZ (στο συμβόλαιο δεν περιλαμβάνεται η μαρίμπα ούτε ο ηχητικός εξοπλισμός – γιατί τι θα γίνει αν βυθιστούν και μετά δεν αντικατασταθούν; -, αλλά θα δώσουμε τον καλύτερό μας εαυτό στο τραγούδι…. Εντάξει, στο περίπου. Εξαρτάται). Αυτή η πιρόγα είναι εισηγμένη στο χρηματιστήριο της αντίστασης. Συνεχίζεται στην επόμενη πιρόγα…»* (εννοείται πως θα έπρεπε να κάνεις το γύρο της πιρόγας και των εσωτερικών της τοιχωμάτων για να διαβάσεις ολόκληρο το όνομα. Ναι, έχετε δίκιο, μέχρι το εχθρικό υποβρύχιο να μεταδώσει ολόκληρο το όνομα το σκάφος θα έχει αριβάρει στις ευρωπαϊκές ακτές).

Κι ενώ λάξευαν τους κορμούς, άρχισε το σούσουρο. Ο αγαπημένος

Amado είπε στον Pablito που είπε στον Pedrito που ενημέρωσε την Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) που το συζήτησε με την Esperanza (Ελπίδα) που προειδοποίησε την Calamidad (Συμφορά) λέγοντας «αλλά μην το πεις σε κανένα» που το ψιθύρισε στις μαμάδες της που το ανακοίνωσαν στην ομάδα *«ως γυναίκες που είμαστε»*.

Όταν ο SupGaleano άκουσε τις γυναίκες να έρχονται, σήκωσε τους ώμους και, φτύνοντας τα κομμάτια του στομίου της πίπας του, έδωσε στον Monarca το κλειδί 2,5 εκατοστών που ονομάζουν ισπανικό.

Μετά από λίγο φτάνει ο Jacobo: *«Εϊ, Sup θα καθυστερήσει ο SubMoy;»*

«Δεν έχω ιδέα», απάντησε ο SupGaleano, κοιτώντας απελπισμένος την σπασμένη του πίπα.

«Εσύ ξέρεις πόσοι θα ταξιδέψουν;», συνέχισε ο Jacobo.

«Όχι ακόμα.», απάντησε ο Sup, *«Η Ευρώπη των από κάτω δεν έχει απαντήσει πόσους μπορεί να δεχθεί. Γιατί;»*

«Ε, να… έλα καλύτερα για να δεις και μόνος σου», του αποκρίθηκε ο Jacobo.

Ο SupGaleano κοιτώντας το ζαπατιστικό στόλο σπάει κι άλλη πίπα. Παραταγμένες στην όχθη του ποταμού οι 6 πιρόγες με τα ακατανόητα ονόματα, είχαν γεμίσει γλάστρες και λουλούδια.

«Τι είναι αυτό;», ρώτησε ο Sup για τους τύπους.

«Είναι το κάργκο των συντροφισσών», απάντησε παραδομένος ο Rubén.

«Το κάργκο τους;», ξαναρώτησε ο Sup.

«Ναι, ήρθαν, φόρτωσαν τα φυτά και το μόνο που είπαν ήταν "θα χρειαστούμε και αυτά". Αργότερα ήρθε ένα κοριτσάκι – δεν ξέρω το όνομά της – και ρωτούσε αν το ταξίδι θα κρατήσει πολύ, αν

θα αργήσουμε να πάμε εκεί που είναι να πάμε. Όταν τη ρώτησα γιατί και αν θα ταξιδέψουν και οι μαμάδες της, μου απάντησε «Όχι». Άρχισε λοιπόν να μου εξηγεί πως ήθελε να στείλει ένα δεντράκι, μικρούλι, και αν το ταξίδι κρατήσει πολύ θα είναι πια μεγάλο όταν φτάσουμε και με το δυνατό ήλιο θα μπορούμε να πίνουμε το pozol μας στη σκιά του», αποκρίθηκε ο Rubén.

«Αλλά αφού είναι όλα ίδια», παραπονέθηκε ο Sup (εννοώντας, βεβαίως, τα φυτά).

«Όχι», απάντησε η Alejandra από την Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή. *«Αυτό είναι **estafiate**, για τον πονόκοιλο, αυτό θυμάρι, αυτό μέντα, εκεί έχουμε χαμομήλι, ρίγανη, μαϊντανό, κόλιαντρο, δάφνη, άγριο σπανάκι, αλόη. Αυτό εδώ είναι για τη διάρροια, αυτό για τα καψίματα, αυτό για την αϋπνία, αυτό για τον πονόδοντο, το άλλο για τους κολικούς, αυτό λέγεται «πανάκεια», αυτό εκεί είναι για τον έμετο, επίσης έχουμε moma, βρωμόχορτο, σχοινόπρασο, απήγανο, γεράνια, γαρύφαλλα, τουλίπες, τριαντάφυλλα, νυχάκια και ούτω καθ'εξής.»*

Ο Jacobo ένιωσε την υποχρέωση να διευκρινίσει: *«Με το που τελειώναμε την πιρόγα, και γυρνάγαμε, τί να δούμε: βουνό από φυτά. Ήδη έχουν γεμίσει 6 πιρόγες. Γι' αυτό ρωτώ αν θα φτιάξουμε κι άλλες, γιατί θα τις τιγκάρουν κι αυτές».*

«Αλλά αν στείλετε όλα αυτά, πού θα χωρέσουν οι σύντροφοι;», προσπάθησε να πει ο Sup στη συντρόφισσα, συντονίστρια των γυναικών, που ήταν φορτωμένη με δύο γλάστρες στα χέρια και ένα μωρό στην πλάτη.

«Α! Γιατί θα έρθουν και άντρες;», τον ρώτησε εκείνη.

« Εν πάση περιπτώσει. Εδώ ούτε οι γυναίκες δε χωράνε», διαμαρτυρήθηκε ο Sup στα πρόθυρα νευρικού κλονισμού.

«Α! Εμείς δε θα πάμε με καράβι. Θα πάμε αεροπορικώς για να μην ξεράσουμε. Εντάξει, μπορεί λίγο, αλλά όχι τόσο πολύ», του αποκρίθηκε η συντρόφισσα.

«Και ποιός σας είπε ότι εσείς θα πάτε αεροπορικώς;», ρώτησε ο Sup.

«Εμείς το λέμε.», απάντησε εκείνη.

«Και πώς σας ήρθε να πάρετε αυτή την απόφαση;», την ξαναρώτησε ο Sup.

«Ήρθε η Esperanza στη συνέλευση των γυναικών και μας ενημέρωσε ότι όλες θα βρούμε οικτρό θάνατο αν ταξιδέψουμε μαζί με τους καταραμένους άντρες. Το σκεφτήκαμε λοιπόν στη συνέλευση και αποφασίσαμε το εξής: δε φοβόμαστε και είμαστε διατεθειμένες και αποφασισμένες να βρουν οι άντρες οικτρό θάνατο αντί για μας.

Κάναμε λοιπόν τους υπολογισμούς μας και αποφασίσαμε να νοικιάσουμε το αεροπλάνο που αγόρασε ο Calderón για τον Peña Nieto, το οποίο οι σημερινές κακές κυβερνήσεις δεν ξέρουν τι να το κάνουν. Λένε πως το εισιτήριο κοστίζει 500 πέσος. Έχουν ήδη γραφτεί 111 συντρόφισσες, αλλά νομίζω πως λείπουν οι ποδοσφαιρικές ομάδες των γυναικών της πολιτοφυλακής. Έτσι, αν πάμε μόνο 111, θα μας κόστισει 55.000 πέσος, αλλά επειδή οι γυναίκες με μωρά πληρώνουν τα μισά, μιλάμε για 27.750. Αν αφαιρέσουμε το ΦΠΑ και την έκπτωση για τα έξοδα παράστασης, το κόστος πέφτει περίπου στα 10.000 πέσος για όλες. Και αυτό εφόσον δεν υποτιμηθεί το δολάριο, γιατί σε αυτή την περίπτωση το κόστος μειώνεται κι άλλο. Και για να μην υπάρχουν γκρίνιες για τα έξοδα, θα τους δώσουμε το βόδι του κουμπάρου μου, που είναι ολόιδιο, ας μην πω ποιός, αλλά τι να κάνουμε έτσι είναι όλοι οι μάτσο».

Ο SupGaleano έμεινε άφωνος, προσπαθώντας να θυμηθεί πού στο διάολο είχε αφήσει την πίπα έκτακτης ανάγκης. Βλέποντας, όμως, ότι οι γυναίκες είχαν αρχίσει να κουβαλούν και κότες, κόκορες, κοτόπουλα, γουρούνια, πάπιες και γουαχολότε, είπε στον Monarca: *«Φώναξε τον SubMoy και πες του να έρθει γρήγορα. Είναι πολύ επείγον».*

Η πομπή γυναικών, φυτών και ζώων επεκτεινόταν πέρα από το

βοσκοτόπι. Την ακολουθούσε η συμμορία της μικρής Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα): μπροστά βρισκόταν ο Pablito με το άλογό του, που τώρα ακολουθεί τακτική τύπου «αν δεν μπορείς να τις νικήσεις, πήγαινε με τα νερά τους», τον ακολουθούσε ο αγαπημένος Amado με το ποδήλατό του – με τη μια ρόδα τρύπια -. Πιο πίσω ήταν το γατόσκυλο με ένα κοπάδι αγελάδων. Η Defensa και η Esperanza μετρούσαν τις πιρόγες για να δουν αν χωρούσαν τα τέρματα του ποδοσφαίρου. Το μονόφθαλμο άλογο είχε κρεμασμένο στη μουσούδα του ένα διχτάκι με πλαστικά μπουκάλια. Η Calamidad πέρασε κουβαλώντας ένα γουρουνάκι που στρίγγλιζε από φόβο, μήπως το ρίξουν στο ποτάμι για να το σώσουν μετά… Όχι;

Η πομπή έκλεινε με κάτι που έμοιαζε υπερβολικά με σκαθάρι. Είχε μια πειρατική καλύπτρα στο δεξί μάτι, ένα συρματόσχοινο – σαν γάντζο – στο ένα του ποδαράκι και στο άλλο μια απομίμηση ξύλινου ποδιού, που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά μια αγκίδα από κάποια πριονισμένη λιάνα. Το παράξενο ον, κραδαίνοντας ένα μικρό έλασμα από μάσκα, απήγγειλε με αξιοθαύμαστη φωνή: *«Με δέκα κανόνια στην κάθε πλευρά, / και ούριο άνεμο, σαλπάρει, / δεν σχίζει τη θάλασσα, πετάει / μια μπρατσέρα. / Το πειρατικό πλοίο που για τη γενναιότητά του / το ‘λέγαν, «Τρομερό» / Γνωστό ήταν στις θάλασσες / στα πέρατα της γης.».*

Όταν ο Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés, επικεφαλής της εν εξελίξει αποστολής, επέστρεψε, βρήκε τον SupGaleano με ένα ανεξήγητο χαμόγελο. Ο Sup είχε ανακαλύψει στην τσέπη του παντελονιού του μια άθικτη πίπα.

Βεβαιώνω

Γαβ-μιάου.

2ο κείμενο αναγγελίας του ταξιδιού των Ζαπατίστας στην Ευρώπη

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ. Οι Ζαπατίστας θα διατρέξουν τις πέντε ηπείρους

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ-ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ.

Έκτο μέρος: Ένα βουνό μεσοπέλαγα: https://spithazapatista.home.blog/2020/10/14/zapa_europe/

https://www.babylonia.gr/2020/11/24/1o-anakoinothen-ton-zapatistas-ena-vouno-mesopelaga/

Πέμπτο Μέρος: Η ματιά και η απόσταση ως την πόρτα

Οκτώβριος 2020

Ας υποθέσουμε, για παράδειγμα, ότι μπορούμε να επιλέξουμε ματιά. Ας υποθέσουμε ότι, έστω για μια στιγμή, μπορείτε να απελευθερωθείτε από την τυραννία των κοινωνικών δικτύων που επιβάλλουν, όχι μόνο αυτό που βλέπουμε και που λέμε, αλλά και πώς το βλέπουμε και πώς το λέμε. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι σηκώνετε το βλέμμα. Πιο ψηλά: από το άμεσο στο τοπικό, μετά στο περιφερειακό, στο εθνικό, στο παγκόσμιο. Το βλέπετε; Πράγματι, ένα χάος, μια σύγχυση, μια αταξία. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι είστε άνθρωπος. Ότι δεν είστε μια ψηφιακή εφαρμογή που βλέπει γρήγορα, ταξινομεί, ιεραρχεί, κρίνει και τιμωρεί. Ότι εσείς, λοιπόν, επιλέγετε τι να κοιτάξετε και πώς. Είναι πιθανό (είναι απλά μια υπόθεση) ότι το να βλέπεις και το να κρίνεις δεν είναι το ίδιο. Έτσι, λοιπόν, είναι πιθανό εσείς να μην επιλέγετε μόνο, αλλά να αποφασίζετε κιόλας. Να αλλάζετε, για παράδειγμα την ερώτηση, και, από το «*αυτό είναι καλό ή κακό;*», να πηγαίνετε στο «*τι είναι αυτό;*». Η πρώτη ερώτηση

οδηγεί βέβαια σε μια προκλητική συζήτηση (άραγε υπάρχουν ακόμα προκλητικές συζητήσεις;). Κι από εδώ, οδηγείται κανείς στο «*αυτό είναι κακό –ή καλό– επειδή το λέω εγώ*». Ή ίσως να υπάρχει μια συζήτηση για το τι είναι καλό και τι είναι κακό, και από εδώ να οδηγείται κανείς στα επιχειρήματα και τις υποσημειώσεις. Αυτό είναι καλύτερο, βέβαια, από το να κάνει κανείς «λάικ» ή να πατάει το χεράκι τού «μπράβο»· αυτό που σας πρότεινα, όμως, είναι να αλλάξετε το σημείο της εκκίνησης: να διαλέξετε την κατεύθυνση της ματιάς σας.

Για παράδειγμα, αποφασίζετε να κοιτάξετε τους μουσουλμάνους: μπορείτε να διαλέξετε, ας πούμε, ανάμεσα σε αυτούς που έκαναν τη δολοφονική επίθεση κατά του *Charlie Hebdo* ή αυτούς που διαδηλώνουν στους δρόμους της Γαλλίας για να διεκδικήσουν, για να απαιτήσουν, για να επιβάλουν τα δικαιώματά τους. Αφού φτάσατε να διαβάζετε αυτές τις γραμμές, είναι πολύ πιθανό να υποστηρίζετε τους «χωρίς χαρτιά». Προφανώς, αισθάνεστε έως και υποχρεωμένοι να διακηρύξετε ότι ο Μακρόν είναι ένας ηλίθιος. Όμως, ρίχνοντας αυτή τη βιαστική ματιά προς τα πάνω, επιστρέφετε και ξανακοιτάτε τις διαμαρτυρίες, τα στρατόπεδα και τις διαδηλώσεις των μεταναστών. Αναρωτιέστε πόσοι είναι: σας φαίνονται πολλοί, ή λίγοι, ή υπερβολικά πολλοί, ή αρκετοί. Η σκέψη σας έχει περάσει από τη θρησκευτική τους ταυτότητα στο πλήθος τους. Αναρωτιέστε λοιπόν τι να θέλουν, για τι να αγωνίζονται. Κι εδώ αποφασίζετε αν θα ψάξετε στα μέσα και στα κοινωνικά δίκτυα για να το μάθετε …ή αν θα ακούσετε απευθείας τους ίδιους. Ας υποθέσουμε ότι μπορείτε να τους ρωτήσετε. Τους ρωτάτε ποια είναι η θρησκευτική τους πίστη; Τους ρωτάτε πόσοι είναι; Ή τους ρωτάτε γιατί εγκατέλειψαν τη γη τους και γιατί αποφάσισαν να φτάσουν σε εδάφη και ουρανούς με άλλη γλώσσα, άλλη κουλτούρα, άλλους νόμους και άλλους τρόπους; Ίσως σας απαντήσουν με μία μόνο λέξη: πόλεμος. Ή ίσως σας πουν με λεπτομέρειες αυτό που σημαίνει η λέξη αυτή στη δική τους πραγματικότητα. Πόλεμος. Αποφασίζετε να ψάξετε. Πόλεμος πού; Ή, ακόμα καλύτερα, γιατί αυτός ο πόλεμος; Σας βομβαρδίζουν με εξηγήσεις. θρησκευτικές πεποιθήσεις, εδαφικές διεκδικήσεις, λεηλασία των φυσικών πόρων ή απλά ωμή βλακεία. Αλλά δεν είστε

ικανοποιημένοι με τις απαντήσεις, και αναρωτιέστε ποιος κερδίζει από αυτή την καταστροφή, τον ξεριζωμό, την ανοικοδόμηση, τη μετακίνηση των πληθυσμών. Βρίσκετε τότε τα στοιχεία διαφόρων εταιρειών. Ψάχνετε τις εταιρείες αυτές και ανακαλύπτετε ότι βρίσκονται σε διάφορες χώρες και ότι κατασκευάζουν όχι μόνο όπλα, αλλά και αυτοκίνητα, πυραύλους, φούρνους μικροκυμάτων, υπηρεσίες συσκευασίας, τράπεζες, κοινωνικά δίκτυα, «μιντιακό περιεχόμενο», ρούχα, κινητά και υπολογιστές, παπούτσια, βιολογικά τρόφιμα, ναυτιλιακές εταιρείες, διαδικτυακές πωλήσεις, πρωθυπουργούς και υπουργούς, κέντρα επιστημονικής έρευνας, αλυσίδες ξενοδοχείων και εστιατορίων, fast-food, αερογραμμές, θερμοηλεκτρικές μονάδες και, βέβαια, ιδρύματα «ανθρωπιστικής» βοήθειας.

> *θα μπορούσατε να πείτε, τότε, ότι η ευθύνη ανήκει στην ανθρωπότητα και σε ολόκληρο τον κόσμο. Αναρωτιέστε, όμως, μήπως δεν είναι ο κόσμος ή η ανθρωπότητα υπεύθυνοι γι' αυτή την πορεία, γι' αυτή τη διαμαρτυρία, γι' αυτά τα στρατόπεδα μεταναστών, γι' αυτή την αντίσταση. Και έτσι φτάνετε στο συμπέρασμα ότι ίσως, μάλλον, μπορεί, υπεύθυνο να είναι ένα ολόκληρο σύστημα. Ένα σύστημα που παράγει και αναπαράγει τον πόνο, γι' αυτούς που το δημιουργούν και γι' αυτούς που το υποφέρουν.*

Τώρα στρέψτε τη ματιά σας στη διαδήλωση που περνά από τους δρόμους της Γαλλίας. Υποθέστε ότι είναι λίγοι, πολύ λίγοι. Ότι είναι μόνο μια μητέρα που κουβαλάει το μωρό της. Σας ενδιαφέρουν τώρα οι θρησκευτικές της πεποιθήσεις, η γλώσσα, τα ρούχα, η κουλτούρα, οι τρόποι της; Σας ενδιαφέρει ότι είναι μια γυναίκα μόνη, που κουβαλάει το μωρό της στα χέρια; Τώρα για ένα λεπτό ξεχάστε τη γυναίκα, και εστιάστε το βλέμμα στο μωρό. Έχει σημασία αν είναι αγόρι, κορίτσι ή κάτι άλλο; Έχει σημασία το χρώμα; Ίσως τώρα ανακαλύπτετε ότι το σημαντικό είναι η ζωή της.

Τώρα προχωρήστε. Αφού έχετε φτάσει ως εδώ, λίγες ακόμα γραμμές δεν θα σας κάνουν κακό. Εντάξει, όχι μεγάλο κακό.

Υποθέστε ότι αυτή η γυναίκα σας μιλά κι ότι εσείς έχετε το προνόμιο να καταλαβαίνετε αυτό που σας λέει. Πιστεύετε ότι θα απαιτούσε να της ζητήσετε συγγνώμη για το χρώμα του δέρματός σας, τη θρησκευτική σας πίστη, την εθνικότητά σας, τους προγόνους, τη γλώσσα, το φύλο, τους τρόπους σας; Θα νιώθατε υποχρεωμένοι να ζητήσετε συγγνώμη γι' αυτό που είστε; Ελπίζετε ότι θα σας συγχωρέσει κι ότι θα γυρίσετε στη ζωή σας έχοντας ξεχρεώσει; Ή ότι δεν θα σας συγχωρέσει, κι ότι θα της πείτε «*καλά, τουλάχιστον το προσπάθησα, και μετανιώνω ειλικρινά γι' αυτό που είμαι*»;

Ή φοβάστε ότι εκείνη δεν θα σας μιλήσει, παρά θα σας κοιτάξει σιωπηρά, κι εσείς θα νιώσετε αυτό το βλέμμα να σας ρωτά «*Κι εσύ, τι;*».

Αν φτάσετε σε αυτό το συλλογισμό, σε αυτό το συναίσθημα, σε αυτή την αγωνία, σε αυτή την απελπισία, τότε λυπάμαι, δεν έχετε γιατρειά: είστε άνθρωπος.

_*_

Έχοντας πλέον καταστήσει σαφές πως δεν είστε ***ρομπότ,*** μπορείτε να επαναλάβετε την άσκηση στη νήσο Λέσβο, στο Γιβραλτάρ, στα Στενά της Μάγχης, στον ποταμό Σουτσιάτε, στον ποταμό Μπράβο.

> *Μετακινήστε τώρα τη ματιά σας και ψάξτε να βρείτε την Παλαιστίνη, το Κουρδιστάν, τη Χώρα των Βάσκων και τη Γη των Μαπούτσε. Ναι το ξέρω, ζαλίζεστε λίγο… και δεν είναι κι όλα τα μέρη. Στα μέρη όμως αυτά, υπάρχουν εκείνοι (πολλοί ή λίγοι ή παρά πολλοί ή αρκετοί) που επίσης αγωνίζονται για να ζήσουν. Φαίνεται όμως πως θεωρούν τη ζωή αναπόσπαστα συνδεδεμένη με τη γη τους, τη γλώσσα τους, τον πολιτισμό τους, τους τρόπους τους. Αυτό που το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο μάς έμαθε να αποκαλούμε «territorio – έδαφος», και που δεν είναι απλά και μόνο ένα κομμάτι γης. Δεν μπαίνετε στον πειρασμό να θέλετε να ακούσετε τα άτομα αυτά να σας αφηγούνται την ιστορία τους, τους αγώνες τους, τα όνειρά τους; Ναι, το ξέρω, ίσως θα σας βόλευε καλύτερα να ανατρέξετε*

στη Wikipedia, δεν είναι όμως πειρασμός να τα ακούσετε απευθείας και να προσπαθήσετε να τα καταλάβετε;

Επιστροφή τώρα σε ό,τι βρίσκεται ανάμεσα στους ποταμούς Μπράβο και Σουτσιάτε. Πηγαίνετε σε έναν τόπο που λέγεται «Μορέλος». Η ματιά σας ας ξαναπλησιάσει στο δήμο Τεμοάκ. Και ας εστιάσει τώρα στην κοινότητα Αμιλσίνγκο. Βλέπετε αυτό το σπίτι; Είναι το σπίτι ενός άντρα ο οποίος εν ζωή έφερε το όνομα Σαμίρ Φλόρες Σομπεράνες. Μπροστά στην πόρτα αυτή δολοφονήθηκε. Το έγκλημά του; Αντιστεκόταν σε ένα μεγα-πρότζεκτ που σημαίνει θάνατο για τη ζωή των κοινοτήτων στις οποίες αυτός ανήκε. Όχι, δεν έκανα κανένα λάθος γράφοντας: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε όχι γιατί υπεράσπιζε τη δική του ζωή, αλλά τη ζωή των κοινοτήτων του.

Και κάτι παραπάνω: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε γιατί υπεράσπιζε τη ζωή των γενιών που ακόμη δεν υπάρχουν, ούτε καν στις σκέψεις των ανθρώπων. Επειδή για εμάς, για τον Σαμίρ, για τις συντρόφισσες και τους συντρόφους του, για τους αυτόχθονες λαούς οι οποίοι έχουν συνασπισθεί στο CNI (Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο) και για όλους εμάς, όλες εμάς, *όλοιες* εμάς τους ζαπατίστας, **η ζωή της κοινότητας δεν είναι κάτι που διαδραματίζεται μονάχα στο παρόν. Είναι, πάνω από όλα, αυτό που μέλλεται να 'ρθει. Η ζωή της κοινότητας είναι κάτι που οικοδομείται σήμερα, αλλά με τα μάτια στραμμένα στο αύριο.** Η ζωή στην κοινότητα είναι λοιπόν κάτι που κληροδοτείται. Πιστεύετε λοιπόν τώρα εσείς πως ο λογαριασμός έχει κλείσει αν οι δολοφόνοι –φυσικοί ή ηθικοί αυτουργοί – ζητήσουν συγνώμη; Πιστεύετε πως η οικογένειά του, το CNI, εμείς, θα ικανοποιηθούμε αρκεί να ζητήσουν συγνώμη οι εγκληματίες; *«Συγνώμη, εγώ τον στοχοποίησα, για να τον σκοτώσουν οι πληρωμένοι δολοφόνοι, ποτέ δεν ήξερα να κρατώ το στόμα μου κλειστό. θα κοιτάξω να διορθωθώ ή και όχι. Αλλά σας ζήτησα ήδη συγνώμη, διαλύστε τώρα τα μπλόκα διαμαρτυρίας και ας ολοκληρώσουμε το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, γιατί αλλιώς θα χαθούνε πολλά λεφτά».* Πιστεύετε τώρα εσείς πως αυτό περιμένουν, πως αυτό περιμένουμε, πώς γι' αυτό αγωνίζονται,

πώς γι' αυτό αγωνιζόμαστε; Για να μας ζητήσουν συγνώμη; Να πουν *«συγχωρήστε μας, ναι, δολοφονήσαμε τον Σαμίρ και, επί τη ευκαιρία, θα δολοφονήσουμε και τις κοινότητές σας. Συγχωράτε μας λοιπόν. Και αν δε μας συγχωρέσετε, ποσώς μας ενδιαφέρει, το έργο πρέπει να ολοκληρωθεί».*

Και φαίνεται πως αυτοί που θα ζητούσαν συγνώμη για το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, είναι οι ίδιοι του Τρένου που κακώς αποκαλείται «Μάγια», οι ίδιοι του «διαδρόμου του Ισθμού», οι ίδιοι που φτιάχνουν φράγματα και ανοιχτά ορυχεία και θερμοηλεκτρικά εργοστάσια, οι ίδιοι που κλείνουν τα σύνορα για να σταματήσουν τα μεταναστευτικά κύματα που προκαλούν οι πόλεμοι που αυτοί τροφοδοτούν, οι ίδιοι που καταδιώκουν τους Μαπούτσε, οι ίδιοι που σφαγιάζουν τους Κούρδους, οι ίδιοι που καταστρέφουν την Παλαιστίνη, οι ίδιοι που πυροβολούν Αφροαμερικανούς, οι ίδιοι που εκμεταλλεύονται (έμμεσα ή άμεσα) τους εργαζόμενους σε κάθε γωνιά του πλανήτη, οι ίδιοι που καλλιεργούν και εγκωμιάζουν την έμφυλη βία, οι ίδιοι που εκπορνεύουν τα παιδιά, οι ίδιοι που σας παρακολουθούν για να μάθουν τι σας αρέσει και να σας το πουλήσουν -κι άμα δεν υπάρχει κάτι που να σας αρέσει δεν έγινε δα και τίποτε, αυτοί ό,τι γουστάρουν κάνουν-, οι ίδιοι που καταστρέφουν τη φύση. Οι ίδιοι που θέλουν να σας κάνουν να πιστέψετε, εσάς, τους υπόλοιπους, *όλοιες* εμάς, πως την ευθύνη για αυτό το παγκόσμιο εν εξελίξει έγκλημα, την φέρουν κάποια έθνη, κάποιες θρησκευτικές πεποιθήσεις, η αντίσταση στην πρόοδο, κάποιοι οπισθοδρομικοί, κάποιες γλώσσες, κάποιες ιστορίες, κάποιοι τρόποι. Και όλα αυτά, στο τέλος τέλος, συνοψίζονται στην «ατομική ευθύνη», στην ευθύνη του καθενός…. ή της καθεμιάς (για να μην ξεχνάμε και την ισότητα των φύλων).

Αν ήταν δυνατόν να πάει κανείς σε όλες αυτές τις γωνιές ετούτου του πλανήτη που ψυχορραγεί, εσείς τι θα κάνατε; Ωραία, δεν το ξέρουμε. Όμως εμείς οι ζαπατίστας, θα πηγαίναμε για να μάθουμε. Εντάξει, και για να χορέψουμε, όμως το ένα δεν αποκλείει το άλλο, νομίζω. Αν υπήρχε η ευκαιρία για κάτι τέτοιο, θα ήμασταν διατεθειμένοι να διακινδυνεύσουμε τα πάντα.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Όχι μόνο τις ατομικές μας ζωές, αλλά και τη συλλογική μας ζωή. Κι αν δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα, θα αγωνιζόμασταν για να τη δημιουργήσουμε. Για να την χτίσουμε, σαν να επρόκειτο για ένα καράβι. Ναι το ξέρω, είναι μια τρέλα. Κάτι το αδιανόητο. Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί πως η μοίρα εκείνων που αντιστέκονται σε ένα θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, σε μια τοσοδούλικη γωνιά του Μεξικού, θα μπορούσε να ενδιαφέρει τον Παλαιστίνιο, τον Μαπούτσε, τον Βάσκο, το μετανάστη, τον Αφροαμερικανό, την νεαρή ακτιβίστρια για το περιβάλλον από τη Σουηδία, την Κούρδισα αντάρτισσα, τη γυναίκα που αγωνίζεται στην άλλη μεριά του πλανήτη, στην Ιαπωνία, την Κίνα, τις Κορέες, την Ωκεανία, τη μάνα Αφρική;

Δε θα έπρεπε, αντίθετα, να πάμε για παράδειγμα στο Τσαμπλεκάλ, στο Γιουκατάν, στα γραφεία της οργάνωσης Equipo Indignación και να τους απαιτήσουμε: *«Έι! Εσείς που είστε λευκοί και θρησκευόμενοι , ζητήστε συγνώμη!»;* Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι θα απαντούσαν: *«κανένα πρόβλημα, περιμένετε όμως τη σειρά σας, γιατί τώρα είμαστε απασχολημένοι, **συνοδεύουμε** αυτούς που αντιστέκονται στο Τρένο Μάγια, αυτούς που λεηλατούνται, διώκονται, φυλακίζονται και σκοτώνονται».* Και θα πρόσθεταν:

«Και έχουμε, επιπλέον, να απαντήσουμε και στην καταγγελία εξοχώτατου ότι μας χρηματοδοτούν οι Iluminatti ως μέρος μιας διαπλανητικής συνωμοσίας για να σταματήσουμε τον Τέταρτο Μετασχηματισμό». Αν για κάτι είμαι βέβαιος, είναι πως θα χρησιμοποιούσαν το ρήμα «**συνοδεύω**» και όχι τα ρήματα «διοικώ», «προστάζω», «καθοδηγώ».

Ή μήπως θα ‘πρεπε καλύτερα να εισβάλουμε στις Ευρώπες με την κραυγή *«Χλωμά πρόσωπα, παραδοθείτε!»,* και να καταστρέψουμε τον Παρθενώνα, το Λούβρο και το Πράδο, κι αντί για γλυπτά και πίνακες, να γεμίσουμε τα πάντα με ζαπατίστικα κεντήματα, ιδιαίτερα δε με μάσκες ζαπατίστικες -οι οποίες, επί τη ευκαιρία, είναι και αποτελεσματικές και καθόλου άσκημες- κι αντί για μακαρονάδες, θαλασσινά και παέγια, να επιβάλουμε την κατανάλωση ελότε, κακατέ και γιέρμπα μόρα, αντί για αναψυκτικά, κρασιά και μπύρες, υποχρεωτικά ποσόλ. Και όποιος

βγει στο δρόμο χωρίς πασαμοντάνια, πρόστιμο ή φυλακή (εντάξει, προαιρετικά, δεν πρέπει και να υπερβάλλουμε)· και να φωνάξουμε: *«Ε!, εσείς εκεί οι ροκάδες, η μαρίμπα είναι υποχρεωτική! Κι από δω και στο εξής, κούμπια και ξερό ψωμί, ξεχάστε εντελώς το ρεγκετόν (σας βάζει σε πειρασμό, έ;). Ε!, εσύ, Πάντσο Βαρόνα, Σαμπίνα, και όλοι εσείς οι άλλοι στις ορχήστρες, θα ξεκινάτε με το Cartas Marcadas, και λούπα συνέχεια, δεν πα να πάει δέκα, έντεκα, δώδεκα, μία δύο, τρεις…. αρκεί, αύριο ξυπνάμε νωρίς! Κι εσύ, ο άλλος, ο τέως βασιλιάς, ο όπου-φύγει-φύγει, άσε ήσυχους αυτούς τους ελέφαντες και στην κουζίνα για μαγείρεμα! Κολοκυθόσουπα για όλη την αυλή* (ναι το ξέρω, η σκληρότητά μου ξεπερνάει κάθε όριο). *Ε;*

> *Πείτε μου τώρα: πιστεύετε εσείς πως ο εφιάλτης των από πάνω είναι μην τους βάλουν να πουν και κάνα συγνώμη; Ή μήπως αυτό που στοιχειώνει τα όνειρα τους είναι ο φόβος και ο τρόμος τους μην εξαφανιστούν, μην πάψουν να έχουν σημασία, μην και δεν τους λαμβάνουν υπόψιν, μήπως γίνουν ένα τίποτα και ο κόσμος τους καταρρεύσει δίχως τον παραμικρό θόρυβο, χωρίς κανέναν για να τους θυμάται, να φτιάχνει προς τιμήν τους αγάλματα, τραγούδια, μουσεία, επετείους; Μήπως πανικοβάλλονται με αυτή την προοπτική;*

_*_

Ήταν από τις λίγες φορές που ο μακαρίτης SupMarcos δεν κατέφυγε σε μια κινηματογραφική σύγκριση για να εξηγήσει κάτι. Όλοι εσείς δεν ήσασταν εδώ τριγύρω για να ξέρετε κι εγώ δεν ήμουν εδώ για να σας πω, αλλά ο μακαρίτης θα εξηγούσε όλα τα στάδια της σύντομης ζωής του με αναφορά σε μια ταινία. Ή θα συνόδευε μια εξήγηση σε σχέση με την εθνική ή τη διεθνή κατάσταση με τη φράση «όπως ακριβώς στην τάδε ταινία». Βέβαια, αρκετές φορές έπρεπε να ανασυνθέσει το σενάριο για να ταιριάζει με την αφήγηση. Καθώς όμως οι περισσότεροι από εμάς

δεν είχαμε δει την ταινία ή δεν είχαμε σήμα στα κινητά μας για να συμβουλευτούμε την wikipedia, τον πιστεύαμε. Αλλά, ας μην ξεφύγουμε από το θέμα μας. Περιμένετε, νομίζω ότι το άφησε γραμμένο σε ένα από αυτά τα χαρτιά που έχουν γεμίσει το μπαούλο των αναμνήσεών του… Εδώ είναι! Λοιπόν, λέει:

«Για να κατανοήσετε τη δέσμευσή μας και το μέγεθος της τόλμης μας , φανταστείτε ότι ο θάνατος είναι μια πόρτα που διασχίζεται. Θα υπάρξουν πολλές και διαφορετικές εικασίες για το τι βρίσκεται πίσω από αυτή την πόρτα: ο ουρανός, η κόλαση, το κενό, το τίποτα. Και για αυτές τις επιλογές, δεκάδες περιγραφές. Η ζωή, λοιπόν, θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ο δρόμος προς αυτή την πόρτα. Η πόρτα, δηλαδή ο θάνατος, θα ήταν έτσι ένα σημείο άφιξης… ή μια διακοπή, μια αδιαπέραστη κάθετη απουσία που τραυματίζει τον αέρα της ζωής.

Κάποιος θα έφτανε σε εκείνη την πόρτα λοιπόν με τη βία των βασανιστηρίων και δολοφονιών, την ατυχία ενός ατυχήματος, το οδυνηρό κλείδωμα της πόρτας στην αρρώστια, μέσω της κόπωσης ή μέσω της επιθυμίας. Δηλαδή, αν και τις περισσότερες φορές φτάνει σε αυτή την πόρτα χωρίς να το θέλει ή να το εννοεί, θα ήταν επίσης πιθανό αυτό να ήταν μια επιλογή.

Στους ιθαγενείς λαούς που σήμερα είναι Ζαπατίστας, ο θάνατος ήταν μια πόρτα που φυτεύτηκε σχεδόν στην αρχή της ζωής. Τα παιδιά συχνά έφταναν σε αυτή την πόρτα πριν από την ηλικία των 5 ετών και τη διέσχιζαν μεταξύ πυρετού και διάρροιας. Αυτό που κάναμε την 1η του Γενάρη του 1994 ήταν να προσπαθήσουμε να κρατήσουμε αυτή την πόρτα μακριά. Φυσικά, για να πετύχουμε το σκοπό μας, έπρεπε να είμαστε διατεθειμένοι να τη διασχίσουμε ακόμα κι αν δεν το θέλαμε. Από τότε όλες μας οι προσπάθειες ήταν, και είναι, να κρατήσουμε αυτή την πόρτα όσο το δυνατόν πιο μακριά, για να «επεκτείνουμε το προσδόκιμο ζωής» όπως θα έλεγαν οι ειδικοί. Αλλά ζωής με αξιοπρέπεια, θα προσθέταμε εμείς. Να την σπρώξουμε μακριά αυτή την πόρτα, να την κάνουμε στο πλάι, πολύ μπροστά και μακριά από το δρόμο. Γι' αυτό είπαμε από την αρχή της εξέγερσης ότι «για να ζήσουμε,

πεθαίνουμε». Γιατί αν δεν κληροδοτήσουμε ζωή, δηλαδή δρόμο , τότε για ποιο λόγο ζούμε;»

_*_

Να κληροδοτείς ζωή

Γι’ αυτό ακριβώς αγωνιζόταν ο Samir Flores Soberanes. Για τη ζωή. Και για τη ζωή είναι ο αγώνας του *Λαϊκού Μετώπου για την Υπεράσπιση του Νερού και της Γης του Morelos, της Puebla και της Tlaxcala*, η αντίσταση και η εξέγερσή τους κατά του θερμοηλεκτρικού εργοστασίου και του λεγόμενου «Ολοκληρωμένου Σχεδίου Morelos»αγώνας για τη ζωή είναι. Το επιχείρημα της κυβέρνησης ενάντια στο αίτημά τους να σταματήσει αυτό το πρόγραμμα θανάτου είναι ότι θα χαθούν πολλά χρήματα.

> *Αυτό που συμβαίνει στο Morelos αντικατοπτρίζει τη σύγκρουση του σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο: χρήμα εναντίον ζωής. Και σε αυτή τη σύγκρουση, σε αυτόν τον πόλεμο, κανένας έντιμος άνθρωπος δεν θα έπρεπε να είναι ουδέτερος: ή με το χρήμα ή με τη ζωή.*

Θα μπορούσαμε λοιπόν να συμπεράνουμε ότι ο αγώνας για τη ζωή δεν είναι μια εμμονή των ιθαγενών λαών. Είναι περισσότερο… ένα κάλεσμα… συλλογικό.

Εντάξει λοιπόν. Υγεία και να μην ξεχνάμε ότι η συγχώρεση και η δικαιοσύνη δεν είναι το ίδιο.

Από τα βουνά των Άλπεων, με την αμφιβολία πού να εισβάλουμε πρώτα: Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία, Γαλλία, Ιταλία, Σλοβενία, Μονακό, Λιχτενστάιν; Μπα, αστειεύομαι… Ή μήπως όχι;

SupGaleano, εξασκούμενος στον κομψό του χαιρετισμό με αγκώνα.

Μεξικό, Οκτώβρης του 2020.

Από το Σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Ένα βουνό μεσοπέλαγα.

Πρώτο μέρος: η σχεδία.

«Και στις θάλασσες των όλων των κόσμων που στον κόσμο είναι,

φάνηκαν βουνά που κινούνταν πάνω στο νερό και,

πάνω τους, γυναίκες, άντρες και άλλοιες με πρόσωπα απαρνημένα»

«Χρονικά του άυριο». Δον Ντουρίτο της Λακαντόνα.1990.

Στην τρίτη αποτυχημένη προσπάθεια, ο *Μάξο* παρέμεινε σκεφτικός για κάποια δευτερόλεπτα και μετά αναφώνησε: «*θέλει δέσιμο με σχοινί*». «*Στο 'πα*», δεν κρατήθηκε ο Γκάμπινο. Τα απομεινάρια της σχεδίας επέπλεαν διάσπαρτα και συγκρούονταν μεταξύ τους, σύμφωνα με τις ορέξεις του ρεύματος του ποταμού που, τιμώντας το όνομά του «Κολοράδο», βαφόταν με την κοκκινωπή λάσπη που ξεκολλούσε από τις όχθες.

Κάλεσαν, τότε, μια έφιππη ομάδα πολιτοφυλακής, που έφτασε στον ρυθμό της «Cumbia Sobre el Río Suena», του μαέστρο Celso Piña. Δένοντας πολλά σχοινιά το ένα με το άλλο, έφτιαξαν δύο μακριά κομμάτια. Έστειλαν μια ομάδα στην άλλη πλευρά του ποταμού. Έχοντας δέσει γερά τα σχοινιά τους στη σχεδία, οι δύο ομάδες μπορούσαν να ελέγξουν την πορεία του πλεούμενου, χωρίς αυτό να διαλυθεί, με τους κορμούς να παρασύρονται από ένα ποτάμι που δεν είχε την παραμικρή ιδέα για την απόπειρα πλοήγησης.

Ο εν εξελίξει παραλογισμός που περιγράφω, προέκυψε μετά την απόφαση της εισβολής…, εμμμμ… συγνώμη, επίσκεψης στις πέντε ηπείρους. Ε!, ό,τι έγινε έγινε και τώρα δεν ξεγίνεται Γιατί, όταν ψήφισαν, και στο τέλος ο ΣουπΓκαλεάνο τους είπε *«είστε τρελοί, δεν έχουμε καράβι»*, ο *Μάξο* αποκρίθηκε: *«φτιάχνουμε ένα»*. Κι αμέσως άρχισαν να πέφτουν προτάσεις.

Όπως όλα τα παράλογα στα ζαπατιστικά εδάφη, η κατασκευή του «καραβιού» προσέλκυσε τη συμμορία της Ζαπατιστικής Άμυνας.

«Οι συντρόφισσες θα πεθάνουν άθλια», απεφάνθη η Ελπίδα, με τη θρυλική αισιοδοξία της (το κορίτσι βρήκε τη λέξη αυτή σε κάποιο βιβλίο, κατάλαβε ότι χρησιμοποιείται για να αναφερθούμε σε κάτι φρικτό και ανεπανόρθωτο, και τη χρησιμοποιεί κατά βούληση: *«Οι μαμάδες μου με χτένισαν άθλια»*, *«Η δασκάλα μού έβαλε άθλιους βαθμούς»* και τα λοιπά), όταν στην τέταρτη προσπάθεια, η σχεδία διαλύθηκε σχεδόν αμέσως.

«Και οι σύντροφοι επίσης», αισθάνθηκε υποχρεωμένος ο Πεδρίτο να προσθέσει, αμφιβάλλοντας εάν η αλληλεγγύη του φύλου ήταν κατάλληλη γι' αυτήν την… άθλια μοίρα.

«Μπα», απάντησε η Άμυνα. *«Οι σύντροφοι, όπως και να 'χει, εύκολα αναπληρώνονται, αλλά συντρόφισσες… πού θα βρεις; Συντρόφισσα, αληθινή συντρόφισσα, όχι οποιαδήποτε »*.

Η συμμορία της Άμυνας είχε εγκατασταθεί σε στρατηγικά σημεία. Όχι για να παρακολουθεί τις αντιξοότητες των επιτροπών κατά την κατασκευή του πλοίου. Αλλά για να κρατούν, η Άμυνα και η Ελπίδα, και τα δυο χέρια της Συμφοράς, η οποία είχε ήδη προσπαθήσει δύο φορές να πηδήξει στο ποτάμι για να διασώσει τη σχεδία. Και τις δύο φορές, τη σταμάτησε με τάκλιν ο Πεδρίτο, ο Παμπλίτο και ο αγαπητός Αγαπητός. Το μονόφθαλμο άλογο και ο Γατόσκυλος ήταν από την αρχή αποσβολωμένοι. Ανησυχούσαν χωρίς λόγο. Όταν ο ΣουπΓκαλεάνο είδε την ορδή να φτάνει, πρόσταξε τρεις ομάδες πολιτοφυλακών να στηθούν στην όχθη του ποταμού. Με τη συνήθη διπλωματία του και χωρίς να πάψει να χαμογελάει, ο Σουπ τους είπε: *«Αν αυτό το κορίτσι φτάσει στο νερό, είστε όλοι νεκροί».*

Μετά την επιτυχή έκτη προσπάθεια, οι επιτροπές προσπάθησαν να φορτώσουν τη σχεδία με αυτό που ονόμασαν «τα απαραίτητα» για το ταξίδι (ένα είδος κιτ ζαπατιστικής επιβίωσης): ένα σακί τοστάδας, ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο, ένα τσουβάλι καφέ, μερικές μπάλες ποσόλ, ένα μάτσο καυσόξυλα, ένα κομμάτι νάιλον για περίπτωση βροχής. Έμειναν σκεφτικοί και συνειδητοποίησαν ότι κάτι έλειπε. Προφανώς, δεν άργησαν πολύ να φέρουν μια μαρίμπα.

Ο *Μάξο* πλησίασε τον Μονάρχη και τον ΣουπΓκαλεάνο που εξέταζαν κάποια σχέδια, για τα οποία θα σας πω άλλη φορά, και είπε: *«Άκου, Σουπ, πρέπει να στείλεις ένα γράμμα σε εκείνους στην άλλη πλευρά: να βρουν σχοινί και να το δέσουν έτσι ώστε να είναι πολύ μακρύ, να ρίξουν τη μια άκρη εδώ, και έτσι από τις δυο όχθες θα βάλουμε σε κίνηση το 'σκάφος'. Αλλά θέλει να οργανωθούν, γιατί αν ρίξει ο καθένας το σχοινί του, τότε απλά δεν θα φτάσει. θέλει να τα δέσουν, λοιπόν, και να είναι οργανωμένοι».*

Ο *Μάξο* δεν περίμενε τον ΣουπΓκαλεάνο να βγει από τη σύγχυσή του για να προσπαθήσει να του εξηγήσει ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε μια σχεδία από κορμούς δεμένους με καλάμια και σε ένα καράβι που μπορεί να διασχίσει τον Ατλαντικό.

Ο *Μάξο* έφυγε για να πάει να επιβλέψει το δοκιμαστικό απόπλου της σχεδίας φορτωμένης με όλον τον εξοπλισμό. Συζητούσαν για το ποιος θα ανέβαινε για μια δοκιμή με ανθρώπους, αλλά το ποτάμι αγρίευε με ένα δυσοίωνο μουρμουρητό, οπότε επέλεξαν να φτιάξουν μια κούκλα από κουρέλια και να τη δέσουν στη μέση του σκάφους. Ο *Μάξο* έκανε τον μηχανικό πλοίων γιατί, πριν από χρόνια, όταν μια ζαπατιστική αντιπροσωπεία πήγε να υποστηρίξει το στρατόπεδο Κουκαπά, μπήκε στη θάλασσα του Κορτές. Ο *Μάξο* δεν εξήγησε ότι σχεδόν πνίγηκε επειδή η πασαμοντάνιας κόλλησε στη μύτη και το στόμα του και δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σαν ένας παλιός θαλασσόλυκος εξήγησε: *«είναι σαν ένα ποτάμι, αλλά χωρίς ρεύμα, και πιο φαρδύ, σχεδόν το διπλό, όπως η λιμνοθάλασσα Μιραμάρ».*

Ο ΣουπΓκαλεάνο προσπαθούσε να αποκρυπτογραφήσει πώς είναι το «σχοινί» στα γερμανικά, ιταλικά, γαλλικά, αγγλικά, ελληνικά, βασκικά, τουρκικά, σουηδικά, καταλανικά, φινλανδικά κλπ. όταν η ταγματάρχης Ίρμα πλησίασε και του είπε *«γράψε ότι δεν είναι μόνες»*. *«Ούτε μόνοι»,* πρόσθεσε ο αντισυνταγματάρχης Ρονάλντο. *«Ούτε μόνοιες»* τόλμησε η Μαριχοσέ, που ήρθε για να ζητήσει από τους μουσικούς να κάνουν μια εκδοχή της Λίμνης των Κύκνων σε κούμπια. *«Έτσι, χαρούμενο να είναι, να χορεύεται, για να μην είναι λυπημένη η καρδιά τους»*. Οι μουσικοί ρώτησαν τι είναι οι

«κύκνοι». *«Είναι σαν πάπιες αλλά πιο όμορφοι, σαν να τέντωσαν πολύ το λαιμό τους και να έμειναν έτσι. Δηλαδή είναι σαν καμηλοπαρδάλεις αλλά περπατούν σαν πάπιες»*. *«Τρώγονται;»* ρώτησαν οι μουσικοί, που ήξεραν ότι ήρθε η ώρα για το ποσόλ και είχαν έρθει μόνο για να φέρουν τη μαρίμπα. *«Μα τι λέτε; Οι κύκνοι χορεύουν»*. Οι μουσικοί είπαν μεταξύ τους ότι μια έκδοση του «κοτοπουλάκι με πατατούλες» θα μπορούσε να λειτουργήσει. *«θα το μελετήσουμε»*, είπαν και πήγαν να φάνε το ποσόλ τους.

Εν τω μεταξύ, η Ζαπατιστική Άμυνα και η Ελπίδα έπεισαν την Συμφορά ότι ο ΣουπΓκαλεάνο ήταν απασχολημένος, η καλύβα του ήταν άδεια και ήταν πολύ πιθανό να είχε κρύψει ένα πακέτο μάφιν στο κουτί του καπνού. Η Συμφορά δίσταζε, οπότε αναγκάστηκαν να της πουν ότι εκεί θα μπορούσαν να παίξουν ποπ κορν. Την έκαναν όλες μαζί. Ο Sup τις είδε να απομακρύνονται, αλλά δεν ανησύχησε, ήταν αδύνατο να βρουν την κρυψώνα των μάφιν, που ήταν κρυμμένα κάτω από σακούλες μουχλιασμένου καπνού. Απευθυνόμενος στον Μονάρχη και δείχνοντας κάτι διαγράμματα, τον ρώτησε: *«Είσαι σίγουρος ότι δεν βυθίζεται; Επειδή από ό,τι φαίνεται, θα είναι βαριά»*. Ο Μονάρχης έμεινε σκεφτικός και απάντησε: *«Μπορεί, ποιος ξέρει».* Και ύστερα, είπε, σοβαρός: *«Λοιπόν, να πάρουν φούσκες, έτσι θα επιπλέουν»* (σημείωση: φούσκες = μπαλόνια).

Ο Σούπ αναστέναξε και είπε: *«Αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο από ένα πλοίο, είναι λιγάκι λογική»*. *«Και περισσότερο σχοινί»*, πρόσθεσε ο Σουπ Μόυ, που έφτασε ακριβώς τη στιγμή που η σχεδία, φορτωμένη όσο δεν πήγαινε άλλο, βυθιζόταν. Την ώρα που στην ακτή η ομάδα των επιτροπών περιεργαζόταν το ναυάγιο και τη μαρίμπα που επέπλεε ανάποδα, κάποιος είπε: *«Ευτυχώς που δεν φορτώσαμε και τον ηχητικό εξοπλισμό, αυτός είναι πιο ακριβός»*. Όλοι χειροκρότησαν όταν η κούκλα από κουρέλια βγήκε στην επιφάνεια. Κάποιος, διορατικός, της είχε βάλει δύο φουσκωμένα μπαλόνια κάτω από τις μασχάλες.

Έτσι συνέβη, ορκίζομαι. Ήμουνα μάρτυρας.

Μιαου-γαβ.

[1] Στα σύνορα της Γουατεμάλας και της πολιτείας Τσιάπας (Μεξικό).

[2] Στα σύνορα ΗΠΑ και Μεξικού.

[3] Η Equipo Indignación (ομάδα αγανάκτηση) είναι μια μη κυβερνητική οργάνωση, ανεξάρτητη και αυτόνομη από κάθε μορφής εξουσία: κυβέρνηση, πολιτικά κόμματα κλπ. Αντικείμενο της είναι η υπεράσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσα από συνολική, πολυπολιτισμική και έμφυλη οπτική. http://indignacion.org.mx/

[4] Ο λεγόμενος «τέταρτος μετασχηματισμός» της κεντροαριστερής κυβέρνησης του López Obrador παρουσιάζεται ως η συνέχεια των τριών προηγούμενων: της ανεξαρτησίας, της μεταρρύθμισης και της επανάστασης του 1910.

[5] Elote, cacaté, yerba mora, χαρακτηριστικά προϊόντα της Τσιάπας. Pozol: Ποτό από ζύμη καλαμποκιού με λίγο κακάο, χρονολογούμενο από την προκολομβιανή εποχή στο Ν. Μεξικό.

[6] Pasamontañas: η αντάρτικη κουκούλα-μάσκα

[7] Τραγουδοποιοί της Ισπανίας που ξεκίνησαν τη σταδιοδρομία τους στα τελευταία χρόνια του Φρανκισμού, με τραγούδια διαμαρτυρίας

[8] Παλιό γλυκερό μεξικανικό τραγούδι του Chucho Monge – https://www.youtube.com/watch?v=oQzNWte64bc

[9] Αναφορά στον τέως βασιλιά της Ισπανίας Χουάν Κάρλος, ο οποίος, μετά από σωρεία σκανδάλων, παραιτήθηκε υπέρ του γιου του και τώρα έχει εγκαταλείψει την Ισπανία, καθ’ υπόδειξη του γιού του, για ν αποφύγει το νόμο. Μεταξύ άλλων, ο βασιλιάς αυτός ήταν και μανιώδης κυνηγός μεγάλων θηραμάτων. Πριν χρόνια, κάποιος ηγέτης αφρικανικής χώρας, για δώρο, τον άφησε να σκοτώσει πολλούς άγριους αφρικανικούς ελέφαντες,

προστατευόμενο είδος.

[10] Παραδοσιακό φτηνό μεξικανικό πιάτο

[11] Στο πρωτότυπο lazo, που, μεταξύ άλλων, σημαίνει και δεσμός, σχέση

[12] Κόκκινος, αλλά και ντροπιασμένος, αμήχανος

[13] «Κούμπια ακούγεται δίπλα στο ποτάμι».Πλατινένιο σινγκλ, σε ρυθμούς κούμπια, του πρωτοπόρου μεξικανού συνθέτη, τραγουδιστή και ακορντεονίστα Σέλσο Πίνια

[14] Ξεροψημένες πίτες από καλαμπόκι

[15] Αλλιώς ο Κόλπος της Καλιφόρνια

[16] Τραγούδι κούμπια του χιλιάνικου συγκροτήματος Los Vaskez

[17] Κάνοντας τους κόκκους καλαμποκιού να εκρήγνυνται σαν πυροτεχνήματα

1ο Ανακοινωθέν των Ζαπατίστας: Ένα βουνό μεσοπέλαγα

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ: οι ΄Ζαπατίστας θα διατρέξουν τις πέντε ηπείρους

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ-ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ. ΜΕΞΙΚΟ.

Έκτο μέρος: ΕΝΑ ΒΟΥΝΟ ΜΕΣΟΠΕΛΑΓΑ

5 Οκτωβρίου 2020.

Προς το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης

Προς την Εγχώρια και Διεθνή Έκτη

Προς τα Δίκτυα Αντίστασης και Εξέγερσης

Προς τους έντιμους ανθρώπους που αντιστέκονται σε κάθε γωνιά του πλανήτη

Αδελφές, αδελφοί, ***αδελφοίες***

Συντρόφισσες, σύντροφοι και ***συντροφόισσες***

Εμείς οι ζαπατίστας, αυτόχθονες λαοί μάγια, σας χαιρετούμε και μοιραζόμαστε μαζί σας αυτό που υπάρχει στη συλλογική μας σκέψη, σύμφωνα με αυτό που βλέπουμε, ακούμε και αισθανόμαστε.

Πρώτο: – Βλέπουμε και ακούμε έναν κόσμο άρρωστο στην κοινωνική του ζωή, κατακερματισμένο σε εκατομμύρια ανθρώπους, αποξενωμένους μεταξύ τους, απορροφημένους στην προσπάθεια τους για ατομική επιβίωση, ενωμένους όμως κάτω από τον ζυγό της καταπίεσης από ένα σύστημα που είναι διατεθειμένο να κάνει τα πάντα προκειμένου να ικανοποιήσει τη δίψα του για κέρδη, ακόμα κι όταν ο δρόμος του αντιστρατεύεται την ίδια την ύπαρξη του πλανήτη Γη.

Η παρέκκλιση του συστήματος και η ηλίθια υπεράσπιση της «προόδου» και της «νεωτερικότητας» συντρίβεται πάνω σε μια εγκληματική πραγματικότητα: *τις γυναικοκτονίες*. Η δολοφονία γυναικών δεν έχει ούτε χρώμα ούτε εθνικότητα, είναι παγκόσμια. Αν είναι παράλογο και εξωφρενικό κάποιος ή κάποια να διώκεται, να εξαφανίζεται, να δολοφονείται για το χρώμα του δέρματος, τη φυλή, την κουλτούρα ή τα πιστεύω του, είναι αδύνατο να χωρέσει ανθρώπινος νους ότι το να είσαι γυναίκα ισοδυναμεί με καταδίκη σε κοινωνικό αποκλεισμό και θάνατο.

Έχοντας μια αναμενόμενη κλιμάκωση (παρενόχληση, σωματική βία, ακρωτηριασμός και δολοφονία), με την εγγύηση μιας δομικής ατιμωρησίας («το άξιζε», «είχε τατουάζ», «τί έκανε σε εκείνο το μέρος τέτοια ώρα;», «με αυτά τα ρούχα τί περίμενε;»), οι δολοφονίες γυναικών δεν έχουν καμία λογική πέραν της εγκληματικής λογικής του συστήματος. Γυναίκες από διαφορετικές γεωγραφίες, κοινωνικά στρώματα, φυλές και ηλικίες που κυμαίνονται από την παιδική μέχρι τα γηρατειά, η μόνη σταθερά είναι το φύλο. Το σύστημα είναι ανίκανο να εξηγήσει γιατί οι γυναικοκτονίες είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την «ανάπτυξη» και την «πρόοδό» του. Στην εξοργιστική στατιστική των θανάτων, όσο πιο «ανεπτυγμένη» είναι μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των θυμάτων σε αυτό τον πραγματικό έμφυλο πόλεμο.

Ο «πολιτισμός» μοιάζει να λέει σε μας τους αυτόχθονες λαούς: «η απόδειξη για την υπανάπτυξή σας βρίσκεται στα χαμηλά ποσοστά *γυναικοκτονιών*. Ορίστε, εδώ είναι για σας *μεγαπρογράμματα*, θερμοηλεκτρικοί σταθμοί παραγωγής ενέργειας, ορυχεία, φράγματα, εμπορικά κέντρα, καταστήματα ηλεκτρικών ειδών – ακόμα και τηλεοπτικά κανάλια. Πάρτε τα και μάθετε να καταναλώνετε, γίνετε σαν εμάς. Για να ξεπληρώσετε όμως το χρέος αυτής της βοήθειας για πρόοδο που σας προσφέρουμε, δε φτάνουν η γη, τα νερά, οι κουλτούρες, οι αξιοπρέπειές σας. Πρέπει να συμπεριλάβετε και τη ζωή των γυναικών».

Δεύτερο: – Βλέπουμε και ακούμε τη θανάσιμα πληγωμένη φύση, που στο ψυχορράγημά της προειδοποιεί την ανθρωπότητα ότι τα χειρότερα έπονται. Κάθε «φυσική» καταστροφή προαναγγέλλει την επόμενη και συνειδητά αποσιωπείται ότι είναι οι ενέργειες ενός ανθρώπινου συστήματος που τις προκαλούν.

Ο θάνατος και η καταστροφή δεν είναι πλέον κάτι μακρινό, δεν περιορίζεται από σύνορα, δεν σέβεται τελωνεία και διεθνείς συμβάσεις. Η καταστροφή σε οποιαδήποτε γωνιά του κόσμου, επηρεάζει ολόκληρο τον πλανήτη.

Τρίτο: – Βλέπουμε και ακούμε τους ισχυρούς να αναδιπλώνονται και να καταφεύγουν στα λεγόμενα Εθνικά Κράτη και στα τείχη τους. Και σε αυτό το απίθανο άλμα προς τα πίσω, αναβιώνουν φασιστικοί εθνικισμοί, γελοίοι σωβινισμοί και μια εκκωφαντική φλυαρία. Είχαμε προειδοποιήσει για τους επερχόμενους πολέμους, αυτούς που τρέφονται από κάλπικες, κενές και ψεύτικες ιστορίες που αναγορεύουν εθνότητες και φυλές σε «ανωτερότητες» που θα επιβληθούν με θάνατο και καταστροφή. Οι διαμάχες μεταξύ των διαχειριστών και των επίδοξων διαδόχων τους στις διάφορες χώρες αποκρύπτουν το γεγονός ότι ο αφέντης, ο ηγεμόνας, ο δυνάστης, είναι παντού ο ίδιος και δεν έχει άλλη εθνικότητα από το χρήμα. Στο μεταξύ, οι διεθνείς οργανισμοί αποδυναμώνονται και καταλήγουν να είναι απλώς ονόματα, όπως τα εκθέματα του μουσείου… ή ούτε καν αυτό.

Στο σκοτάδι και τη σύγχυση που προηγούνται αυτών των πολέμων, ακούμε και βλέπουμε την επίθεση, την πολιορκία και τις διώξεις ενάντια σε κάθε ίχνος δημιουργικότητας, ευφυίας και λογικής. Απέναντι στην κριτική σκέψη, οι ισχυροί απαιτούν, αξιώνουν και επιβάλλουν τους φανατισμούς τους. Ο θάνατος που σπέρνουν, καλλιεργούν και θερίζουν δεν είναι μόνο φυσικός, αλλά περιλαμβάνει την εξόντωση της ίδιας της οικουμενικότητας της ανθρωπότητας -την νοημοσύνη-, της εξέλιξης και των επιτευγμάτων της. Αναβιώνουν ή δημιουργούνται νέα αποκρυφιστικά, κοσμικά ή μη, ρεύματα, μεταμφιεσμένα σε κουλτουριάρικες μόδες ή σε *ψευδοεπιστήμες,* ενώ επιχειρείται η καθυπόταξη των τεχνών και των επιστημών σε πολιτικά συμφέροντα.

Τέταρτο: – Η πανδημία του Covid 19 έδειξε όχι μόνο την τρωτότητα του ανθρώπου, αλλά και την απληστία και τη βλακεία των διαφόρων εθνικών κυβερνήσεων και των υποτιθέμενων αντιπολιτεύσεών τους. Αγνόησαν τα πλέον στοιχειώδη μέτρα κοινής λογικής, ποντάροντας διαρκώς στη μικρή διάρκεια της πανδημίας. Καθώς η προέλαση της πανδημίας αποκτούσε όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, τα νούμερα άρχισαν να αντικαθιστούν τις τραγωδίες. Ο θάνατος έτσι μετατράπηκε σε αριθμούς που

χάνονται καθημερινά ανάμεσα σε σκάνδαλα και δηλώσεις. Ένας ανατριχιαστικός διαγ(κ)ωνισμός μεταξύ γελοίων εθνικισμών, όπου ο μέσος όρος των χτυπημάτων και των τερμάτων καθορίζει το ποια ομάδα, ή Έθνος, είναι καλύτερο ή χειρότερο.

Όπως περιγράφεται λεπτομερώς σε κάποιο από τα προηγούμενα κείμενα, στο ζαπατισμό επιλέξαμε την πρόληψη και την εφαρμογή υγειονομικών μέτρων τα οποία μας συνέστησαν επιστήμονες που μας καθοδήγησαν και μας πρόσφεραν, χωρίς δισταγμό, τη βοήθειά τους. Οι ζαπατιστικοί λαοί τούς ευχαριστούμε και θέλουμε να το εκφράσουμε. Ύστερα από 6 μήνες εφαρμογής αυτών των μέτρων (μάσκες ή το αντίστοιχό τους, απόσταση μεταξύ των ατόμων, διακοπή της επαφής με αστικές περιοχές, καραντίνα 15 ημερών για όσους και όσες μπορεί να είχαν έρθει σε επαφή με κρούσματα, συχνό πλύσιμο με σαπούνι και νερό), θρηνούμε το θάνατο 3 συντρόφων που είχαν άμεση επαφή με κρούσματα και παρουσίασαν 2 ή περισσότερα συμπτώματα που σχετίζονται με τον Covid 19.

Άλλοι 8 σύντροφοι και μια συντρόφισσα, που πέθαναν το διάστημα αυτό, είχαν παρουσιάσει μόνο ένα από τα συμπτώματα. Καθώς δεν διαθέτουμε τεστ, υποθέτουμε ότι το σύνολο των 12 συντρόφων και συντροφισσών πέθαναν από το λεγόμενο Κορωνοιό (η συμβουλή των επιστημόνων ήταν να θεωρούμε κάθε αναπνευστική δυσκολία ως σύμπτωμα του Covid 19). Γι’ αυτές τις 12 απουσίες υπεύθυνοι είμαστε εμείς. Δεν ευθύνεται ούτε ο 4ος Μετασχηματισμός, ούτε η αντιπολίτευση, ούτε οι νεοφιλελεύθεροι, ούτε οι νεοσυντηρητικοί, ούτε οι chairos ούτε οι fifís, ούτε οι συνομωσίες, ούτε οι δολοπλοκίες. Πιστεύουμε πως έπρεπε να είχαμε ενισχύσει στο έπακρο τα προληπτικά μέτρα.

Σήμερα, με την απουσία αυτών των 12 συντρόφων να μας βαραίνει, βελτιώνουμε τα μέτρα πρόληψης σε όλες τις κοινότητες με τη βοήθεια μη κυβερνητικών οργανώσεων και επιστημόνων που, είτε ατομικά είτε συλλογικά, μας καθοδηγούν ώστε να αντιμετωπίσουμε με μεγαλύτερο σθένος μια πιθανή επανεμφάνιση της νόσου. Δεκάδες χιλιάδες μάσκες (χαμηλού κόστους, σχεδιασμένες ειδικά

για να αποτραπεί η μόλυνση ατόμων από πιθανό φορέα του ιού, επαναχρησιμοποιήσιμες και προσαρμοσμένες στις συγκεκριμένες συνθήκες) έχουν διανεμηθεί σε όλες τις κοινότητες. Δεκάδες χιλιάδες επιπλέον κατασκευάζονται στα ραφεία των ανταρτών και των ανταρτισσών και στα χωριά. Η μαζική χρήση μασκών, η καραντίνα δύο εβδομάδων για όσους ενδέχεται να έχουν μολυνθεί, η απόσταση, το συνεχές πλύσιμο των χεριών και του προσώπου με σαπούνι και νερό και η αποφυγή όσο το δυνατόν περισσότερο των μετακινήσεων προς τις πόλεις, είναι μέτρα τα οποία συστήνουμε ακόμα και στους αδελφούς και τις αδελφές μας που δεν είναι ζαπατίστας, στους αδελφούς και τις αδελφές μας που είναι κομματικοί. Για να μπορέσουμε έτσι περιορίσουμε την εξάπλωση της νόσου και να διατηρήσουμε την κοινοτική ζωή.

Οι λεπτομέρειες σχετικά με τη στρατηγική μας θα αναλυθούν εν ευθέτω χρόνω. Προς το παρόν, με τη ζωή να πάλλεται στα σώματά μας, σας λέμε ότι, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μας (οι οποίες μπορεί να είναι και λανθασμένες), η συλλογική αντιμετώπιση της απειλής ως πρόβλημα της κοινότητας και όχι ως ατομικό πρόβλημα αλλά και το γεγονός ότι οι προσπάθειές μας επικεντρώθηκαν κυρίως στην πρόληψη, μας επιτρέπει να πούμε ως ζαπατιστικοί λαοί: είμαστε εδώ, αντιστεκόμαστε, ζούμε, αγωνιζόμαστε.

Σήμερα, σε όλο τον κόσμο, το μεγάλο κεφάλαιο επιχειρεί να ξαναβγάλει έξω στους δρόμους τους ανθρώπους για να αναλάβουν ξανά το ρόλο τους ως καταναλωτές. Γιατί μόνο τα προβλήματα της Αγοράς τους ανησυχούν: το τέλμα στην κατανάλωση εμπορευμάτων.

Πρέπει να ξαναβγούμε στους δρόμους, ναι, αλλά για να αγωνιστούμε. Γιατί, όπως έχουμε πει και παλιότερα, η ζωή, ο αγώνας για τη ζωή, δεν είναι ατομικό ζήτημα αλλά συλλογικό. Τώρα διαπιστώνουμε ότι δεν είναι καν εθνικό, είναι παγκόσμιο.

***

Πολλά έχουμε δει και έχουμε ακούσει για όλα αυτά. Και πολύ τα έχουμε σκεφτεί. Αλλά όχι μόνο…

Πέμπτο: – Ακούμε και βλέπουμε τις αντιστάσεις και τις

εξεγέρσεις που, ακόμα κι αν σίγησαν ή ξεχάστηκαν, παραμένουν καθοριστικά ίχνη μιας ανθρωπότητας που αρνείται να ακολουθήσει το σύστημα στο βιαστικό του βηματισμό προς την κατάρρευση, αρνείται να ακολουθήσει το μοιραίο τρένο της προόδου που προχωρά, μεγαλοπρεπές και αψεγάδιαστο, προς το γκρεμό, με τον μηχανοδηγό να ξεχνά ότι δεν είναι παρά ένας ακόμα υπάλληλος και να πιστεύει, αφελώς, ότι αυτός αποφασίζει για την πορεία, ενώ το μόνο που κάνει είναι να προχωρά εγκλωβισμένος στις ράγες που οδηγούν στην άβυσσο.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που, χωρίς να λησμονούν τα δάκρυα γι' αυτές και αυτούς που λείπουν, αγωνίζονται με πείσμα για ό,τι πιο ανατρεπτικό -ποιος να το λεγε- υπάρχει σε αυτούς τους κόσμους, τους χωρισμένους σε νεοφιλελεύθερους και νεοσυντηρητικούς: για τη ζωή.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που αντιλαμβάνονται, η καθεμιά σύμφωνα με τον τρόπο, το χρόνο και τη γεωγραφία της, ότι οι λύσεις δεν βρίσκονται στην πίστη στις εθνικές κυβερνήσεις, δεν γεννιούνται προστατευμένες από σύνορα ούτε φορούν διαφορετικές σημαίες και γλώσσες.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που μαθαίνουν σε μας τους, τις, *τουις* ζαπατίστας ότι οι λύσεις βρίσκονται κάτω, στα υπόγεια και στις γωνιές του κόσμου. Όχι στα κυβερνητικά ανάκτορα, ούτε στα γραφεία των μεγάλων επιχειρήσεων.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που μας δείχνουν ότι, αν οι από πάνω γκρεμίζουν τις γέφυρες και κλείνουν τα σύνορα, μένει να διασχίσουμε τους ποταμούς και τις θάλασσες για να συναντηθούμε. Ότι η θεραπεία, αν υπάρχει, είναι παγκόσμια, και έχει το χρώμα της γης, της εργασίας που ζει και πεθαίνει στους δρόμους και στις γειτονιές, στις θάλασσες και στους ουρανούς, στα βουνά και στα έγκατά της. Και, όπως το καλαμπόκι των ιθαγενών, έχει πολλά χρώματα, αποχρώσεις και ήχους.

***

Βλέπουμε και ακούμε όλα αυτά, κι άλλα τόσα. Βλέπουμε και

ακούμε τους εαυτούς μας ως αυτό που είμαστε: ένα νούμερο που δεν μετράει. Γιατί η ζωή δεν έχει καμία σημασία, δεν πουλά, δεν αποτελεί είδηση, δεν περιλαμβάνεται στις στατιστικές, δεν ανταγωνίζεται στις δημοσκοπήσεις, δεν αξιολογείται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, δεν αντιπροσωπεύει κανένα πολιτικό κεφάλαιο, κομματική σημαία ή μοντέρνο σκάνδαλο. Ποιος νοιάζεται αν μια μικρή, πολύ μικρή ομάδα αυτοχθόνων, ιθαγενών ζει, δηλαδή αγωνίζεται;

Γιατί τελικά ζούμε. Παρά τους παραστρατιωτικούς, τις πανδημίες, τα *μεγαπρογράμματα*, τα ψέματα, τις συκοφαντίες και τη λήθη, ζούμε. Δηλαδή, αγωνιζόμαστε.

Κι αυτό σκοπεύουμε να κάνουμε: να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, δηλαδή να συνεχίσουμε να ζούμε. Σκεφτόμαστε ότι, όλα αυτά τα χρόνια, έχουμε δεχθεί την αδελφική αγκαλιά ανθρώπων από τη χώρα μας και τον κόσμο. Σκεφτόμαστε ότι αν εδώ, παρά τις όποιες δυσκολίες, η ζωή αντιστέκεται και ανθίζει, οφείλεται σε αυτούς τους ανθρώπους που αψήφησαν αποστάσεις, γραφειοκρατικές διαδικασίες, σύνορα, και πολιτιστικές και γλωσσικές διαφορές. Ευχαριστούμε όλες εκείνες, εκείνους, *εκείνουες* -αλλά κυρίως εκείνες- που προκάλεσαν και νίκησαν ημερολόγια και γεωγραφίες.

Στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού υπήρχε και θα συνεχίσει να υπάρχει αυτό το αυτί στις καρδιές μας που ακούει όλους τους κόσμους της γης. Ο λόγος και πράξη τους ήταν τροφή για την αντίσταση και την εξέγερση, που δεν είναι παρά η συνέχεια των αντιστάσεων και των εξεγέρσεων των προγόνων μας.

Άνθρωποι που βαδίζουν στα μονοπάτια των επιστημών και των τεχνών, βρήκαν τον τρόπο να μας αγκαλιάσουν και να μας εμψυχώσουν, ακόμα και από απόσταση. Δημοσιογράφοι, fifís ή μη, που πριν αποκάλυπταν την αθλιότητα και το θάνατο και πάντα την αξιοπρέπεια και τη ζωή. Άνθρωποι όλων των επαγγελμάτων και τεχνών βρέθηκαν και συνεχίζουν να βρίσκονται στο πλευρό μας, κάτι που για αυτούς μπορεί και να είναι λίγο, για μας όμως σημαίνει πάρα πολλά.

Αυτά σκέφτεται η συλλογική καρδιά μας και θεωρούμε ότι ήρθε πλέον ο καιρός εμείς οι ζαπατίστας να ανταποκριθούμε στο αυτί, το λόγο και την παρουσία αυτών των κόσμων. Των κοντινών και των μακρινών γεωγραφικά.

Έκτο: – Αποφασίσαμε, λοιπόν, ότι:

Ήρθε η στιγμή να χορέψουν ξανά οι καρδιές, αλλά η μουσική και τα βήματα τους να μην είναι λύπης και παραίτησης.

Διάφορες ζαπατιστικές αντιπροσωπείες από άντρες, γυναίκες και *άλλουες,* που έχουν το χρώμα της γης μας, θα διασχίσουμε τον κόσμο, θα βαδίσουμε και θα ταξιδέψουμε μέχρι τα πιο απομακρυσμένα χώματα, ως τις πιο μακρινές θάλασσες και ουρανούς, αναζητώντας όχι το διαχωρισμό, την ανωτερότητα, τη λοιδορία, ούτε βέβαια τη συγχώρεση και τον οίκτο, αλλά αυτό που μας κάνει ίσους.

Όχι μόνο την ανθρωπότητα που δίνει ζωή στα διαφορετικά μας δέρματα, στους διαφορετικούς μας τρόπους, στις διάφορες γλώσσες και τα χρώματα μας. Αλλά κυρίως το κοινό όνειρο που, ως είδος, μοιραζόμαστε από τότε που, στην φαινομενικά μακρινή Αφρική, από την αγκαλιά της πρώτης γυναίκας αρχίσαμε να κάνουμε τα πρώτα μας βήματα: την αναζήτηση της ελευθερίας που ενθάρρυνε εκείνο το πρώτο βήμα… που μέχρι σήμερα βαδίζει.

Πρώτος προορισμός αυτού του πλανητικού ταξιδιού θα είναι η ευρωπαϊκή ήπειρος.

Θα πλεύσουμε προς την ευρωπαϊκή γη. Θα σαλπάρουμε από τη μεξικανική γη, τον Απρίλιο του 2021.

Αφού ταξιδέψουμε σε διάφορες γωνιές της Ευρώπης των από κάτω και αριστερά, θα φτάσουμε στη Μαδρίτη, την ισπανική πρωτεύουσα, στις 13 Αυγούστου 2021, 500 χρόνια από την υποτιθέμενη κατάκτηση αυτού που σήμερα είναι το Μεξικό. Και αμέσως μετά θα συνεχίσουμε το δρόμο μας.

Θα μιλήσουμε στον ισπανικό λαό. Όχι για να τον απειλήσουμε, να

τον μαλώσουμε, να τον προσβάλουμε ή να απαιτήσουμε. Όχι για να του ζητήσουμε να μας ζητήσει συγνώμη. Όχι για να τον υπηρετήσουμε ή να μας υπηρετήσει.

Αλλά για να του πούμε δύο απλά πράγματα:

Πρώτο: Ότι δε μας κατέκτησαν. Ότι συνεχίζουμε να είμαστε σε αντίσταση και εξέγερση.

Δεύτερο: Ότι δεν έχουν κανένα λόγο να μας ζητούν να τους συγχωρήσουμε. Ας σταματήσουν πια τα παιχνίδια με το μακρινό παρελθόν που δικαιολογούν, με δημαγωγία και υποκρισία, τα σημερινά και εν εξελίξει εγκλήματα: τις δολοφονίες κοινωνικών αγωνιστών όπως ο αδελφός Samir Flores Soberanes, τις γενοκτονίες που κρύβονται πίσω από τα *μεγαπρογράμματα* που σχεδιάστηκαν και πραγματοποιήθηκαν για να ικανοποιήσουν τον ισχυρό -τον ίδιο που μαστίζει κάθε γωνιά του πλανήτη-, την οικονομική στήριξη και ατιμωρησία των παραστρατιωτικών, την εξαγορά συνειδήσεων και αξιοπρεπειών για 30 αργύρια.

Εμείς οι ζαπατίστας ΔΕΝ θέλουμε να επιστρέψουμε σε αυτό το παρελθόν. Ούτε μόνοι ούτε, πολύ περισσότερο, με αυτόν που θέλει να σπείρει το ρατσιστικό του μίσος και να θρέψει τον ξεπερασμένο εθνικισμό του με το υποτιθέμενο μεγαλείο μιας αυτοκρατορίας, των αζτέκων, που αναπτύχθηκε με το αίμα των ομοίων τους. Δεν θα επιστρέψουμε στο παρελθόν με αυτούς που προσπαθούν να μας πείσουν ότι με την πτώση αυτής της αυτοκρατορίας, ηττηθήκαμε και οι αυτόχθονες λαοί αυτής της γης.

Ούτε το ισπανικό κράτος ούτε η καθολική εκκλησία χρειάζεται να μας ζητήσουν συγνώμη για τίποτε. Δε θα καλύψουμε τους απατεώνες που αναρριχώνται πατώντας πάνω στο αίμα μας και προσπαθούν να κρύψουν ότι τα χέρια τους είναι λερωμένα με αυτό.

Για ποιο λόγο να μας ζητήσει συγνώμη η Ισπανία; Γιατί γέννησε έναν Cervantes, έναν José Espronceda, έναν León Felipe, έναν Federico García Lorca, έναν Manuel Vázquez Montalbán, έναν

Miguel Hernández, έναν Pedro Salinas, έναν Antonio Machado, έναν Lope de Vega, έναν Bécquer, έναν Almudena Grandes, τους Panchito Varona, Ana Belén, Sabina, Serrat, Ibáñez, Llach, Amparanoia, Miguel Ríos, Paco de Lucía, Víctor Manuel, Aute siempre, τους Buñuel, Almodóvar, Agrado, Saura, Fernán Gómez, Fernando León, Bardem, τους Dalí, Miró, Goya, Picasso, el Greco και Velázquez; Ή για μια από τις καλύτερες κριτικές σκέψεις παγκοσμίως, που φέρει την σφραγίδα του ελευθεριακού «***A***»; Ή για τη δημοκρατία, για την εξορία, για τον αδελφό μάγια Gonzalo Guerrero;

Για ποιο λόγο να μας ζητήσει συγνώμη η καθολική εκκλησία; Για τον Bartolomé de las Casas, τον Don Samuel Ruiz García, τον Arturo Lona, τον Sergio Méndez Arceo, την αδελφή Chapis; Για τους ιερείς, τις αδελφές μοναχές και λαϊκές, που βάδισαν στο πλευρό των ιθαγενών χωρίς να τους καθοδηγήσουν ή να τους υποκαταστήσουν. Γι’ αυτούς που ρισκάρουν την ελευθερία και τη ζωή τους για να υπερασπιστούν τα ανθρώπινα δικαιώματα;

Το 2021 συμπληρώνονται 20 χρόνια από την Πορεία του Χρώματος της Γης που πραγματοποιήσαμε μαζί με τους αδελφούς λαούς του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου, διεκδικώντας μια θέση σε αυτή τη χώρα που σήμερα καταρρέει.

20 χρόνια μετά θα ταξιδέψουμε και θα διασχίσουμε τον πλανήτη για να του πούμε, ότι αυτός ο κόσμος που υπάρχει στη συλλογική μας καρδιά, έχει χώρος για όλες, για όλους, για *όλουες*. Γιατί απλούστατα αυτός ο κόσμος θα είναι εφικτός μόνο αν όλες, όλοι, *όλοιες*, αγωνιστούμε για να τον χτίσουμε.

Οι ζαπατιστικές αντιπροσωπείες θα αποτελούνται στην πλειοψηφία τους από γυναίκες. Όχι μόνο γιατί αυτές θέλουν να ανταποδώσουν την αγκαλιά που δέχθηκαν στις προηγούμενες διεθνείς συναντήσεις, αλλά κυρίως για να ξεκαθαρίσουμε οι άντρες ζαπατίστας το εξής: είμαστε αυτό που είμαστε, και δεν είμαστε αυτό που δεν είμαστε, χάρη σε αυτές, εξαιτίας αυτών, και με αυτές.

Καλούμε το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης να συγκροτήσει μια αντιπροσωπεία για να μας συνοδεύσει και έτσι, ο λόγος μας να γίνει πιο πλούσιος για το άλλο που αγωνίζεται εκεί μακριά. Ειδικότερα καλούμε μια αντιπροσωπεία των λαών που κρατούν ψηλά το όνομα, την εικόνα και το αίμα του αδελφού Samir Flores Soberanes ώστε ο πόνος, η οργή, ο αγώνας και η αντίστασή του να φτάσει ακόμα πιο μακριά.

Καλούμε όσους και όσες έχουν κλίση, δέσμευση και ορίζοντα τις τέχνες και τις επιστήμες να συνοδεύσουν, εξ αποστάσεως, το ταξίδι και τα βήματά μας. Και να μας βοηθήσουν έτσι να διαδώσουμε την ιδέα ότι εκεί, στις τέχνες και στις επιστήμες, βρίσκεται η δυνατότητα όχι μόνο της επιβίωσης της ανθρωπότητας, αλλά και η δυνατότητα ενός καινούργιου κόσμου.

Εν κατακλείδι: Φεύγουμε για την Ευρώπη τον Απρίλιο του 2021. Ημερομηνία και ώρα; Δεν το ξέρουμε… ακόμα.

***

Συντρόφισσες, σύντροφοι, *συντροφόισσες*

Αδελφές, αδελφοί και *αδελφοίες*

Αυτή είναι η δέσμευσή μας:

Απέναντι στα δυνατά τρένα, τα κανό μας.

Απέναντι στους θερμοηλεκτρικούς σταθμούς παραγωγής ενέργειας, οι φλογίτσες που εμπιστεύτηκαν οι γυναίκες ζαπατίστας στις γυναίκες που αγωνίζονται σε όλο τον κόσμο.

Απέναντι στα τείχη και τα σύνορα, η συλλογική μας πλεύση.

Απέναντι στο μεγάλο κεφάλαιο, το κοινό μας χωράφι.

Απέναντι στην καταστροφή του πλανήτη, ένα βουνό που ταξιδεύει αξημέρωτα.

Είμαστε ζαπατίστας, φορείς του ιού της αντίστασης και της εξέγερσης. Και ως τέτοιοι, ως τέτοιες θα πάμε στις 5 ηπείρους.

Αυτά … προς το παρόν.

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Στο όνομα των γυναικών, αντρών και *άλλων* ζαπατίστας

Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés

Μεξικό, Οκτώβριος 2020.

Υ.Γ. – Ναι, είναι το έκτο μέρος και όπως το ταξίδι, θα ακολουθήσει αντίστροφη πορεία. Δηλαδή, το επόμενο είναι το πέμπτο μέρος, μετά το τέταρτο, στη συνέχεια το τρίτο, το δεύτερο και τελειώνει με το πρώτο.

Γιορτή της Αποανάπτυξης – 14&15 Σεπτέμβρη, Σταγιάτες Πηλίου

Μία συνάντηση συνεργατικών, αυτοδιαχειριζόμενων εγχειρημάτων και κινημάτων που αντιστέκονται στη λεηλασία του περιβάλλοντος και την καταστροφή των τοπικών κοινωνιών

Πρόγραμμα ΓΙΟΡΤΗΣ «ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ»

Σάββατο 14 Σεπτεμβρίου

13.00 Εργαστήριο: “Υγρό Απορρυπαντικό” από τη BIOME

14.00 Συλλογική Κουζίνα

15.00 Θεματική (Κινήματα) **“Το ενεργειακό ζήτημα”**

Στη συζήτηση της ενέργειας θα τεθούν 2 κύριοι άξονες:

– Ενέργεια και περιβάλλον. Ποια είναι τα σημερινά δεδομένα, πώς τα αντιμετωπίζει κάθε πρωτοβουλία, ποιες οι θέσεις των κινημάτων για τη βιωσιμότητα του περιβάλλοντος σε τοπική και παγκόσμια κλίμακα, μύθοι και αλήθειες για την κλιματική αλλαγή.

– Ενέργεια και ανάπτυξη. Οι θέσεις κάθε κινήματος για τη βιωσιμότητα των φυσικών πόρων και των κοινωνιών. Ανανεώσιμες πηγές ενέργειας -ΑΠΕ- "πράσινη ενέργεια", γεωπολιτικό πλαίσιο, αυτόνομα δίκτυα, οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες.

Με συμμετοχή των πρωτοβουλιών ενάντια στις εξορύξεις πετρελαίου που προγραμματίζονται να γίνουν στο 1/3 της χωρας. Πιο συγκεκριμένα μαζί μας θα είναι οι: Πρωτοβουλία Αθήνας ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων, Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων, Πρωτοβουλία Άρτας ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων, Πρωτοβουλία Πολιτών Πρέβεζας κατά των εξορύξεων, Σώστε την Ήπειρο – Όχι στην εξόρυξη υδρογονανθράκων

21.00 Συναυλία:

- Σπύρος Γραμμένος
- Αλκίνοος Ιωαννίδης
- Social Waste

Κυριακή 15 Σεπτεμβρίου

09.30 Περίπατος στις πηγές του νερού

11.00 Θεματική (Συνεργατικά) **"Συνεργατισμός και Αυτοδιαχείριση"**

Στη συζήτηση γύρω από τον συνεργατισμό οι 2 κύριοι άξονες θα είναι:

– Το νόημα της συνεργατικής παραγωγής. Ποιος, τι και γιατί παράγει, ερμηνεύοντας την αυτάρκεια, την ομότιμη παραγωγή, το δίκαιο εμπόριο, το οικολογικό αποτύπωμα, την κυκλική οικονομία.

– Η δομή της συνεργασίας, οριζόντια οργάνωση και μέθοδοι ισότιμης συμμετοχής. Εμπειρίες και προβλήματα που ανακύπτουν στη λειτουργία. Βιωσιμότητα των εγχειρημάτων σε περιβάλλον αγοράς αλλά και κοινωνικό όφελος.

14.00 Συλλογική Κουζίνα

15.30 Διαδραστική Παράσταση **“Με γεια τη δουλειά”** από την Ομάδα Θεάτρου του Καταπιεσμένου **“Boalitaria”**

Πολιτικό κάλεσμα:

“Ούτε ο Φιλελευθερισμός ούτε ο Μαρξισμός, που είναι ο σημαντικότερός του αντίπαλος, δεν φαίνεται ότι μπορούν να προσφέρουν μεγάλες ελπίδες για τη λύση των ογκωδών προβλημάτων που απειλούν να μας συντρίψουν. Εξαιτίας αυτού αναζωπυρώθηκε το ενδιαφέρον για μια τρίτη θέση που εκδηλώθηκε στις μελέτες για τον Κοινωνικό ανθρωπισμό, τον Κοινοτισμό και άλλες παραδόσεις κοινωνικού κριτικισμού οι οποίες επισκιάστηκαν από τις κυρίαρχες παραδόσεις που προέρχονται από τον Διαφωτισμό. Η έρευνα για έναν Τρίτο δρόμο, ούτε φιλελεύθερο ούτε μαρξιστικό, αντανακλά τον αυξανόμενο φόβο ότι οι άνθρωποι δεν ελέγχουν πλέον τη ζωή τους.”
Κρίστοφερ Λας / *Πρόοδος: η τελευταία δεισιδαιμονία*

Εδώ και 2 χρόνια, άτομα, ομάδες και κινήματα συναντιούνται στις Σταγιάτες Πηλίου με στόχο να διαμορφώσουν ένα πλαίσιο νοημάτων και αξιών προς μια μετα-καπιταλιστική κοινωνία, καθώς και να δράσουν συλλογικά απέναντι στην επέλαση του εξορυκτικού καπιταλισμού, αλλά και στηρίζοντας τη δημιουργία κοινοτήτων που βιωματικά θα παράγει έναν άλλο νέο κόσμο. Η πολύχρονη πορεία ζωής όλων αυτών των ανθρώπων και ομάδων έχει αποδείξει ότι υπάρχουν υγιή και δυναμικά κοινωνικά κύτταρα, οι δράσεις των οποίων επιθυμούν να συναντηθούν και να συντονιστούν, έτσι ώστε να εκφραστεί η κοινή πολιτική τους φιλοσοφία, σε μια προοπτική μετασχηματισμού που ανοίγει τον δρόμο για μια κοινωνία που θα στηριχθεί: στο αποαναπτυξιακό μοντέλο της

οικονομίας των αναγκών, της επάρκειας και του μικρότερου οικολογικού αποτυπώματος στη βάση της αφθονίας των υλικών και άυλων Κοινών, στην κοινοτική οργάνωση με βάση την προσωπική και συλλογική αυτονομία, σε αμεσοδημοκρατικούς θεσμούς και στη θέσμιση της άμεσης δημοκρατίας με τη μορφή του ομοσπονδιακού Κοινοτισμού.

Η Από Κοινού Συνέλευση επιδιώκει αυτή τη σύγκλιση των παραγωγικών δυνάμεων στη δημιουργία ενός ελκυστικού προγράμματος για τη μετάβαση του έθνους/κράτους σε μια άμεση, συμβουλιακή, κοινωνική και οικολογική δημοκρατία με βάση την τοπική αυτοδιαχείριση/διοίκηση. Με αυτό το πνεύμα ενώνουμε τις σκέψεις μας σε αυτή τη γιορτή, στα ζητήματα της Ενέργειας και του Συνεργατισμού, για τα οποία αγωνιζόμαστε από κοινού τα τελευταία χρόνια, και τώρα, ίσως περισσότερο από πριν, είναι απαραίτητη η υπερ-τοπική δικτύωση και τα κοινά προτάγματα, στον δρόμο για την “Κοινότητα των Κοινοτήτων”.

Σας καλούμε όλ@ σε αυτή τη γιορτή για την Αποανάπτυξη, μέσα σε ένα περιβάλλον αυτοδιαχείρισης όπως αυτό στην κοινότητα των Σταγιατών, να μοιραστούμε ιδέες, απόψεις και να δράσουμε Από Κοινού!

Μουσικές – Περίπατος – Θέατρο – Οικοτεχνία – Βιβλία – Συλλογική Κουζίνα – Χορτοφαγική διατροφή, μας περιμένουν σε αυτό το διήμερο στο Πήλιο, όπου η καλή διάθεση και η θέληση για δημιουργία φωτίζουν την καρδιά και το μυαλό μας.

Ένας νέος άλλος κόσμος είναι εφικτός!
Αλληλέγγυα και Κοινοτικά
Από Κοινού Συνέλευση για την Αποανάπτυξη – τον Κοινοτισμό – την Άμεση Δημοκρατία

Στην πλατεία των Σταγιατών θα υπάρχει πάγκος πληροφοριών.

Κατά τη διάρκεια της γιορτής θα κυκλοφορούν κουτιά οικονομικής ενίσχυσης για την κάλυψη των εξόδων της διοργάνωσης.

Το αστικό ΚΤΕΛ Βόλου αποφάσισε να διευκολύνει τη μετακίνηση όσων θέλουν να παρακολουθήσουν τη συναυλία των “Από Κοινού”, στις 14/9, στις Σταγιάτες, με έκτακτα δρομολόγια από τις 7:00μμ κάθε μισή ώρα ως τις 8:45μμ. Στο τέλος της συναυλίας θα διατεθούν λεωφορεία για την επιστροφή στον Βόλο.
Πρόκειται για μια απόφαση της διοίκησης του ΚΤΕΛ, η οποία ενισχύει τη μετακίνηση με τα Μαζικά Μέσα Μεταφοράς και αμβλύνει το μεγάλο πρόβλημα της στάθμευσης.

Χάρτης πάρκινγκ: Πατήστε **εδώ**

Χάρτης χώρου συναυλίας: Πατήστε **εδώ**

Χάρτης μονοπατιού από το Βόλο: Πατήστε **εδώ**

Ιστότοποι: https://apokoinou.gr/ , https://apokoinougiorti.blogspot.com/

Σάββατο 14 & Κυριακή 15 Σεπτέμβρη

Σταγιάτες Πηλίου

Σάββατο 14

13:00 Εργαστήρι BIOME

15:00 **Συζήτηση με κινήματα**

Το ενεργειακό ζήτημα

21:00 **Συναυλία** Σπύρος Γραμμένος
Αλκίνοος Ιωαννίδης
Social Waste

Κυριακή 15

09:30 Επίσκεψη στις Πηγές Σταγιατών

11:00 **Συζήτηση με συνεργατικά εγχειρήματα**

Συνεργατισμός κι αυτοδιαχείριση

15:30 **Παράσταση** Θεάτρο του Καταπιεσμένου

"Με γεια τη δουλειά" Ομάδα Boalitaria

διοργάνωση:

https://apokoinou.gr

συνέλευση για την αποανάπτυξη, την άμεση δημοκρατία και τον κοινοτισμό

Σάββατο 14 & Κυριακή 15 Σεπτέμβρη

Σταγιάτες Πηλίου

κατά την
διάρκεια
του 2μερου:
συναυλίες
θεατρικό
συλλογικές κουζίνες κ.α.

συνάντηση

* κινημάτων που αντιστέκονται στην λεηλασία του περιβάλλοντος και την καταστροφή των τοπικών κοινωνιών
* συνεργατικών αυτοδιαχειριζόμενων εγχειρημάτων

συζήτηση για το ενεργειακό ζήτημα τον συνεργατισμό και την αυτοδιαχείρηση

διοργάνωση:
συνέλευση για την αποανάπτυξη, την άμεση δημοκρατία και τον κοινοτισμό

https://apokoinou.gr

Οι Ζαπατίστας δεν είναι μόνοι | 10 Απρίλη: Πορεία-Καλέσματα για διεθνείς δράσεις

ΣΠΙΘΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ στον αγώνα των Ζαπατίστας και των ιθαγενών λαών

ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΑΠΡΙΛΗ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ 18:30μμ

Την 1η Δεκέμβρη του 2018 ανέλαβε καθήκοντα η νέα αριστερή κυβέρνηση του **Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ**. Μέσα σε μόλις τρεις μήνες έχει αναδειχθεί στον πλέον ιδανικό διαχειριστή για το σύστημα: υπηρετεί έντιμα και πιστά -και με τις μικρότερες απώλειες και πολιτικό κόστος- το αφεντικό και τα συμφέροντά του, αμβλύνοντας την κοινωνική δυσαρέσκεια που έχει δημιουργηθεί από τις 350.000 δολοφονίες και εξαφανίσεις, τους βιασμούς, τις απαγωγές, τις γυναικοκτονίες και τη βία εναντίον των γυναικών, των ομοφυλοφίλων, των τρανς, των διαφορετικών, των μεταναστών, των αναλώσιμων και το ναρκοπόλεμο των καρτέλ.

Ο νέος αυτός επιστάτης – διαχειριστής, απειλεί την ίδια την ύπαρξη της ζαπατιστικής αυτονομίας και των ιθαγενών λαών με την επιβολή αναπτυξιακών μέγα-προγραμμάτων όπως το «Τρένο Μάγια», ο βιομηχανικός διάδρομος Corredor Transístmico (που προϋποθέτει την ένωση Ατλαντικού – Ειρηνικού μέσω ενός μεγάλου αυτοκινητόδρομου) και το PROARBOL (σχέδιο δενδροφύτευσης εκατομμυρίων εκταρίων της ζούγκλας Λακαντόνα με χωροκατακτητικά και εμπορεύσιμα δέντρα). Πρόκειται για προγράμματα που σημαίνουν αρπαγή της γης των ιθαγενών και ζαπατίστας λαών, λεηλασία της με σκοπό το κέρδος, καταστροφή των δομών αυτονομίας, επιστροφή στην προηγούμενη «τάξη

πραγμάτων» και θάνατο. Αυτή η άγρια επέλαση της καπιταλιστικής Λερναίας Ύδρας -στην πρώτη φάση της- ενδύεται τον μανδύα της προόδου, της ανάπτυξης και της καταπολέμησης της φτώχειας.

Χρησιμοποιεί «δημοκρατικά» μέσα όπως οι διαβουλεύσεις και τα δημοψηφίσματα σε μια απόπειρα χειραγώγησης του λαού, επιδιώκοντας στην ουσία, μέσω της ψήφου του, να νομιμοποιήσει τους σχεδιασμούς της. Πρέπει λοιπόν να εξοντωθούν τα εμπόδια στον δρόμο της, να εξοντωθούν εκείνοι που τολμούν να αψηφούν την κυριαρχία της: οι ζαπατιστικοί και ιθαγενείς λαοί που προσπαθούν ακούραστα να οργανώσουν τις αντιστάσεις και εξεγέρσεις του Μεξικού και του κόσμου. Με καμπάνιες, με «πρόθυμα» ΜΜΕ, με τη χρήση μέσων κοινωνικής δικτύωσης η κυβέρνηση έχει επιδοθεί σε μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης, απαξίωσης, πολιτικής και ηθικής απομόνωσης του αγώνα και των οργάνων των Ζαπατίστας.

Φυσικά δεν λείπουν οι «παραδοσιακές» και δοκιμασμένες μέθοδοι που περιλαμβάνουν από επιθέσεις παραστρατιωτικών ομάδων μέχρι ευθείες απειλές χρήσης των στρατιωτικών δυνάμεων και της εθνοφυλακής σε συνθήκες τεχνητής έντασης οι οποίες, ως γνωστόν, καθιστούν «αναγκαία» την παρέμβαση του κράτους.

Η απάντηση του EZLN δια στόματος του εκπροσώπου του, του Εξεγερμένου Υποδιοικητή Moisés, είναι ξεκάθαρη και ανυποχώρητη: «Δεν θα παραδοθούμε».

ΚΑΛΕΣΜΑ:

Νομίζουμε ότι όλοι και όλες μας έχουμε αντιληφθεί την κρισιμότητα της κατάστασης στην Τσιάπας και στο Μεξικό. Οι ζαπατίστας είναι επί ποδός πολέμου.

Το σήμα κινδύνου έδωσε ο ίδιος ο EZLN την 1η Γενάρη, τόσο με τα ανακοινωθέντα όσο και με τη συγκέντρωση των στρατιωτικών δυνάμεων του αντάρτικου στον εορτασμό για τα 25 χρόνια της εξέγερσης. **Σημειώνουμε, ότι στα 25 χρόνια δημόσιας παρουσίας του, ποτέ μετά το 1995 ο EZLN δεν έχει κάνει "επίδειξη" των στρατιωτικών δομών του.**

Η κατάσταση εκεί, είναι κάτι παραπάνω από ανησυχητική. Και όχι γιατί επίκειται μια ευθεία στρατιωτική εισβολή, θα ήταν εύκολο να την αναγνωρίσουμε και να αισθανθούμε το μέγεθος του κινδύνου. Είναι πολύ πιο πολύπλοκα τα πράγματα:

Υπάρχει μια στρατηγική λεηλασίας των εδαφών του νότου του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής. θέλουν τα εδάφη της Τσιάπας. Και δεν μπορούν να τα πάρουν με στρατιωτική επίθεση. Όχι γιατί θα νίκαγε ο ΕΖΛΝ στρατιωτικά, το ξέρουμε όλοι, και αυτοί το ξέρουν, και ο ΕΖΛΝ το ξέρει ότι θα τον σάρωναν εν μια νυκτί αν παιζόταν στο στρατιωτικό.

'Ο,τι τους έχει αποτρέψει μέχρι σήμερα και τους αποτρέπει και τώρα είναι οι συσχετισμοί που δημιούργησε, 25 χρόνια τώρα, η δυναμική και η ηθική του ΕΖΛΝ στην κοινωνία.

Οπότε όλη η τακτική τους τώρα, επικεντρώνεται στην ηθική απονομιμοποίηση του ΕΖΛΝ. Έχουν την εκτίμηση (και μπορεί και να μην κάνουν λάθος) ότι ο ΕΖΛΝ είναι αποδυναμωμένος. Όχι ηθικά, αλλά σαν δυναμική που ενέπνεε αλληλεγγύη και δημιουργούσε συσχετισμούς αρνητικούς για μια επέμβαση. Έχουν ξεκινήσει λοιπόν μια επιχείρηση, χειρουργική κυριολεκτικά, για να τελειώνουν με το τελευταίο, κατά τη γνώμη τους, εμπόδιο: το ηθικό βάρος, το ηθικό πλεονέκτημα του ΕΖΛΝ. Μέσω των πάντα πρόθυμων ΜΜΕ αλλά ΚΥΡΙΩΣ μέσω των λεγόμενων "μέσων κοινωνικής δικτύωσης". Όλοι μας μπορούμε να φανταστούμε τη δύναμη πολλαπλασιασμού που έχουν αυτά τα περίφημα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Όλοι όσοι για πάνω από είκοσι χρόνια τώρα ακολουθούμε από κοντά τους ζαπατίστας και το τι συμβαίνει στο Μεξικό, έχουμε μείνει άναυδοι από την ένταση και την έκταση της επίθεσης που στοχεύει καθαρά στην ηθική απαξίωση και στην απομόνωση του ΕΖΛΝ.

Είναι πρόσφορο το έδαφος στο Μεξικό για να πετύχουν κάτι τέτοιο; Και ναι και όχι.

Η εκλογή, ως προέδρου, του Ομπραδόρ, μετά από δεκάδες χρόνια

διακυβέρνησης της καθαρής Δεξιάς, έχει δημιουργήσει μια μαζική "ευφορία" στο Μεξικό: "επιτέλους μία αριστερή κυβέρνηση, μια κυβέρνηση δική μας και… στην πυρά όσοι την υπονομεύουν" (ο ΕΖΛΝ βρίσκεται πρώτος-πρώτος στη λίστα όσων την υπονομεύουν).

Από την άλλη, διάφοροι λαοί του Μεξικού (κυρίως ιθαγενείς αλλά όχι μόνο), λαοί και κόσμος που αγωνίζεται (και που ψήφισε Ομπραδόρ), αισθάνονται ήδη -μόλις στους τρεις και κάτι μήνες από την ανάληψη των καθηκόντων του- προδομένοι και εξαπατημένοι. Ακριβώς γιατί όχι μόνο δεν ακυρώνει -όπως τους υποσχέθηκε προεκλογικά- αλλά τουναντίον προωθεί και επιβάλλει τα σχέδια ανάπτυξης ενάντια στα οποία αγωνίζονται. Δεν είναι οι πολλοί, αλλά είναι λαοί και αντιστάσεις οργανωμένες. Ήδη πολλές από αυτές τις οργανωμένες αντιστάσεις συντάσσονται με τον ΕΖΛΝ.

Μπορούν αυτοί να ανατρέψουν το κλίμα «μαζικής ευφορίας» των 30.000.000 εκατομμυρίων που ψήφισαν Ομπραδόρ; Πιθανά ναι, στον βαθμό που όλο και πιο πολλοί θα συνειδητοποιούν ότι ο παράδεισος της **«ανάπτυξης»** που τους υποσχέθηκαν είναι η νεοφιλελεύθερη κόλαση που ήδη βίωναν και μάλιστα πολύ πιο καλά οργανωμένη. Πιθανά όχι.

Αλλά τα «πιθανά ναι» και τα «πιθανά όχι» είναι μακροπρόσθεσμα. Το άμεσο για την κυβέρνηση του Μεξικού, και για τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, είναι να εξαλείψει τα εμπόδια που φρενάρουν τα μέγα-σχέδιά της. Και ο ΕΖΛΝ είναι το πλέον σημαντικό εμπόδιο στα σχέδιά της.

Αν αυτό είναι το άμεσο -και είναι χωρίς καμιά αμφιβολία- για την κυβέρνηση του Μεξικού και για τις πολυεθνικές, για μας το άμεσο και επιτακτικό είναι να δημιουργήσουμε όσα αναχώματα μπορούμε για να μην πέσει το εμπόδιο.

Εάν οι ζαπατίστας είναι «επί ποδός πολέμου» και εμείς πρέπει να είμαστε «επί ποδός πολέμου». Δεν μπορούμε να κάνουμε πολλά; Να κάνουμε αυτά τα λίγα που μπορούμε.

Είναι κρίσιμο να διαδηλώσουμε ότι οι ζαπατίστας δεν είναι

μόνοι. Είναι κρίσιμο για τους ζαπατίστας, είναι κρίσιμο και για εμάς.

Με βάση αυτό το alert που οι ίδιοι οι σύντροφοι ζαπατίστας εξέπεμψαν (και εκπέμπουν), συναντηθήκαν κάποιοι λίγοι άνθρωποι και «αυτοσχεδίασαν» μια ομάδα. Που στόχος της είναι να έχει ανοιχτά τα αυτιά στο εκεί και να κάνει ό,τι μπορεί να μην μείνουν οι ζαπατίστας μόνοι.

Η ομάδα λέγεται «Σπίθα Αλληλεγγύης στον αγώνα των ζαπατίστας και των ιθαγενών λαών». Δημιουργήθηκε πριν ενάμιση μόλις μήνα και μέχρις στιγμής, παρά τα αγκάθια, καταφέρνει να ξεπερνάει τις αγκυλώσεις και να βαδίζει προς τον στόχο **της διοργάνωσης μιας διαδήλωσης στις 10 Απρίλη, μέρα που συμπληρώνονται 100 χρόνια από τη δολοφονία του Ζαπάτα**, μέρα που ο EZLN και το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο έχουν καλέσει στη διοργάνωση μιας **«διεθνούς ημέρας αγώνα και αλληλεγγύης»**.

Σκεφτόμαστε, βέβαια, ότι αυτό δεν είναι καθήκον μόνο μιας ομάδας, αλλά και όλων όσων στεκόμαστε από την απο ‘δώ μπάντα.

Απευθυνόμαστε, λοιπόν, σε όσους και όσες (συλλογικότητες και άτομα) γνωρίζουμε: Υπάρχει ανάγκη για στήριξη.

Η διαδήλωση στις 10 Απρίλη πρέπει να πετύχει. Πρέπει να γίνει καθήκον και στοίχημα όλων μας το να πετύχει. Είναι κρίσιμο να εκπεμφθεί ένα σήμα στη μεξικάνικη κυβέρνηση ότι «οι ζαπατίστας δεν είναι μόνοι». Μπορεί να αποτρέψει τα σχέδιά της.

Όπου κι αν βρισκόμαστε, ο καθένας, η καθεμιά μας με τον τρόπο της και τις μικρές μας δυνάμεις να κάνουμε να φτάσει ένα ξεκάθαρο μήνυμα στη μεξικάνικη κυβέρνηση και ν’ αντηχήσει κι ως τα βάθη της Ζούγκλας Λακαντόνα:

ΟΙ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ!! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΕΣ!!

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΑ

“ZAPATA VIVE, SAMIR VIVE, LA LUCHA SIGUE”

ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ

θεωρούμε ότι τον αδελφό μας Σαμίρ Φλόρες τον δολοφόνησε το νεοφιλελεύθερο καθεστώς, δεν ξέρουμε αν η κυβέρνηση, αν οι επιχειρηματίες, αν τα πληρωμένα εγκληματικά καρτέλ, ή και οι τρεις μαζί.

Παρατηρούμε ότι ο αυτοαποκαλούμενος «Τέταρτος Μετασχηματισμός» άρχισε με τον Μιγκέλ δε λα Μαδρίδ, βάθυνε με τον Κάρλος Σαλίνας δε Κορτάρι, εξακολούθησε τον κατακτητικό του πόλεμο με τον Ερνέστο Σεδίγιο, τον Βισέντε Φοξ, τον Φελίπε Καλντερόν και τον Ενρίκε Πένια*, και τώρα συνεχίζει με το εξαετές πρόγραμμα του Αντρές Μανουέλ Ομπραδόρ και του κόμματός του «Κίνημα για την Εθνική Αναγέννηση» (MORENA). Για τους ιθαγενείς λαούς η μόνη «πραγματική αλλαγή» είναι η αύξηση των ψεμάτων, της εξαπάτησης, των διώξεων, των απειλών, των φυλακίσεων, των εκτοπισμών, των δολοφονιών, της κοροϊδίας και της ταπείνωσης, της ανθρώπινης εκμετάλλευσης και της καταστροφής της φύσης. Με δυο λόγια: της εξάλειψης της συλλογικής ζωής που είμαστε.

Έχοντας υπόψη ότι η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της οποίας ηγείται ο Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ έχει στραμμένη τη ματιά της στους λαούς μας και τα εδάφη μας, όπου, μέσω του Εθνικού Ινστιτούτου Ιθαγενών Λαών, απλώνει ένα δίχτυ ενσωμάτωσης και αποδιοργάνωσης που ανοίγει το δρόμο για ένα πόλεμο βιομηχανικό, φτιαγμένο από μέγα-σχέδια και βία, και που, στηριγμένο σε στρατιωτικά σώματα και στην μελλοντική Εθνοφυλακή, απλώνει ένα μαύρο ιστό θανάτου και καταστροφής των ιθαγενών λαών της χώρας·

επαναλαμβάνοντας τη σταθερή αντίθεσή μας στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές παλιών και νέων κυβερνήσεων, την αντίθεσή μας σε κίβδηλες διαβουλεύσεις, ή όπως αλλιώς τις λένε, που άλλο σκοπό δεν έχουν πέρα από την εκδίωξή μας από τα εδάφη μας· επαναλαμβάνοντας την αντίθεσή μας στα ορυχεία, στα φράγματα στα ποτάμια μας, στην κατασκευή αυτοκινητόδρομων, στο όλο και

επιταχυνόμενο κτηματομεσιτικό σπεκουλάρισμα των εδαφών μας, στα νεοφιλελεύθερα μέγα-προγράμματα θανάτου όπως το Ολοκληρωμένο Πρόγραμμα Μορέλος, ο βιομηχανικός Διάδρομος ανάμεσα σε Ειρηνικό και Αντλαντικό, το Τρένο Μάγια·

θυμίζοντας ότι ο αγώνας του οποίου ηγήθηκε ο στρατηγός ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ και ο Απελευθερωτικός Στρατός του Νότου εκπροσώπησαν και εξακολουθούν να εκπροσωπούν τα συμφέροντα και τις φιλοδοξίες των λαών μας και των εκατομμυρίων εκμεταλλευόμενων ανδρών και γυναικών του Μεξικού και του κόσμου·

θυμίζοντας ότι στις 10 Απρίλη συμπληρώνονται 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΙΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ, δολοφονία που διέπραξε το πολιτικό καθεστώς που, παρά τους «μετασχηματισμούς» του, εξακολουθεί να μας κυβερνάει ως σήμερα.

ΚΑΛΟΥΜΕ:

ΣΕ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΘΑΓΕΝΙΚΟΥ ΚΟΓΚΡΕΣΟΥ/ΙΘΑΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ, ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΟΥ ΙΘΑΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΡΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Η συνέλευση θα πραγματοποιηθεί στις 9 Απρίλη στην ιθαγενική κοινότητα του Αμιλσίνγκο, στο Δήμο Τεμοάκ, στο Μορέλος

Επίσης, ΚΑΛΟΥΜΕ στις 10 Απρίλη του 2019:

ΣΕ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ μας ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ. Το επίκεντρο των κινητοποιήσεων θα είναι η Τσιμανέκα, στο Μορέλος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΜΑΣ!

ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΕΝΑ ΜΕΞΙΚΟ ΧΩΡΙΣ ΕΜΑΣ!

Συνέλευση της Αντίστασης του Αμιλσίνγκο, Μέτωπο των Λαών για

την Υπεράσπιση της Γης και του Νερού, Μορέλος-Πουέμπλα-Τλαξκάλα, Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο/Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης, EZLN (Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση)

* πρόεδροι του Μεξικού από το 1982 έως το 2018

---

10 ΑΠΡΙΛΗ – 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΑ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ με τους ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ και τους ΙΘΑΓΕΝΕΙς ΛΑΟΥΣ

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΠΟΥ ΖΕΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Εδώ και 25 χρόνια, το ζαπατίστικο κίνημα απαντάει καθημερινά στο ερώτημα: «Πώς μπορούμε να ζήσουμε και να χτίσουμε την εξέγερση σε καιρούς διαρκούς πολέμου χωρίς να μετατραπεί η εξέγερση σε πόλεμο και τρόμο;»

Εδώ και 25 χρόνια επινοούν στην πράξη την απάντηση προχωρώντας στην οικοδόμηση της αυτονομίας, στην οικοδόμηση ενός άλλου δρόμου και ενός άλλου τρόπου να κάνεις πολιτική. Μακριά από κάθε λογική πρωτοπορίας, επιχειρούν δημιουργικά, με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, και καταφέρνουν να οικοδομήσουν μία καθημερινότητα αυτονομίας που αγκαλιάζει όλες τις υλικές πτυχές της ζωής μιας κοινωνίας: από την εκπαίδευση έως την υγεία, έως τη δικαιοσύνη, την οικονομία και τους τρόπους διακυβέρνησης.

Ένας ριζοσπαστικός πειραματισμός που ανοίγει καινούργια μονοπάτια για τα κινήματα του κόσμου.

Αυτό που έκανε δυνατή την οικοδόμηση αυτής της εναλλακτικής που είναι σήμερα ο ζαπατισμός είναι ο καθημερινός αγώνας των ανδρών και γυναικών ζαπατίστας. Και η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ. Ο αγώνα τους και η δύναμη της αλληλεγγύης επέτρεψε στους ζαπατίστας να χτίσουν τη ΖΩΗ τους στη θέση του θανάτου και την ΕΞΕΓΕΡΣΗ στην

θέση του πολέμου που ήθελαν να τους επιβάλλουν οι κυβερνήσεις του Μεξικού.

Σήμερα επιβάλλεται μια φορά ακόμα να υπερασπίσουμε την ελπίδα που ζει και αντιστέκεται στα βουνά του Μεξικού. Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα άκρως επικίνδυνο σκηνικό στο Μεξικό. Η νέα «αριστερή» κυβέρνηση του Μανουέλ Λόπεζ Ομπραδόρ έχει φορέσει τη μάσκα της «δημοκρατίας» και της «προόδου» για να επιβάλλει μια σκληρή, ληστρική νεοφιλελεύθερη ανάπτυξη.

Αρκεί να απαριθμήσουμε τα σχέδια ανάπτυξης στα οποία -σύμφωνα με εξαγγελίες της- δίνει προτεραιότητα, για να αντιληφθούμε το μέγεθος της νεοφιλελεύθερης επίθεσης: «Ειδικές Οικονομικές Ζώνες, Τρένο Μάγια, μαζικές τουριστικές εγκαταστάσεις, θεματικά αρχαιολογικά μέγα-πάρκα στις περιοχές των Μάγιας, ανάπτυξη του Ισθμού Τεουαντεπέκ, φύτευση εμπορεύσιμων δέντρων σε ένα εκατομμύριο εκτάρια της Ζούγκλας Λακαντόνα, κατασκευή 300 αυτοκινητοδρόμων σε αγροτικές εκτάσεις, διυλιστήρια, σύστημα αεροδρομίων στην μητροπολιτική περιοχή της Πόλης του Μεξικού, ελεύθερες ζώνες στα βόρεια σύνορα και στην περιοχή του Ισθμού του Τεουαντεπέκ, συνέχιση των εξορυκτικών σχεδίων, μετατροπή του Μεξικού σε παράδεισο για τις επενδύσεις, κατάργηση του υφιστάμενου Αγροτικού Νόμου και αντικατάστασή του από άλλον που ενισχύει την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων (ομοσπονδιακών) και των κοινοτικών αγροτικών γαιών και, πάνω από όλα, πλήρη αποδοχή της Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA) με τις ΗΠΑ και τον Καναδά» (πηγή: La Jornada).

Εμπόδια σε αυτή τη λαίλαπα αποτελούν οι αντιστάσεις των από κάτω και κυρίως των ιθαγενών λαών και των ζαπατίστας που αντιστρατεύονται τον καπιταλιστικό τρόπο ανάπτυξης:

«Η παγκόσμια κρίση του συστήματος επιδεινώνεται συνεχώς και εκείνοι που τη δημιούργησαν για να εξοντώσουν την ανθρωπότητα, αδιαφορούν. Δεν τους ενδιαφέρει αν θα καταστραφεί το σύμπαν, γι' αυτούς τα πάντα είναι εμπόρευμα, και το μόνο που έχει σημασία είναι το κέρδος, πώς θα γίνονται διαρκώς πλουσιότεροι…

Σύντροφοι, συντρόφισσες, αυτός που είναι στην εξουσία θα καταστρέψει το λαό του Μεξικού, αλλά κυρίως τους αυτόχθονες λαούς. Έρχεται για μας, και ειδικότερα για μας, τον Ζαπατιστικό Στρατό για την Εθνική Απελευθέρωση. Αλλά εμείς τού λέμε ξεκάθαρα πως δεν τον φοβόμαστε. Δε φοβόμαστε ούτε τον καπιταλισμό, ούτε τον τσιφλικά, ούτε τον νέο του επιστάτη.

Θα συγκρουστούμε, δε θα επιτρέψουμε να εφαρμοστούν εδώ αυτά τα προγράμματα της καταστροφής. Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε κανένα πρόγραμμα που καταστρέφει τη ζωή της ανθρωπότητας και σκοτώνει τη μάνα γη. *Γιατί πίσω από αυτά βρίσκονται τα συμφέροντα των μεγάλων ντόπιων και πολυεθνικών καπιταλιστών…*» (EZLN – 1 Γενάρη 2019).

Εκτιμώντας η κυβέρνηση ότι οι ζαπατίστας είναι απομονωμένοι, εκτιμώντας πως δεν μετράνε πια με την αλληλεγγύη που εμπόδισε τον πόλεμο εδώ και 25 χρόνια, ενεργοποιεί όλους τους τρόπους για να επιβάλλει τον πόλεμο στην Τσιάπας. Η καταστολή και οι επιθέσεις ενάντια στις ζαπατίστικες κοινότητες και τους οργανωμένους στο Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο ιθαγενείς λαούς, ποτέ δεν σταμάτησαν αυτά τα 25 χρόνια. Ωστόσο αυτή τη στιγμή ένας πολύ πιο ύπουλος πόλεμος, ένας νέος πόλεμος κατάκτησης, εξελίσσεται στην Τσιάπας και το νότο του Μεξικού. Με όχημα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης επιχειρεί σε ένα πρώτο επίπεδο την ηθική απονομιμοποίση, την ηθική απαξίωση και την ολική απομόνωση των ζαπατίστας.

Με ψευδο-δημοψηφίσματα επιχειρεί να εκβιάσει τη συναίνεση του γενικότερου πληθυσμού και να παρουσιάσει τους ιθαγενείς λαούς και τους ζαπατίστας ως κάποιους απομονωμένους οπισθοδρομικούς πρωτόγονους, «ακραία στοιχεία» που για λόγους ύποπτους δε θέλουν την «ανάπτυξη». Ένας καλά οργανωμένος επικοινωνιακός κλοιός που συνοδεύεται βέβαια από φυσική καταστολή: οι επιθέσεις παραστρατιωτικών, οι δολοφονίες, οι εξαφανίσεις, η προσπάθεια δημιουργίας ενδοϊθαγενικών συγκρούσεων που θα δώσουν το πρόσχημα στο στρατό να επέμβει, δεν λείπουν από αυτό το σκηνικό πολέμου. Η ψυχρή δολοφονία, στις 20 Φλεβάρη, του Σαμίρ Φλόρες, μέλους του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου και

μέλους του αγώνα ενάντια στην κατασκευή δύο θερμοηλεκτρικών εργοστασίων στο Μορέλος, το αποδεικνύει.

«*Τα σημάδια του πολέμου στον ορίζοντα είναι ολοφάνερα. Τον πόλεμο όπως και τον φόβο τον μυρίζεις. Και τώρα πια αναπνέουμε τη θανατερή οσμή του στη γη μας*».

Το να αποφύγουμε την καταστροφή και μην επιτρέψουμε στη μεξικανική κυβέρνηση να επιβάλλει τα **σχέδια ανάπτυξης** (σχέδια θανάτου για τους ιθαγενείς λαούς) στην Τσιάπας, είναι και στα χέρια μας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΡΑΣΟΥΜΕ! Δεν υπάρχουν συνταγές αλλά είναι καιρός. Δεν υπάρχει γωνιά στον πλανήτη που μπορεί να παραμείνει αδιάφορη στον πόλεμο που το κεφάλαιο εξαπολύει ενάντια σε όσους αντιστέκονται. Αφορά και εμάς. Η μυρωδιά του πολέμου που σήμερα πλανιέται στη Ζούγκλα Λακαντόνα μπορεί να απλωθεί σε οποιοδήποτε μέρος. Όλοι είμαστε στην ίδια μάχη. Στηρίζοντας τους ζαπατίστας στηρίζουμε τη δική μας ελπίδα για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, για έναν κόσμο όπου τα συμφέροντα των λίγων δε θα επιβάλλονται στις ζωές των πολλών.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Να ξαναβρούμε τη δύναμη και τη φαντασία της. Πρέπει να σπάσουμε τον επικοινωνιακό κλοιό που στήνει η μεξικάνικη κυβέρνηση. Πρέπει να βρούμε τον τρόπο να πούμε στους ίδιους τους ζαπατίστας, στην κοινωνία, τον κόσμο και τις κυβερνήσεις ότι ο ζαπατισμός εξακολουθεί να εμπνέει την ελπίδα και την αλληλεγγύη, ότι εξακολουθεί να είναι μια δύναμη ζωντανή και ικανή να προκαλέσει ένα κύμα κινητοποιήσεων στο Μεξικό και τον κόσμο.

Φέτος, στις 10 Απρίλη, κλείνουν 100 χρόνια από τη δολοφονία του Ζαπάτα. Η μεξικάνικη κυβέρνηση, την ώρα που εξαπολύει επιθέσεις ενάντια σε όποιον υπερασπίζεται τη γη και τη ζωή του από την αδηφαγία της «ανάπτυξης», αναγγέλλει φιέστες, στη γενέτειρα του Ζαπάτα, για να τον γιορτάσει ως «εθνικό ήρωα». **Ο EZLN, το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο και το Μέτωπο των Λαών για την Υπεράσπιση της Γης κήρυξαν τον πρόεδρο του Μεξικού**

«persona non grata» στη γενέτειρα του Ζαπάτα. Και, με το σύνθημα: «Zapata Vive, Samir Vive, la Lucha Sigue», οργανώνουν εκεί, στο Μορέλος, τη γη που δολοφονήθηκε ο Σαμίρ Φλόρες, τη γη που γεννήθηκε και δολοφονήθηκε ο Ζαπάτα, τη γιορτή αγώνα των από κάτω. Και μας καλούν σε μια διεθνή ημέρας αλληλεγγύης και αγώνα.

Να συμμετέχουμε. Όπου κι αν βρισκόμαστε. Ο καθένας, η καθεμιά μας με τον τρόπο της και τις μικρές μας δυνάμεις να κάνουμε να φτάσει ένα ξεκάθαρο μήνυμα στη μεξικάνικη κυβέρνηση και ν' αντηχήσει κι ως τα βάθη της Ζούγκλας Λακαντόνα:

ΟΙ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ!! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΕΣ!!

25 ΧΡΟΝΙΑ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

EZLN:

Ένας νέος πόλεμος κατάκτησης εκτυλίσσεται στα εδάφη των Ζαπατίστας και των ιθαγενών λαών, και η σημαία του στρατού των εισβολέων φέρει και τα χρώματα της θεσμικής αριστεράς

Σύντροφοι, συντρόφισσες, αυτός που είναι στην εξουσία θα καταστρέψει το λαό του Μεξικού, αλλά κυρίως τους αυτόχθονες λαούς. Έρχεται για μας, αλλά **εδώ του λέμε ξεκάθαρα πως δεν τον φοβόμαστε.** Δε φοβόμαστε ούτε τον καπιταλισμό, ούτε τον τσιφλικά, ούτε τον νέο τσιφλικά.

Νομίζουν ότι θα μας τσακίσουν με τα γιγαντιαία προγράμματά τους «ανάπτυξης». **Αλλά εμείς θα συγκρουστούμε, δε θα επιτρέψουμε να εφαρμοστούν εδώ αυτά τα προγράμματα της καταστροφής.** Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε κανένα πρόγραμμα που καταστρέφει τη ζωή της ανθρωπότητας και σκοτώνει τη μάνα γη. Γιατί πίσω από αυτά βρίσκονται τα συμφέροντα των μεγάλων ντόπιων και πολυεθνικών καπιταλιστών.

Και να ξέρουν ότι, σε αυτά τα εδάφη των εξεγερμένων αντρών και γυναικών, δεν παραδινόμαστε, δε ξεπουλιόμαστε, δεν υποτασσόμαστε, και κυρίως δε προδίδουμε το αίμα, τη ζωή και το θάνατο των συντρόφων που έπεσαν στον αγώνα.

Ιανουάριος 2019

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Εμείς θα αγωνιστούμε με ό,τι έχουμε, με όλες μας τις δυνάμεις, ενάντια σε αυτά τα γιγαντιαία σχέδια ανάπτυξης. Εάν κατακτήσουν αυτά τα εδάφη, θα είναι πάνω στο αίμα μας, το αίμα των γυναικών Ζαπατίστας. Συντρόφισσα και αδερφή να προσέχεις. Ίσως να μην μπορέσουμε να ξαναϊδωθούμε. Μπορεί να σου πουν να πάψεις να σκέφτεσαι τις Ζαπατίστας, γιατί πάει, έχουν ξοφλήσει. Δεν υπάρχουν πλέον Ζαπατίστας θα σου πουν. Αλλά την ώρα που θα σκέφτεσαι ότι δεν υπάρχουμε πια, ότι μας έχουν ήδη νικήσει, ξαφνικά, χωρίς να το πάρεις είδηση, θα δεις ότι σε βλέπουμε και ότι μία από μας σε πλησιάζει και σε ρωτάει ψιθυριστά στο αυτί, για να το ακούσεις μόνο εσύ:

«Πού είναι η μικρή φλογίτσα που σου δώσαμε;»

Φεβρουάριος 2019

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ NO ESTAN SOLXS

ΟΙ ZAPATISTAS ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ - ΜΟΝΕΣ

ΣΠΙΘΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
στον αγώνα των Ζαπατίστας
και των ιθαγενών λαών
spithazapatista@gmail.com

Δείτε επίσης την εκτενή ανάλυση των Ζαπατίστας: **Οι «300»**

Ζαπατίστας | Ιθαγενείς, Αριστερά & Αυτοκυβέρνηση (ομιλία τους, Αύγουστος ’18)

Οι Ζαπατίστας Στηρίζουν τους Κούρδους Πρόσφυγες του Λαυρίου

Από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους Κούρδους Πολιτικούς Πρόσφυγες στο Λαύριο:

Το κράτος, κεντρικό και τοπικό δεν θέλει – Το κίνημα αλληλεγγύης μπορεί

Εδώ και λίγες μέρες ολοκληρώθηκε η αποκατάσταση των σπασμένων τζαμιών και των αλουμινίων στο Κέντρο Φιλοξενίας Κούρδων Πολιτικών Προσφύγων στο Λαύριο. Η αποκατάσταση κόστισε συνολικά 2650 ευρώ. Συγκεκριμένα αποκαταστάθηκαν 18 τζάμια για μεγάλα παράθυρα, μια πόρτα διαδρόμου (αλουμίνια και τζάμια), 5 τζάμια για μικρά παράθυρα, δύο αλουμίνια και τα τζάμια τους για κοντέινερ στον καταυλισμό στη θέση Νεράκι του Λαυρίου.

Από πέρυσι το χειμώνα η Επιτροπή του Κέντρου Φιλοξενίας, προσπαθούσε να “στριμώξει” τον Δήμο Λαυρεωτικής για να λύσει το πρόβλημα, ώστε να μην ταλαιπωρεί το κρύο τους διαμένοντες. Ο ίδιος ο δήμαρχος που είχε επισκεφτεί τους χώρους του Κέντρου, είχε υποσχεθεί ότι θα μεριμνήσει. Μάλιστα, όταν φέτος τον Μάρτη αλληλέγγυες συλλογικότητες συγκέντρωσαν χρήματα και αποκατέστησαν τα σπασμένα τζάμια σε αρκετά κοντέινερ του καταυλισμού στο Νεράκι, προτάθηκε στους Κούρδους πρόσφυγες να αναληφθεί πρωτοβουλία και για τα σπασμένα τζάμια στο Κέντρο Φιλοξενίας. Τότε η Επιτροπή των Κούρδων είχε πει, ας περιμένουμε να υλοποιήσει την υπόσχεσή του ο δήμαρχος.

Αν δεν δραστηριοποιούνταν οι αλληλέγγυοι, η προοπτική θα ήταν ένας ακόμη χειμώνας μέσα στο κρύο.

Τον Σεπτέμβρη οι πρόσφυγες μάς έθεσαν το ζήτημα ως ανάγκη πρώτης προτεραιότητας. Αξίζει να αναφέρουμε πως, δεν θα μπορούσαμε να αναλάβουμε το κόστος της αποκατάστασης, αν δεν είχαμε τα 2000 ευρώ που πρόσφεραν οι Ζαπατίστας!

Μάλιστα… οι Ζαπατίστας!

Κάθε χρόνο κυκλοφορεί Ημερολόγιο Τοίχου, ώστε να συγκεντρωθούν χρήματα που αποστέλλονται ως αλληλεγγύη στους Ζαπατίστας. Το Ημερολόγιο κυκλοφορεί με ευθύνη τριών συνεργατικών εγχειρημάτων (Lacandona παντοπωλείο-καφέ, Συνεταιρισμός Αλληλέγγυας Οικονομίας "Συν Άλλοις", Το Παγκάκι – Καφενείο/Κολεκτίβα Εργασίας). Από τις πωλήσεις του Ημερολογίου του 2018 θα αποδίδονταν 6000 ευρώ στους Ζαπατίστας. Οι Ζαπατίστας ζήτησαν το 1/3 του ποσού να προσφερθεί σε δομή φιλοξενίας προσφύγων στην Ελλάδα. Οι τρεις συλλογικότητες, οι οποίες κινούνται δραστήρια για τη στήριξη των Κούρδων προσφύγων, πρότειναν τα 2000 ευρώ να δοθούν στο Λαύριο.

Τα υπόλοιπα χρήματα καλύφθηκαν από την Εργατική Λέσχη Νέας Σμύρνης, τη Συνέλευση Αδιαμεσολάβητης Δράσης Βύρωνα-Καισαριανής-Παγκρατίου-Ζωγράφου, την Ελευθεριακή Συνδικαλιτική Ένωση (ΕΣΕ Αθήνας), το FC Sankt Pauli Athen Klub.

Η δύναμη της αλληλεγγύης έφερε ένα ακόμη πρακτικό αποτέλεσμα. Οι κυβερνώντες και οι τοπικοί άρχοντες αντιμετωπίζουν τις ανάγκες των ανθρώπων (εν προκειμένω τω Κούρδων προσφύγων) με υπολογισμούς και σκοπιμότητες… διακρατικά παιχνίδια, πολιτικές στοχεύσεις, σχέδια οικονομικής αξιοποίησης του "φιλέτου" όπου στεγάζεται το Κέντρο Φιλοξενίας κοκ.

Ο απλός κόσμος αντιμετωπίζει τους Κούρδους πρόσφυγες με αίσθημα ανθρωπιάς και αλληλεγγύης.

Οι Κούρδοι (και Αφγανοί) πρόσφυγες του Λαυρίου δεν θα μείνουν μόνοι. Δεν θα λυγίσουν από την εγκατάλειψη, στην οποία τους

έχει καταδικάσει το κράτος, κεντρικό και τοπικό. Άντεξαν 17 μήνες με αξιοπρέπεια και δύναμη, χωρίς καμία κρατική αρωγή. Θα αντέξουν για πολύ ακόμη.

Η αλληλεγγύη θα νικήσει!

Στηρίξτε υλικά και ηθικά τους Κούρδους Πολιτικούς Πρόσφυγες του Λαυρίου.

*Και μερικά ερωτήματα που ζητούν απάντηση:

Τα τζάμια στο Κέντρο Φιλοξενίας δεν έσπασαν και τα αλουμίνια δεν καταστράφηκαν μετά την (κατ’ εντολή της κυβέρνησης) αποχώρηση του Ερυθρού Σταυρού, τον Ιούλη του 2017. Οι ζημιές προ-υπήρχαν, όταν την ευθύνη του Κέντρου την είχε ο Ερυθρός Σταυρός. Απασχολούνταν τότε 22 εργαζόμενοι, οι οποίοι με την αποχώρηση απολύθηκαν και έχασαν τη δουλειά τους. Απ’ αυτούς 3-4 ήταν τεχνικό προσωπικό (ηλεκτρολόγος, υδραυλικός, μαραγκός…). Γιατί δεν επιδιορθώνονταν οι φθορές που υπήρχαν στο Κέντρο Φιλοξενίας;; Γιατί τα τζάμια και τα αλουμίνια παρέμεναν επί μακρόν κατεστραμμένα;; Ασχολήθηκε με τις φθορές του Κέντρου ο Ερυθρός Σταυρός;; Σε ποιες συνθήκες διαμονής είχαν τους Κούρδους πρόσφυγες;;

Πολιτικό Μνημόσυνο για τη Συντρόφισσα Ρούλα

Πολιτικό Μνημόσυνο για τη Συντρόφισσα Ρούλα

Την Παρασκευή 30/11 από τις 20:00μ.μ. στο Νοσότρος θα διοργανωθεί το πολιτικό μνημόσυνο της Ρούλας και καλούμε όλους τους φίλους και συντρόφους σε μια συνεύρεση τιμής αλλά και ευγνωμοσύνης προς το πρόσωπό της.

Και πράγματι χρωστάμε πολλά στη συντρόφισσα Ρούλα. Δεν ήταν μόνο που υπήρξε για πολλά χρόνια η ψυχή του Νοσότρος με τη συνεχή, ακούραστη και άδολη προσφορά της, αλλά είναι και που διαφύλαγε με απόλυτη συνέπεια το αντιεξουσιαστικό πλαίσιο του χώρου το πιο δύσκολο κομμάτι αυτού του εγχειρήματος. Και αν για κάποιους αυτό φαίνεται αυτονόητο οφείλεται σε αυτούς που κάθε μέρα κάθε ώρα πασχίζουν να διατηρούνται οι αξίες και οι σημασίες σε ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο σχετικοποίησης και ρευστοποίησης των αξιών.

Η Ρούλα ήταν αυτός ακριβώς ο ανθρωπολογικός τύπος της συνέπειας και της αυστηρότητας των εφαρμοσμένων αρχών. Ήταν με άλλα λόγια μια πραγματική Αναρχική. Περισσότερα λόγια δεν θα σήκωνε η Ρούλα διότι δεν την ενδιέφεραν τόσο τα λόγια όσο τα βιώματα. Ας βιώσουμε και εμείς την μνήμη της καλώντας όσες και όσους συμμερίζονται τα ίδια.

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ:

– Βασίλης Σπυρόπουλος και Ιωάννα Σεράφη
– Μουσική Ακαδημία Nosotros
– Ο Δήμος & ο Πατέρας του (σε Ρεμπέτικα Μονοπάτια)
– TDK90
– ALPHA BANG

Κοινοτισμός & Κράτος στον Ελλαδικό Χώρο

Βασίλης Γεωργάκης

Ποιος είναι υπεύθυνος για τον τόπο του; Το κεντρικό κράτος ή οι ίδιοι οι πολίτες; Και ποιοι είναι πολίτες; Όσοι πειθαρχούν στις βουλές του κράτους ή όσοι αντιστέκονται, υπερασπιζόμενοι το δικαίωμά τους να λαμβάνουν οι ίδιοι τις αποφάσεις που αφορούν την τοπική κοινωνία;

Για τον κρατικό μηχανισμό και όσους τον υπηρετούν η απάντηση είναι ξεκάθαρη και δόθηκε πριν λίγο καιρό, όταν κάποιοι κάτοικοι χωριών της Ηπείρου ζήτησαν τον λόγο από τον Περιφερειάρχη, σχετικά με τη δραστηριότητα πετρελαϊκών εταιριών -«Δεν είστε πολίτες». Αυτή ήταν η απάντησή του.

Τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στην Ήπειρο αλλά και σε όλη την Ελλάδα, στα πλαίσια της επιθετικής εξόρμησης του κρατικού μηχανισμού, στα πλαίσια της περίφημης ενεργειακής πολιτικής μας καλούν πέραν της δημιουργίας και ανάπτυξης αντιστάσεων, να διαμορφώσουμε ένα δικό μας πρόταγμα, μία πολιτική απάντηση η οποία θα αμφισβητεί την αυθεντία του κεντρικού κράτους. Κι αν αυτή τη στιγμή οι κυριότερες εναλλακτικές προτάσεις προέρχονται από τα πειράματα της Ροζάβα ή των Ζαπατίστας, πειράματα που προέκυψαν υπό ιδιαίτερα πιεστικές συνθήκες, χρήσιμος θα ήταν ένας προβληματισμός βάση του ελληνικού και γενικότερα του βαλκανικού παρελθόντος.

Τότε ίσως ανακαλύψουμε πως ο κοινοτισμός δεν είναι τόσο εξωτική έννοια αλλά μάλλον σημαντικότατο κεφάλαιο και βιωμένη εμπειρία των κοινωνιών του ελλαδικού χώρου -τόσο σημαντικό που χρειάστηκαν σκληρές προσπάθειες από πλευράς του ελληνικού κράτους για να επιβληθεί.

Η επέμβαση του κεντρικού κράτους στην αυτοδιοίκηση και η εξάρθρωση του κοινοτικού συστήματος της ελληνικής υπαίθρου είναι μία διαδικασία τόσο παλιά όσο το ίδιο το ελληνικό κράτος και η οποία δεν ολοκληρώθηκε παρά σχετικά πρόσφατα, με τον Εμφύλιο Πόλεμο. Οι μετακινήσεις πληθυσμών από τις εμπόλεμες ζώνες, η φυγή του σλαβομακεδονικού στοιχείου και η μετανάστευση των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών ολοκλήρωσαν με τον πλέον εμφατικό τρόπο την διαδικασία αστικοποίησης του πληθυσμού, ενώ το κράτος, με την ερήμωση της υπαίθρου, άρχισε να απολαμβάνει έναν έλεγχο πάνω στα εδάφη του, ο οποίος δεν είχε ιστορικό προηγούμενο.

Στο πλαίσιο αυτό, πρωτοβουλίες και αντιστάσεις που αναπτύχθηκαν κυρίως πάνω σε περιβαλλοντικά ζητήματα τις τελευταίες δεκαετίες, αντιμετωπίζονται με οργή, από ένα σύστημα το οποίο έχει μάθει να ελέγχει με απόλυτο τρόπο την επικράτειά του. Η Κερατέα, η Χαλκιδική και από κοντά τα γεγονότα του Βόλου και της Λευκίμμης εμφανίζονται ως καταστάσεις βγαλμένες από άλλες εποχές και αντιμετωπίζονται με έκδηλη αμηχανία αλλά και εκνευρισμό με αποτέλεσμα πρωτοφανή μέτρα καταστολής που προσομοιάζουν σε μέτρα αντιμετώπισης «παρακοινωνικών» ομάδων του 19^{ου} αιώνα, όπως οι ληστές και οι νομαδικοί πληθυσμοί.

Ο **κοινοτισμός** και η **αυτοδιοίκηση**, η μόνη βιωμένη εμπειρία διαχείρισης της εξουσίας που γνώρισαν οι χριστιανικοί πληθυσμοί του ελλαδικού χώρου, έχουν εξοβελιστεί στη λήθη στη χειρότερη, ενώ στην καλύτερη των περιπτώσεων εντάσσονται στο εθνικό αφήγημα, αυτό που θέλει τους Έλληνες να αναπτύσσουν κοινοτικά συστήματα αυτοδιοίκησης ως μέσο πολιτιστικής άμυνας απέναντι στον αλλόθρησκο κατακτητή.

Η τελευταία εξήγηση είναι αρκετά δημοφιλής αλλά και ιδιαίτερα απλουστευτική, καθώς αγνοεί βασικές πτυχές του ζητήματος. Δεν υπάρχει ο χώρος εδώ για να αναπτυχθεί εκτενώς ένα τόσο περίπλοκο ζήτημα, μπορούμε όμως να πούμε πως οι μορφές αυτές διοίκησης δεν αναπτύχθηκαν παρά ή κόντρα στις βουλές και τις

προθέσεις της κεντρικής οθωμανικής εξουσίας, αλλά μάλλον συμπληρωματικά σε ένα κράτος το οποίο αναγνώριζε την αδυναμία του να ελέγξει αποτελεσματικά τον χώρο του. Αν η αυτοδιοίκηση των χριστιανών πήγαινε κόντρα σε κάποιους φορείς εξουσίας, αυτοί ήταν τοπικοί αξιωματούχοι, ατίθασοι ηγεμόνες όπως παραδείγματος χάριν ο Αλή Πασάς των Ιωαννίνων, η επιρροή των οποίων αυξανόταν όσο η Οθωμανική Αυτοκρατορία παράκμαζε. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως ο ασφαλέστερος τρόπος για να αποφύγουν οι κοινότητες τις αυθαιρεσίες των τοπαρχών αυτών, ήταν η σύνδεση με την κεντρική εξουσία της Πύλης είτε μέσω τις απόδοσης προνομίων είτε μέσω της σύμπλευσης μίας προυχοντικής ελίτ με τον κρατικό μηχανισμό, δηλαδή της εμπλοκής μίας χριστιανικής ηγεσίας στο δημοσιονομικό σύστημα της Αυτοκρατορίας.[1]

Τα παραδείγματα είναι πολλά: τα Ζαγοροχώρια εδώ στην Ήπειρο, τα Μαστιχοχώρια της Χίου, τα Αμπελάκια, η ομοσπονδία των 24 χωριών του Πηλίου ή ακόμα και πόλεις όπως η Αθήνα. Κάθε περίπτωση είναι ξεχωριστή, με κύριο κοινό παρονομαστή τη θεαματική οικονομική πρόοδο, αποτέλεσμα μεταξύ άλλων και της απόσυρσης της κεντρικής εξουσίας.

Ακόμα όμως και αυτό το κολοβό σύστημα αυτοδιοίκησης δεν ήταν δυνατό να γίνει ανεκτό από τους φορείς της δημιουργίας ενός ισχυρού κεντρικού κράτους, οι οποίοι και εμφανίστηκαν στην επαναστατημένη Ελλάδα. Στο πλαίσιο της χαώδους κατάστασης που δημιούργησε η Επανάσταση του 1821, ένα από τα διλλήματα στα οποία οι εξεγερμένοι έπρεπε να τοποθετηθούν ήταν αυτό της μορφής που θα λάμβανε οι διοίκηση του νεοφώτιστου κράτους και **ο κοινοτισμός αποτελούσε το μόνο υπόδειγμα και τη μόνη βιωμένη εμπειρία πάνω στην οποία θα μπορούσαν να βασιστούν**. Ήδη από πολύ νωρίς, η αυτοδιοίκηση παραμερίστηκε -αντιθέτως προβλήθηκε από κάθε πλευρά η ανάγκη δημιουργίας μίας ισχυρής κεντρικής εξουσίας που θα έθετε υπό ασφυκτικό έλεγχο κάθε πτυχή της δημόσιας ζωής: από τους στρατιωτικούς που απαιτούν την *Γκοβέρνο Μιλιτάρε* που θα συντόνιζε αποτελεσματικά τις πολεμικές επιχειρήσεις, μέχρι τους λόγιους που οικτίρουν την

υποτιθέμενη ασυνεννοησία μεταξύ των Ρωμιών και απαιτούν την κρατική παρέμβαση στην παιδεία.[2]

Η περίοδος διακυβέρνησης του Ιωάννη Καποδίστρια εγκαινιάζει αυτή τη συγκέντρωση της εξουσίας, σε μία περίοδο κατά την οποία οι συγκυρίες ευνοούν τις προσπάθειές του -η εξάντληση του πληθυσμού από τις συνεχείς διαμάχες και οι προσδοκίες που συγκέντρωνε στο πρόσωπό του ο έμπειρος διπλωμάτης, του έδωσαν αρκετό πολιτικό κεφάλαιο για να αρχίσει να διαβρώνει τα παραδοσιακά, τοπικά πλέγματα εξουσίας.

Στην προσπάθειά του αυτή, σημαντικό όπλο ήταν η προσωπική δέσμευση ανθρώπων με προέλευση από τα χαμηλά και τα μεσαία αγροτικά στρώματα, μέσω της πρόσληψής τους στην εκδούλεψή του, συνήθως ως πράκτορες.[3] Η λειτουργία αυτών των σχέσεων προσομοιάζει αυτή της δημοσιοϋπαλληλίας, αλλά δεν θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε ως τέτοια. Η επιτυχία της τακτικής αυτής ήταν τεράστια, αν κρίνουμε από τη δυναμική υποστήριξη που απολάμβανε ο πολιτικός φορέας στον οποίο βασίστηκε ο Καποδίστριας για να κυβερνήσει, το περίφημο «Ρωσικό» Κόμμα.

Η άφιξη των Βαυαρών του Όθωνα, σηματοδοτεί μία εντατικοποίηση της διαδικασίας συγκέντρωσης της εξουσίας. Πριν καν ο νεαρός Βίτελσμπαχ ενηλικιωθεί, η Αντιβασιλεία φρόντισε να κατοχυρώσει σειρά δικαιωμάτων προς όφελος της κεντρικής εξουσίας, όπως η συγκρότηση δήμων, η απόλυση δημάρχων, ο διορισμός έπαρχων και νομαρχών οι οποίοι και ενέκριναν προϋπολογισμούς και δημόσια έργα τοπικού χαρακτήρα -οι Έλληνες, κατά τους Βαυαρούς, δεν ήταν ώριμοι για τη διαχείριση ούτε καν των υποστατικών τους, πόσο μάλλον για την ελευθερία.

Η εισβολή αυτή του κεντρικού κράτους στην ύπαιθρο θα συμπληρωθεί με σειρά δοκιμασμένων μέτρων, όπως οι αναγκαστικοί συνοικισμοί και η απαγόρευση σύγκλησης κοινοτικών συνελεύσεων. Στη δέσμη αυτή της οργάνωσης της κεντρικής εξουσίας θα προστεθεί με πολύ πιο αργούς ρυθμούς η εκτέλεση σημαντικών δημόσιων έργων με κύριο στόχο τη διευκόλυνση των μεταφορών και

των επικοινωνιών.

Μία ενδιαφέρουσα πτυχή της διαδικασίας αυτής ήταν η **εμφάνιση της επιστήμης της Δασολογίας** στο ελληνικό βασίλειο, σε μία εποχή όπου δεν υφίσταται καν η λέξη *δάσος*: το κράτος δεν αναγνώριζε φυσικά τις εδραζόμενες στο εθιμικό δίκαιο πρακτικές των ντόπιων, χάρις στις οποίες οι κάτοικοι επιτυγχάνουν μία ισορροπία ανάμεσα στην επιβίωση τους και την εκμετάλλευση των διαθέσιμων φυσικών πόρων, αλλά καταγράφει και σημειώνει ζηλότυπα ιδιωτικές και δημόσιες περιουσίες.[4] Οι προκλήσεις δεν έμειναν αναπάντητες: η παράξενη συμβίωση κράτους – ένοπλων παρανόμων συνεχίστηκε όπως και κατά την Οθωμανική περίοδο, ενώ η Ρούμελη κυρίως έγινε εστία αναταραχών, οι οποίες έφταναν στα όρια της ανοιχτής εξέγερσης, όπως συνέβη με διάφορες εξεγέρσεις με εστίες κυρίως την «ανυπότακτη» δυτική Στερεά Ελλάδα.

Η μακρά διαδικασία αστικοποίησης του ελληνικού κράτους δεν υπήρξε συνεχής και χωρίς πισωγυρίσματα, τα οποία προκλήθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τις διαδοχικές προσαρτήσεις εδαφών, όπου ο κρατικός μηχανισμός βρέθηκε να αντιμετωπίζει σύνθετα προβλήματα, εκεί όπου η κοινοτική οργάνωση συντηρούσε εκτός από προνεοτερικές οικονομικές δομές και έναν εθνοτικό χαρακτήρα ανεπιθύμητο, με κορυφαίο παράδειγμα την ζάντρουγκα, την κλειστή οικογενειακή οργάνωση των Σλαβομακεδόνων. Σε αυτές τις περιπτώσεις η επιβολή της κεντρικής διοίκησης καθίστατο απαραίτητη διαδικασία για τον εξελληνισμό των «Νέων Χωρών», που προσαρτήθηκαν μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους στο ελληνικό κράτος. Η αντιμετώπιση των κλειστών αυτών κοινοτικών θεσμών, των διαφορετικών εθνοτικών ομάδων είναι ξεχωριστό κεφάλαιο από μόνο του.

Η περίοδος ωστόσο κατά την οποία θα έπρεπε να επαληθευθεί στο έπακρο η ρήση ***Imperio absenti chaos regit*** θεωρητικά θα έπρεπε να είναι αυτή της Κατοχής, τουλάχιστον όσον αφορά την Ελλάδα. Και αυτό, γιατί την επόμενη της συνθηκολόγησης, ο κρατικός μηχανισμός, αυτός ο τόσο πανίσχυρος και ιδιαίτερα παρεμβατικός

μηχανισμός της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου, κυριολεκτικά εξαϋλώθηκε. Τουλάχιστον όσον αφορά την πρώτη περίοδο της Κατοχής, από την άνοιξη του 1941 έως και το φθινόπωρο του 1942, η κυβέρνηση ανδρείκελων της Αθήνας, στάθηκε ανήμπορη να επιβάλει την εξουσία τους οπουδήποτε παραπέρα από τα κυβερνητικά κτήρια.

Αν ο **λιμός του χειμώνα 1941-42** έχει σημαδέψει τη μνήμη των επερχόμενων γενιών, είναι αδύνατον να φανταστεί κάποιος το μέγεθος που θα είχε λάβει η καταστροφή χωρίς τις ατομικές και αργότερα συλλογικές πρωτοβουλίες των ίδιων των ανθρώπων που βρέθηκαν προ του φάσματος της πείνας. Σε μία πρώτη ανάγνωση, οι στρατηγικές επιβίωσης που υιοθετήθηκαν από τους χειμαζόμενους αστικούς πληθυσμούς, δεν είχαν σχέση με συλλογικές διαδικασίες – πράγματι το φθινόπωρο του 1941 χιλιάδες Αθηναίοι οργώνουν την ύπαιθρο, σε μία απεγνωσμένη προσπάθεια να εξασφαλίσουν τρόφιμα, με αποτέλεσμα να προκαλέσουν την έντονη καχυποψία και εκνευρισμό των αγροτικών πληθυσμών.

Το βάρος της συγκυρίας όμως, οδήγησε στην **εμφάνιση συλλογικών δομών και διαδικασιών**, τα οποία εν μέρει βασίστηκαν και στο κοινοτικό παρελθόν, όπως συνέβη στην Τόχοβα της Κατερίνης, όπου οι κάτοικοι διαμόρφωσαν το σχολείο του χωριού σε ξενώνα και χώρο υποδοχής των ταλαίπωρων Αθηναίων που βρέθηκαν τόσο μακριά από τις εστίες τους, σε αναζήτηση τροφής.[5] Να υπενθυμίσουμε πως αυτό συνέβη πολύ πριν την εμφάνιση του ΕΑΜ και την εγκαθίδρυση των θεσμών αυτοδιοίκησης στην «Ελεύθερη Ελλάδα».

Κι αν ο πόλεμος και ο λιμός, *«..επέτρεψαν στους κατοίκους της υπαίθρου να πάρουν την εκδίκηση τους από τους ανθρώπους των πόλεων..»* κατά την διατύπωση του Μαρκ Μαζάουερ[6], αυτό δεν σημαίνει πως σε πολιτικό επίπεδο οι αστικοί πληθυσμοί έμειναν αδρανείς. Στα όρια της επιβίωσης και με κύριο μέλημα την εξεύρεση τροφίμων, οι αστικοί πληθυσμοί επαναπροσδιορίζουν τον χώρο των πόλεων – η περίπτωση της Αθήνας είναι ενδεικτική.

Αναζητώντας χώρους μακριά από την κρατική παρέμβαση, οι κάτοικοι της πρωτεύουσας στρέφονται σε περιοχές αρκετά κοντά στο κέντρο ώστε να μεταβεί κάποιος πεζός, αλλά και αρκετά μακριά από την μικρή εμβέλεια δράσης του κρατικού μηχανισμού.

Σημαντικότερο ακόμα από τη γεωγραφία, ήταν η επιλογή περιοχών όπου επικρατούν ισχυρές σχέσεις αλληλεγγύης και αίσθησης της κοινότητας: αυτές ήταν προσφυγικές συνήθως γειτονιές όπως το Πολύγωνο, η Καισαριανή και η Καλλιθέα για την Αθήνα και η Κοκκινιά για τον Πειραιά – γειτονιές όπου ούτως ή άλλως, η κρατική παρουσία ουδέποτε ήταν επιθυμητή ή καλοδεχούμενη.[7] Στις περιοχές αυτές αναπτύσσεται μία οικονομική ζωή η οποία διαφεύγει τόσο του κρατικού μηχανισμού, αλλά παράλληλα δημιουργείται μία αίσθηση ασφάλειας στους ανθρώπους που βάση μίας ανταλλακτικής οικονομίας προσπαθούν να εξασφαλίσουν τα προς το ζην. Ομάδες παιδιών περιφρουρούν τα όρια των συνοικιών, σε ετοιμότητα για την εμφάνιση αστυφυλάκων, ενώ οι ισχυροί δεσμοί των κατοίκων λειτουργούν κατευναστικά σε περιπτώσεις προστριβών και διενέξεων.

Φυσικά, το επίπεδο αυτό της αυτοοργάνωσης μοιάζει ελάχιστο και πράγματι δεν μπορεί να είναι κάτι παραπάνω σε μία κοινωνία στα όρια της επιβίωσης. Τα αποτελέσματα ωστόσο αυτών των προσπαθειών ήταν θεαματικά: υπολογίζεται πως από τα κανάλια της ιδιότυπης αυτής αγοράς που οργανώθηκε ατομικά και συλλογικά από πρωτοβουλίες πολιτών, πέρασαν περίπου **150.000 τόνοι αγροτικών προϊόντων μόνο προς την Αθήνα**, όταν το κράτος με όλους τους μηχανισμούς του δεν κατάφερε να συλλέξει πάνω από 60.000 τόνους από την εγχώρια παραγωγή.[8]

Είναι εύκολα αντιληπτό για κάποιον, πως αν ο λιμός δεν έλαβε ολέθριες διαστάσεις (χωρίς αυτό να σημαίνει πως ο εκτιμώμενος αριθμός των τριάντα με σαράντα χιλιάδων νεκρών από ασιτία είναι μικρός) αυτό δεν συνέβη παρά χάρη στις προσπάθειες των ίδιων των πολιτών.

Σημαντικότερη ακόμα ωστόσο ήταν η ψυχολογική επίδραση αυτών των προσπαθειών – σε μία περίοδο όπου η ανασφάλεια και το

άγχος της επιβίωσης δημιουργούσαν έντονους φόβους για την αποκτήνωση του πληθυσμού και την εξάρθρωση των κοινωνικών δεσμών ήρθε η ίδια η κοινωνία να απαντήσει με την δική της οργάνωση. Η ίδια η ύπαρξη του ΕΑΜ και αργότερα του ΕΛΑΣ, πέραν των οποιονδήποτε σχεδιασμών του Κομμουνιστικού Κόμματος, δεν είναι άσχετη με αυτές τις προσπάθειες – οι ένοπλες ομάδες των ανταρτών κέρδισαν πολλά εξασφαλίζοντας την κίνηση των ανθρώπων και των αγαθών στην δύσκολη εκείνη συγκυρία. Ήταν άλλωστε οι ίδιοι άνθρωποι που στελέχωναν αυτές τις ομάδες, με αυτούς που αξίωναν την ύπαρξή τους. Υπό αυτή την έννοια, η αναδιοργάνωση του κράτους των Αθηνών από το 1943 και η εξόρμησή του στην ύπαιθρο με τα εγκληματικά Τάγματα Ασφαλείας, δεν πρέπει να ιδωθεί μόνο υπό το πρίσμα ενός ευρύτερου πολεμικού ή αντικομμουνιστικού σχεδιασμού, αλλά και ως μία προσπάθεια της κεντρικής εξουσίας να επανεπιβεβαιώσει τον έλεγχό της στα εδάφη της.

Ακόμη και μία τόσο σύντομη επισκόπηση, μπορεί να αναδείξει αρκετές πτυχές ενός ζητήματος, που για την ελληνική κοινωνία μοιάζει ουτοπικό ή ακόμη χειρότερα εξωτικό και ίδιον πρωτόγονων κοινωνιών. Φυσικά ο κοινοτισμός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ή οι προσπάθειες αυτοοργάνωσης της κατοχικής περιόδου δεν είναι το ιδεατό παρελθόν ή η ιδανική εναλλακτική. Οποιοσδήποτε κάνει τον κόπο να ασχοληθεί με το ζήτημα βλέπει σαφώς πως ο βιωμένος κοινοτισμός της Οθωμανικής περιόδου πάσχει τόσο πολιτικά όσο και στο επίπεδο διαβίωσης. Είναι, ωστόσο, έκδηλο πως και στον ελλαδικό και στον βαλκανικό χώρο, οι κοινωνίες, ακόμα και υπό τις πλέον δύσκολες συνθήκες, βρίσκουν τον τρόπο να οργανωθούν δίχως τις εξουσιαστικές δομές ενός κεντρικού κρατικού μηχανισμού.

Και από εδώ μπορούμε να εκκινήσουμε δημιουργώντας τα δικά μας προτάγματα.

Σημειώσεις:

[1] Γιώργος Δ. Κοντογιώργης, *Κοινωνική Δυναμική και Πολική Αυτοδιοίκηση – Οι ελληνικές Κοινότητες της τουρκοκρατίας*, Αθήνα 1982, Εκδόσεις Νέα Σύνορα, σ.σ. 60-62

[2] Δ. Κ. Βυζάντιος, *Η Βαβυλωνία, α' και β' έκδοση,* Επιμ. Σπύρος Ευαγγελάτος, Αθήνα 1972, Εκδοτική Ερμής. Στο διάσημα αυτό θεατρικό έργο του 1836, ο συγγραφέας διακωμωδεί τη γλωσσική ασυνεννοησία ανάμεσα σε Ρωμιούς από διάφορα μέρη του τότε ελληνισμού, από την Καππαδοκία έως την Κρήτη, τα Επτάνησα και την αρβανιτόφωνη ανατολική Ρούμελη. Φυσικά η ασυνεννοησία αυτή τονίζεται υπέρμετρα με απώτερο στόχο την κινητοποίηση του κρατικού μηχανισμού προς την δημιουργία και διάδοση ενός νέου, αποκαθαρμένου γλωσσικού εργαλείου, όπως δηλώνει και ο ίδιος ο συγγραφέας στον πρόλογο της Α' έκδοσης. Βλ. σ.σ. 79-81

[3] Gunnar Hering, *Τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα 1821-1936*, Αθήνα 2012, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, σ. 114

[4] Γενικά για το ζήτημα της οικονομίας μικρής κλίμακας: Β. Νιτσιάκος, *Πεκλάρι*, Ιωάννινα 2015, Εκδόσεις Ισνάφι. Στο ίδιο, συγκεκριμένα για το ζήτημα των δασών, βλ. σ.σ. 39-48

[5] Γιώργος Μαργαρίτης, *Προαγγελία θυελλωδών ανέμων…*, Αθήνα 2009, Εκδόσεις Βιβλιόραμα, σ. 245

[6] Μαρκ Μαζάουερ, *Τα Βαλκάνια*, Αθήνα 2001, Εκδόσεις Πατάκη, σ. 97

[7] Γιώργος Μαργαρίτης, *Προαγγελία θυελλωδών ανέμων…*, σ.σ. 261-262

[8] Γιώργος Μαργαρίτης, σ. 290

* Το παραπάνω άρθρο είναι προϊόν προβληματισμού που αναπτύχθηκε με αφορμή την εκδήλωση που διοργανώθηκε στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα στα Ιωάννινα, με θέμα τον κοινοτισμό και κεντρικό ομιλητή τον καθηγητή Βασίλη Νιτσιάκο, ο οποίος διόλου τυχαία προ ημερών δέχθηκε επίθεση από ακροδεξιούς, στην περιοχή της Κόνιτσας. Η εισήγηση του κ.

Νιτσιάκου **ΕΔΩ**.

Φωτογραφία κειμένου: 1930, νεαροί βοσκοί με φόντο τα Γιάννενα, Nelly’s (Έλλη Σουγιουλτζόγλου)